RUFUS KING

DRAMA FAMILIEI PRESCOTT

COLECȚIA TOPAZE

-EDITURA EXPRES-

Colecţia „TOPAZE” - 8 -

RUFUS KING

DRAMA FAMILIEI PRESCOTT

In româneşte
de
Mircea Vuian

Bibliotheca personală
FAM. COMŞA
Nr. 2107
Vol.

EDITURA „EXPRESS”
Str. Brezoianu Nr. 8. — Tel. 4.29.91

Toată lumea se amuză, deslegând

CUVINTE INCRUCIȘATE

de CRISTIAN CHIRIAC

Cea mai frumoasă și cea mai elegantă

publicație de acest gen, din țară

LEI 100.000 premii — — 32 pagini

CAPITOLUL I

Domnişoara Galt mai rămase câtva timp cu degetul apăsat pe întrerupătorul electric, chiar după ce lumina invadă somptuosul vestibul. Nu înţelese numai decât că d. Worthington era mort, pentrucă ochii lui mici, porcini, mai erau încă deschişi, iar expresia feţei puţin zâmbitoare, ca într'o plăcută aşteptare: n'o surprinsese propriu zis faptul că-l găsise aici, stând comod într'un fotoliu, ci felul neaşteptat în care apăruse figura omului, din întuneric.

— D-le Worthington! — strigă ea; şi glasul îi răsună straniu în liniştea absolută a casei.

Dar d. Worthington nu răspunse: ci continua s'o privească cu neturburata-i expresie de plăcută aşteptare, cu zâmbetu-i abea perceptibil care-i contracta buzele.

— D-le Worthington,—strigă din nou bătrâna; dar de data asta se apropie de el, în timp ce picăturile de apă continuau să se scurgă de pe umbrelă, pe podeaua de marmoră. Atunci, şi mai înainte chiar de a-l atinge cu mâna ei înmănuşată în negru, îşi dădu seama că e mort.

Josefina Galt văzuse prea multe lucruri în cei 60 de ani ai vieții sale ca să-și piardă capul și să strige, cum i-ar fi venit. Telefonul casei era întreruot, așa cum făcea întotdeauna când, începând din luna Iunie, se închidea casa pentru toată vara; trebuia deci să iasă din nou și să anunțe poliția. Ușa principală, lucrată din bronz și împodobită cu groase geamuri opace, dădea chiar în stradă. D-ra Galt o deschise fără grabă, o încuie liniștită și porni în sus pe a Șasezecea stradă, deschizând cu grijă umbrela. Era o femee înaltă și slabă, care se îmbrăcase toată viața convenabil; acum purta galoși, impermeabil și umbrelă și bine apărată de ploaia măruntă și deasă, mergea grăbită spre strada Madison, în colțul căreia știa că se află o farmacie.

Era o farmacie de modă veche, cu rafturile masive lucrate în lemn de coloare închisă și avea, pe-un fel de culoar, o cabină telefonică. D. Joroli-cum stătea în dosul tejghelei și împacheta într'o foiță lucioasă de mătase o cutiuță de pilule, destinate probabil tânărului din fața sa, care aștepta nerăbdător. Era un om cam în vârstă d. Joroli-cum, cu un cap în formă de pară, cu o barbă cenușie bine îngrijită. Văzând-o intrând pe d-na Galt, surâse prietenos și-i spuse, continuându-și lucrul:

— Ce zi ați nimerit și d-stră pentru a veni la oraș! Oribilă — fu de părere bătrâna.

Își scoase o fișă din punga ei brodată cu mărgele, pe care și-o desenase și și-o lucrase singură în orele de odihnă. Făcu un ușor semn din cap farmacistului și porni spre cabina telefonică. Dar la un moment dat se opri, dându-și seama că e mult mai nervoasă decât crezuse. A-

vusese intenţia să telefoneze doctorului Peabore, medicul d-nei Prescott, aşa cum făcuse oricâteori se întâmplase în familie ceva care reclama prezenţa unui medic; dar îşi aminti că d-rul Peabore plecase dela New-York luna trecută, pentru a-şi petrece vara în casa lui dela ţară, şi nu se va întoarce decât la toamnă.

Farmacistul, ca şi tânărul care aştepta în faţa tejghelii, şi se întoarse între timp spre ea, o priveau cu atenţie. D-ra Galt avu impresia că tânărul semăna cu un boxeur, aşa cum vedea deseori prin ziare, prins de fotograf în momentul în care zâmbea deschis, după o proaspătă victorie. I se păru apoi d-rei Galt că impermeabilul o strânge groasnic şi-o înăbuşe; şi-şi dădu seama, aproape indignată, că e gata să leşine.

— D-le Jorolicum!

— Doriţi ceva, d-nă?

— Un pic de amoniac, te rog.

— Imediat! Staţi jos.

Presupusul boxeur îi oferi un scaun, şi foarte vag, d-ra Galt îşi aminti că boxeurii sunt foarte sprinteni. Şi imediat ce se aşeză pe scaun, el îi spuse pe un ton scurt şi poruncitor:

— Lăsaţi capul în jos.

— Eu stau foarte bine aşa.

— Lăsaţi capul în jos, v'am spus, şi cât mai mult posibil, ca să vină cât mai mult sânge la creer. Aşa, dacă puteţi atinge genunchii e minunat.

Îi puse mâna pe cap şi-o linei aşa, într'o poziţie cât se poate de incomodă şi puţin elegantă.

— Iată, într'adevăr... — începu să protesteze d-ra Galt; dar el o întrerupse imediat.

— Nu mai vorbiţi, dacă vreţi să nu vă pierdeţi cunoştinţa.

— Spuneam....

— Liniște! — porunci din nou necunoscutul. Îl vorbi din nou după câteva minute:

— Vă simţiţi mai bine?

— Foarte bine!

— Beţi puţin din asta.

D-ra Galt îşi ridică din nou capul, fără s'o mai împiedice nimeni de data asta, luă paharul pe care i-l întindea d. Jorolicum, şi bău lichidul acela opac în timp ce tânărul necunoscut o privea încă, cu întunecaţii lui ochi mobili.

— Trebue să renunţaţi pentru câtva timp la carne — îi spuse: — la carne şi la ouă.

— Imi voiu aminti de sfatul d-stră. — răspunse bătrâna, întinzând paharul farmacistului.

— Vă simţiţi mai bine? — o întrebă şi acesta.

— Foarte bine, mulţumesc.

D-ra Galt se sculă. Stătea destul de bine pe picioare, şi senzaţia aceea de ameţeală îi dispăruse cu totul. Se adresă imediat farmacistului:

— Nu cunoaşteţi vreun medic prin apropiere?

— Pentru d-stră, d-nă?

— Nu, pentru cineva de acasă. Vă rog, fiindcă e numaidecât nevoe de un medic.

— Poate că doctorul Selby...

— Bine, fie şi d. Selby. Vreţi să-i telefonaţi să vie imediat aci?

— Iată-l aici, vedeţi... — răspunse d. Jorolicum arătând spre presupusul boxeur — Doctore, d-ra Galt!

Privi speriată spre tânăr, încercând s'l judece din alt punct de vedere. Dar calmul ochilor acelora negri, inspira mare încredere; dar era,

sau poate numai părea, prea tânăr, pentru un doctor. Şi-apoi, dece purta o pălărie aşa de curioasă? Dar nu era timp de pus atâtea întrebări! I se adresă imediat:

— V'aţi necăjit deja pentru mine, d-le doctor!

— O, nu face nimic — făcu Selby, cu un gest care spunea că nu e momentul pentru a i se face complimente. — Dacă e un caz urgent să mergem!

Ieşiră amândoi: şi, în timp ce se îndreptau spre casa Prescot, el ţinea umbrela ca s'o protejeze şi pe d-ra Galt dar, fără să observe, o mişca in aşa fel, încât marginile umbrelei se scuturau chiar pe spatele ei. O ţinea strâns de braţ cu mâna liberă şi aproape c'o împingea.

— De ce este vorba? — o întrebă.

— Judecând după rigiditatea corpului cred că orice ajutor e acum inutil; dar un profan nu-i niciodată sigur dacă, în cazuri de acestea, e vorba într'adevăr de un deces.

Selby nu-i răspunse: şi d-ra Galt era foarte mulţumită că doctorul nu-i mai pusese şi alte întrebări. Numai, după ce-o privi din nou, grăbi paşii încât ea fu silită să alerge aproape.

— Am ajuns — spuse bătrâna, oprindu-se în faţa greiei uşi de bronz pe care-o descuie imediat.

Intrară. Vestibulul era încă luminat şi d. Worthington stătea tot aşa nemişcat, în impunătorul fotoliu.

— E d-nul Horaţiu Worthington, doctore. Examinaţi-l.

Selby îşi scoase pălăria şi fulgarinul şi le aruncă jos; observă apoi câteva clipe pe d. Worthinghton. Surâsul acestuia şi vioiciunea ochilor îl făcu să creadă în primul moment că e vorba de

un caz cataleptic. Incercă să-i ridice braţul drept, dar era rigid ca oţelul.

— E mai bine să nu vă mitaţi, d-ră — spuse, fără să se întoarcă.

— Oh, nu sunt chiar aşa de impresionabilă.

— Staţi mai bine pe fotoliul de colo.

Bătrâna execută aproape maşinal ordinul, în timp ce d-rul Selby făcea şi alte probe pentru a se convinge dacă era în faţa unui om mort. Ea îl întrebă:

— E mort cu adevărat, doctore?

— Da.

— Şi când credeţi c'a decedat?

— Judecând după gradul de rigiditate al ca davrului, cred că de vreo şase ore..

Domnişoara Galt se uită repede la ceasul de aur care-i atârna pe piept, susţinut de un lănţişor tot de aur, şi văzu că e ora trei şi jumătate, ceeace însemna că d. Worthington murise pela ora 9 şi jumătate dimineaţa. Şi puţin câte puţin, începu să se închege în mintea ei, din ce în ce mai clar, câteva gânduri privitoare la posibilele cauze ale morţii aceleia şi la consecinţele pe care acest deces le va avea asupra d-nei Prescott şi a copiilor ei.

— Nu-mi place expresia feţei sale — reluă Selby, uitându-se mereu la cadavru.

— Avea o expresie care nu plăcea multora nici chiar când trăia — comentă bătrâna.

Selby se lăsă în genunchi şi privi mai de aproape cadavrul.

— Tocmai cum îmi închipuiam; sub bărbie.

— Ce-i sub bărbie, doctore?

— Gaura proectilului. Şi iată şi pistolul sub

— Nu-l atingeţi!

— N'aveţi nicio grijă — răspunse medicul; se ridică, apropiindu-se de d-ra Galt cu un aer bănuitor. Ce înseamnă toate acestea?

— După cât se pare, cred că d. Worthington s'a sinucis.

Selby examină din nou rana şi poziţia cadavrului. Lângă Worthington văzu o pălărie tiroleză cu o pană strident colorată prinsă de panglică. Degetele mâinii stângi erau încă vârîte în buzunarul hainei, iar dreapta strângea braţul fotoliului. Avea în amândouă mâinile mănuşi de piele gris deschis.

— Dece nu-i sânge deloc, doctore? — insistă d-ra Galt.

— Glonţul e de calibru foarte mic, 22: şi de multe ori astfel de proiectile fac răni care nu sângerează exterior. Da, ar putea fi vorba şi de o sinucidere: dar oricum, trebue să anunţăm poliţia. Unde-i telefonul?

— Telefonul e întrerupt.

— Uf! Dacă vi-i frică să rămâneţi aici singură, mergeţi cu mine din nou la farmacie.

— Aş prefera să vă aştept aici, doctore — replică bătrâna. Văzu însă că doctorul ezită, bănuitor. — Nu vă temeţi: dacă aş fi avut de distrus ceva, o făceam imediat ce-am descoperit cadavrul.

— Aveţi dreptate — încheie Selby, puţin mai înseninat. — Mă întorc imediat.

— Luaţi-vă pălăria şi fulgarinul.

— Da, da... — Şi pentru câteva momente Selby rămase puţin încurcat, şi păru timid, tânăr, prea tânăr par'că pentru un medic, îşi zise d-ra Galt.

Uşa dela eşire se închise în urma lui cu o grea

încetineală; și bătrâna, rămase singură cu cadavrul. Simți că tăria nervilor ei ajunsese la capăt. Și-apoi, era vorba cu adevărat de-o sinucidere? Era foarte ușor, pentru tânărul medic să se gândească la o sinucidere; dar surâsul mortului, curioasa expresie de așteptare a ochilor săi, o tulburau; părea că Worthington aștepta chiar în momentul acela un lucru foarte plăcut, dar în nici un caz moartea.

Se ridică și privi cu multă curiozitate și cu un fel de teamă par'că scara de piatră semicirculară care ducea în întunecoasa sală dela primul etaj. Liniștea casei aceleea, aerul apăsător, apropierea morului, îi dădeau impresia că e închisă într'un cavou. Totul i se părea extrem de intrigător. Se apropie de scară, atrasă în mod inexplicabil de partea superioară a casei și, la lumina slabă a lanternei, descoperi, pe a patra scară, ceva mic și strălucitor. Se aplecă și văzu că era un diamant, căzut probabil din montura unei bijuterii. Îl ridică; și tocmai îl punea în punga sa brodată cu mărgele, când auzi pe cineva bătând cu putere în ușa groasă a ușii dela intrare.

Se duse repede să deschidă; apăru dr. Selby cu un agent de poliție îmbrăcat într'un lucitor impermeabil negru, pe care d-ra Galt îl recunoscu imediat, căci îi văzuse de multe ori stând de vorbă cu Ruth, camerista d-nei Prescott.

— L-am întâlnit în timp ce-și făcea rondul și l-am adus aici — explică Selby.

— Bună ziua — zise bătrâna.

Agentul Pritchett răspunse cu un semn al capului, se duse spre Worthington și întrebă scurt:

— Acesta-i?

— Da — răspunse Selby.

— Ţeapăn ca şi cum ar fi de granit.

— Bine înţeles. A murit probabil acum vreo şase ore.

— Unde-i arma?

— Sub fotoliu.

— După toate aparenţele pare că-i vorba de-o sinucidere.

— Aşa s'ar spune.

— Bine, vom vedea. — Apoi Pritchett se întoarse către d-ra Galt:

— Unde-i telefonul?

— E întrerupt; aşa-i obiceiul când se închide casa pentru toată vara — explică din nou bătrâna.

— Şi cine-i acesta?

— D. Horaţiu Worthington.

— Rudă cu familia Prescott?

— Nu; prietenul casei.

Pritchett se uită din nou la cadavru, din nou la Selby, din nou la d-ra Galt; apoi spuse:

— Mă duc să dau un telefon dela oficiu. Dv. aşteptaţi amândoi aici, vă rog. Puse mâna pe clanţa uşii: ezită însă, se întoarse şi-i spuse bătrânei: — Nu ştiţi dacă...

— Dacă ce?

— Vroiam să spun, camerista...

— Ruth?

— Intocmai. E tot în serviciul d-nei Pine, nu?

— Da, şi cred că în momentul acesta e la Oldhampton şi-şi vede de treabă — răspunse acru d-ra Galt. — Să-i spun salutări din partea dumitale?

— Da, mulţumesc. Familia Prescott e aruncă la Oldhampton

— Exact: în vila lor de pe ţărmul mării.

— Ah! — făcu Pritchett. Își dădu însă seama că nu era timp de flecărit și, neștiind ce să mai spună, exclamă: — Ce timp urât, nu?

Și ieși.

D-ra Galt tremura. Se așteptase ca Prittchett să-i pună mult mai multe întrebări, asupra ei, a lui Selby, a lui Worthinghton și-asupra cine știe mai cui; și purtarea aceea plină de indiferență din partea unui om al legii o nedumerea și crezând că-i obligată să explice tot ce-i trecea prin minte, spuse:

— E nu știu ce în ochii unui agent de poliție care înfricoșează întotdeauna.

Selby,care începuse să se uite iar, cu atenția-i obișnuită, la cadavru, întrebă, ca și cum n'ar fi auzit observația bătrânei:

— Știm că nu-i de competența mea să mă ocup de asemenea lucruri dar nenorocitul acesta n'avea casă? Vreau să spun, de ce-a venit tocmai aici să se sinucidă?

— Avea chiar foarte multe case — răspunse d-ra Galt. — Una pe malul fluviului, alta pe malul sudic al lui Long Island cu un personal compus din vreo treizeci de persoane, un apartament la Viena, și, însfârșit, avea și un vapor de plăcere unde se găsea până și o instalație de radiotelegrafie.

— Înțeleg — surâse Selby.

— Am pomenit și de villa dela Riviera sau am uitat?

— Ați uitat.

— Deci, avea și-acolo o villă. Vedeți, domnul Worthington era prototipul omului care și a făcut averea prin propriile-i mijloace. Dacă s'ar fi că-

sătorit şl-ar fi avut copii, urmaşii lui din a treia generaţie ar fi vorbit despre el ca de-un bătrânel simpatic care-a pus bazele familiei Worthington, din punct de vedere material, bine înţeles.

— Nu mă îndoiec nici-o clipă de cele ce-mi spuneţi; dar acestea nu explică cum de omul acesta se găseşte într'o casă care fusese închisă pentru toată vara. Cum de-a putut intra aici?

In ochii încă frumoşi ai bătrânei trecu o umbră; apoi răspunse:

— Probabil c'avea şi el o cheie.

CAPITOLUL II

Avuseseră loc nenumărate recepţii în casa Prescott, din 1890, anul în care Prescott Pine pusese s'o construiască, până în toamna anului aceluia, când murise fiul său Hartney. Era o clădire foarte frumoasă cu faţada din piatră calcaroasă, avea trei etaje şi mai păstra încă un aer distins şi plin de demnitate, deşi părea micşorată din cauza blocului construit de puţin timp în dreapta ei. Dar lumea pe care era silită s'o primească acum doamna Galt, era aşa de diferită de cea dela trecutele recepţii!

Pritchett dând nenumărate telefoane dela un telefon public din apropiere, puse în mişcare toată poliţia. Şi faptul că în una din zile Ruth, când se întâlnise de câteva ori cu ea la un colţ de stradă, îi dăruise o carte, asigurându-l, cu vorba şi cu zâmbetul ochilor ei violeţi, că lectura ei îl va face mult mai deştept, produsese o confuzie generală chiar dela început. Căci cartea aceea era un dicţionar de citate scoase din cei mai mari scriitori ai lumii, şi confuzia o făcu ţergen-

tul de poliţie Hallock, care primise telefonul lui Pritchett.

Pentrucă acest Hallock, din cauza unei aluzii shakespeariene făcute de Pritchett, care, vrând să spună că nu crede într'o sinucidere spusese: „E ceva putred în Danemarca"., înţelegese lucrurile pe dos. Se puse imediat în legătură cu Oficiul central al Poliţiei, care lansă imediat semnalul obişnuit, indicând că s'a comis o crimă pe a şaizeci şi şaptea stradă şi rugând să fie trimisi imediat agenţii Cristin şi Ligget, dând în treacăt informaţia că mortul pare să fie un danez în trecere prin New-York.

Dar d-ra Galt înlătură chiar dela început eroarea spunând celor doi Agenţi investigativi că, după câte ştia, Worthington nu numai că nu era danez, dar n'avea nici măcar o picătură de sânge danez în vine; şi insistă să afle în aceaş timp de unde provenea falsa informaţie. Şi fiindcă discuţia continuă mult timp în jurul acestui subiect, Pritchett cam enervat, ajunse la concluzia că Ruth îşi cam bătuse joc de el cu darul ei pe care-l crezuse folositor.

Sosiră între timp şi alţi doi agenţi, însoţiţi de un medic legist.

— Mă cheamă Josefina Galt — începu pentru a patra oară bătrâna — şi sunt secretara d-nei Pine. Am venit astăzi aici...

Dar explicaţiile ei privitoare la modul cum descoperise cadavrul fură din nou întrerupte, de data aceasta de către doctorul Chester Mendozes, de Sergentul Ralph Harris dela Secţia Criminală şi de Locotenentul Valcour din Poliţia Investigativă. Chiar şi în largul şi somptuosul atriu grupul acela de oameni ai legii părea impresionant: iar ne-

contenita izbucnire a scânteilor de fosfor, pe când se fotografia cadavrul din diferite poziţii, mărea confuzia.. Aşa că, în cele din urmă, Locotenentul Valcour întrebă pe d-ra Galt:

— Nu putem găsi o cameră mai liniştită pentru a sta de vorbă? Aici e un adevărat turn Babel!

— Veniţi după mine, d-le Locotenent!

Bătrânei îi plăcea felul de-a fi al lui Valcour, dar mai ales ochii săi care aveau o expresie foarte umană şi prietenoasă. Şi, pe de altă parte, Valcour i se părea că reprezintă tipul perfect al poliţistului din cauza staturii sale impresionante, a politeţii şi inteligenţii sale. Dar o voce interioară îi spunea că un om cu asemenea calităţi e de cele mai multe ori periculos; şi i se părea că, dacă nu s'ar supraveghea deajuns, va sfârşi prin a avea prea multă încredere în el.

Îl conduse într'un salonaş lângă atriu, unde trona o magnifică tapiserie de Aubusson reprezentând pe Regina Didona, îmbrăcată într'o bogată rochie verde, pe rugul expiator, înconjurată de flăcări. In stânga, în primul plan al tapiseriei erau ţesute o mulţime de arme, pe un fond format dintr'un peisaj muntos.

Se aşezară amândoi; apoi Valcour începu să vorbească pe-un ton obişnuit, ca şi cum ar fi fost vreo banală conversaţie:

— Ce timp îngrozitor nu? Şi umezeala asta care intră în noi ne predispune la melancolie şi la fel de fel de lucruri asemănătoare. Fumaţi, d-ră?

— Mulţumesc!

Ţigările lui Valcour erau făcute din cel mai bun tutun turcesc, observă imediat d-ra Galt.. Se simţea cu totul în largul ei după acel neînsemnat, în aparenţă, preambul pe care Valcour îl termi-

nase printr'un surâs irezistibil: dar îşi aminti la timp că şi tigrii pot fi blânzi câteodată şi se puse în gardă.

— A propos, unde e familia Prescott — începu locotenentul.

Bătrâna se uită la ceas; era ora patru şi zece; apoi răspunse:

— Doamna trebue să fie la Emil, ştiţi, coaforul, pentru un permanent. I se rezervase un loc pentru ora trei.

— Mi se pare că are şi doi copii: o fată şi un băiat, nu?

— Da: Arthur şi Ioan!

— Şi ei unde sunt?

— Ioan trebuia să se ducă să-şi ia mama dela coafor; de unde urma să vie apoi amândoi aici să mă ia.

— Şi Arthur?

— A rămas la Oldhampton!

Valcour se ridică şi deschise uşa atriului. In toate mişcările lui, chiar şi în felul lui de-a merge era ceva liniştitor, blajin, e ca şi cum n'ar fi avut nicio importanţă faptul că venise să cerceteze împrejurările în care s'a comis un asasinat. Pe uşa deschisă năvăli o seamă de glasuri confuze şi d-ra Galt zări pe doctorul Selby, întreţinându-se cu ceilalţi doi colegi. Figura tânărului medic avea o expresie de înverşunată încăpăţânare: şi ea auzi câteva frânturi din fraza pe care tocmai atunci o debita Selby:

— ...sub bărbie, chiar sub bărbie... Poate că da; dar vedeţi....

— Myler! — strigă Valcour din prag.

 Un agent în civil, cu pălărie tare şi c'o blândă

figură de irlandez, se apropie numaidecât.

— M'ați chemat, d-le Valcour?

— Care-i adresa lui Emil, d-ră Galt? — întrebă locotenentul.

— Strada Cincizeci și șaptea, o'-le locotenent.

— Mulțumesc! Ai auzit Myler? Du-te la Emil, coaforul de dame și roagă pe d-na și d-ra Prescott să vină numaidecât aici.

— Bine, d-le.

Valcour închise iarăși ușa și'n salonaș căzu liniștea din nou. Locotenentul se opri să admire pe Regina Didona, apoi începu interogatoriul pe același ton indiferent:

— Dacă nu mă înșel Hartney Prescott, soțul doamnei a murit anul trecut, nu?

— Exact. A murit de pneumonie la 23 Septembrie.

— Ce raporturi existau între Worthington și familia Prescott?

— Erau prieteni.

— Prieteni buni?

— De aproape un an, prieteni foarte buni!

— Adică imediat după moartea d-lui Prescott?

Insinuarea mai mult decât evidentă din această ultimă întrebare zăpăci pu;in pe d-ra Galt; punea într'o lumină atât de urâtă pe d-na Prescott, care avusese prostul gust să accepte curtea lui Worthington imediat după moartea soțului său, fără să mai aștepte trecerea tradiționalu'ui an de doliu. Ea însă știa că lucrurile nu fuseseră tocmai așa și că sunt în viață momente de depresiune când accepți prietenia unui om pe care altădată nici nu l-ai fi luat în seamă; și totuși... totuși, iată că nici ea nu știa sigur care-a fost cauza

pentru care d-na Prescott cultivase ciudata prietenie a lui Worthington..

Valcour reluă într'un târziu când se convinse că asupra acestui punct nu va scoate nimic dela d-ra Galt:

— Aşi vrea să vă rog d-ră să-mi răspundeţi cu cea mai mare sinceritate la întrebările pe care vi le voiu pune. Nici nu vă închipuiţi cât de mult complică lucrurile răspunsurile evasive sau reticenţele, în cazuri de acestea!

— Nu-i nevoie să recurg la răspunsuri evasive, d-le locotenent. D. Prescott avea strânse raporturi comerciale cu d. Worthington, nu însă şi... sociale, să spunem aşa.

— Dar d-na, după aceea?

— Iată — răspunse cu neplăcere d-ra Galt. — că d-na a primit imediat oferta d-lui Worthington a pus la dispoziţia d-nei nava sa pentru o croazieră pe Mediterana. Ea primi şi fu însoţită de d-ra, de Arthur şi de mine. Croaziera ţinu trei luni.

— Vedeţi, dar eu nu mă refeream la asta...

— Ştiu foarte bine la ce vă refereaţi. Faptul că d-na a primit imediat oferta d-lui Worthington dădu lumii subiect de bârfeală, de prea multă bârfeală chiar; dar d-na Prescott e o femee foarte deosebită de celelalte, superioară aşi spune: vă veţi da imediat seama după ce o veţi cunoaşte.

— Doresc foarte mult s'o cunosc!

— Se vorbeşte deseori despre oameni care se conduc după legi proprii; d-na face parte din categoria aceasta. Să ne înţelegem însă, d-le locotenent; nu vreau să spun că d-na are obiceiul să nu ţină seama de anumite convenienţe sociale, sau de mai ştiu eu ce. Ca să vă dau un exemplu;

eu cred că d-na n'ar renunța nici pentru un motiv de tact sau de oportunitate la un anumit lucru pe care ea ar găsi că trebue să-l facă.

— Înțeleg. Spuneți-mi atunci, cum vă explicați prezența d-lui Worthington aici în casă?

D-rei Galt i se păru că aerul din salonaș devine de-odată înăbușitor și se sufocă.

— Nu știu — răspunse scurt.

— D-na nu locuiește pentru moment aici, nu?

— Nu. Casa e închisă din Iunie. Stăm acum la Long Island, pe plaja dela Oldhampton.

— Și-ați venit la New-York împreună cu d-na și cu d-ra Prescott.

— Nu. Eu am venit cu trenul de prânz: d-na, imediat după prânz cu mașina cea mică pe care a condus-o personal; și Ioan ieri, petrecând noaptea în oraș.

— Chiar în casa asta?

D-ra Galt înțelese și aprecie la justa ei valoare abilitatea cu care Valcour pusese întrebarea aceasta, absolut întâmplător, însoțind-o c'o privire plină de candoare. Strânse cu un gest convulsiv punga ei brodată cu mărgele, în care era, printre obiectele pe care le conținea de obicei'u, diamantul acela micuț, și începu să se simtă cam prost; mai precis, îi revenise ameața la acea penibilă pe care i-o da totdeauna indigestiile și tensiunile nervoase. Totuși, după uriașe storțări, răspunse cu nepăsare.

— Nu, ci la o prietenă a sa, d-ra Selina Lane, care are o foarte neplăcută manieră de-a picta paravane· știți paravane de acelea micute de stofă, de lemn sau de fier forjat ca e se pun în fața sobelor pentru a atenua căldura focului. Ea le

pictează, cum vă spuneam, și prietenii i le cumpără.

— Ca să le pună în afară de circulație, poate? — observă într'un fel foarte plăcut Valcour; și d-rei Galt îi trecu un fior prin inimă când privirea Locotenentului se opri asupra pungii brodată cu mărgele.

— Ca să le ardă în particular, cred — răspunse.

— Care-i adresa ei. dacă nu vă supăr?

— Adresa d-rei Lane?

— Da!

D-ra Lane îi dădu un număr depe Washington Square South. Valcour își însemnă adresa în carnețel, apoi reluă:

— Ați spus. mi se pare că Arthur Prescott a rămas astăzi la Oldhampton?

— Da.

— Foarte bine. M'am lămurit; d-v, d-na Prescott și cu el erați în afară de oraș, în dimineața asta, între nouă și zece, iar d-ra Joan era la prietena ei.

D-rei Galt i se păru că investigațiile lui Valcour. deveniseră cam suspecte. Intrebă tot el:

— Și spuneți-mi, când închideți casa pentru sezonul de vară, nu lăsați nici un paznic?

— Nu. Tot ceeace e înăuntru e asigurat. Și mai mult decât asta, d-na Prescott e abonata Casei Johnson care se ocupă cu supravegherea de noapte.

— Și n'aveți instalat aici nici un sistem de alarmare?

— Ba da. Când ușa dela intrarea principală se deschide în mod normal, cu cheia, nu se dă alarma când însă se forțează broască sau se sparge vreun geam, semnalul de alarmă funcționează numaidecât și avertizează paznicii de noapte.

Mi se pare că avertizează în acelaş timp şi poliţia.

— Înţeleg.

Apoi Valcour căzu într'un fel de meditaţie, neglijând pentru moment pe d-ra Galt; liniştea din salonaş deveni aproape insuportabilă. Pe d-ra Galt o treceau sudori calde şi reci şi fu obligată să vorbească ca să întrerupă tăcerea aceea penibilă.

— Semnalul de alarmă ar fi funcţionat şi în cazul în care s'ar fi forţat poarta grădinii, uşa dela intrarea de serviciu sau vreo fereastră.

Valcour îşi reveni şi-i surâse ca şi cum s'ar fi scuzat. Apoi întrebă iar:

— D-na Prescott vine de multe ori aici când e casa închisă? M'ar interesa să ştiu dacă semnalul de alarmă ar fi fost dat şi în cazul în care cineva ar fi deschis cu cheia uşa de serviciu?

— Se întâmplă ca de multe ori d-na să aibă nevoie de câte ceva de aici. Azi, de exemplu m'a trimis să...

— Da; tocmai mă întrebam dece aţi venit azi aici, d-ră Galt?

— Foarte simplu: doamna crede că l-a lăsat pe biroul din salonul dela primul etaj un carneţel cu adrese de care are absolută nevoie.

— Atunci, — îşi reluă Valcour şirul gândurilor, întorcându-se spre bătrână cu o voce care-şi pierduse orice inflexiune de amabilitate — după câte mi-aţi spus trebue să trag concluzia că dacă d. Worthington ar fi intrat aici forţând uşa, sau vreo fereastră, sistemul de alarmare ar fi funcţionat numaidecât; nu?

— Aşa cred.

— Atunci înseamnă că a intrat în mod normal!

Niciodată n'avusese d-ra Galt impresia că aerul e atât de înăbuşitor în salonaş; şi din nou avu senzaţia aceea de greaţă care-i venea o'decâteori i se întâmpla să leşine. Se limită însă să răspundă:

— Aşa se pare.

— S'ar trage atunci concluzia că uşa i-a fost deschisă de cineva de aici dinăuntru.

— Asta e imposibil, d-le Locotenent.

— Şi totuşi — accentuă Valcour surâzând, — el a intrat în dimineaţa aceasta pe uşa principală, şi asupra acestui punct nu planează nici-o îndoială. Oamenii mei au controlat toate uşile şi toate ferestrele casei: toate încuietorile sunt intacte ca şi sistemul de alarmare. Trebuie să fim raţionali, ce Dumnezeu!

— Da, dar oamenii cari ajung să se omoare nu sunt deloc raţionali! — replică d-ra Galt disperată. — Aţi citit şi d-tră cred, despre sinucigaşi cari crează de bună ştiinţă o atmosferă de îndoială în jurul morţii lor. — Dar se opri numaidecât, înţelegând cât de inutilă era toată argumentarea asta atât de contrară bunului simţ, şi adăogă: — Intervin de multe ori întâmplări ciudate în astfel de cazuri. Cred că e mai aproape de adevăr faptul că d. Worthington şi-a procurat o cheie dela intrarea principală, după care şi-a făcut un duplicat.

— Şi spuneţi-mi, d-ră, — o întrebă Valcour cu un aer aproape inchizitorial — există vre-un motiv special pentru care d. Worthington a preferat să se omoare aici?

— Era îndrăgostit de Joan — răsunse cu neplăcere bătrâna.

— Bine bine — încheie Valcour bătând cu prietenie mâna înmănușată a bătrânei domnișoare. Și-apoi fiindcă fusese prea spontan și-i dăduse jos punga brodată cu mărgele, se aplecă s'o ridice. D-na Galt văzu că Valcour stă la îndoială dacă s'o deschidă sau nu și trecu imediat în revistă, mintal, conținutul pungii: câteva monede de aur, două bilete de bancă, o batistă și, însfârșit, diamantul, puțin mai mare decât mărgelele cu care era brodată punga. Dar groaza ținu numai un minut căci Valcour îi înapoie punga spunând cu simplitate

— Scuzați-mă!

CAPITOLUL III.

Magazinul lui Emil — coafor de dame — avea în el nu știu ce din pioasa tăcere a unei catedrale în miniatură, dar tocmai liniștea asta, puțin neghiobă, cum spunea ea, o deprima totdeauna pe Joan. Stătea în sala de așteptare și se uita la secretara coaforului, d-ra Delsarte, o fată subțire, îmbrăcată în cenușiu, cu un oval perfect și cu niște gene artificiale care-o făceau să semene cu Joan Crawford.

D-ra Delsarte avusese o zi foarte rea din cauza clientelor extrem de pretențioase și poate că și din cauza timpului urât. Văzându-se observată de Joan, surâse profesional și-o privi și ea la rândul ei pe d-ra Prescott, admirându-i pentru a nu știu câta oară ireproșabilu-i gust vestimentar. Pălăriuța aceea de catifea închisă, cu minuscula-i pană dreaptă care aducea c'un punct de întrebare, de

exemplu, trebuie să fi fost ultima creaţie a cine ştie cărei case de mode europeană: şi-şi fixă cine în minte forma ei, ca să şi-o amintească atunci când va fi nevoie. Şi copie în acelaş timp, cu grăbite linii trase pe-o hârtie, desenul fularului pe care Joan îl purta sub haina neagră; tocmai în momentul acela văzu pe cineva dând la o parte perdeaua grea de mătase care acoperea uşa. Crezând că e vorba de-o nouă clientă părăsi repede hârtia şi creionul, confecţionându-şi pe dată cel mai încântător surîs. Dar, în loc de-o doamnă, văzu că intră un domn scund, cu pălăria tare. Rămase pentru moment nedumerită: dar se ridică deia biroul ei imediat îi ieşi în întâmpinare şi-l întrebă cu un ton cam încurcat:

— Scuzaţi, dar mi se pare că v'aţi înşelat!

— D-na şi d-ra Prescott sunt aici? — întrebă agentul investigativ Myler, abea mişcându-şi buzele, neobosindu-se să facă nici măcar schita unui salut.

D-ra Delsarte nu era chiar a a de neştiutoare să nu recunoască un poliţist, chiar când era în civil, mai ales când dădea atâtea probe de lipsă de educaţie. Deci, un poliţist întreba de d-na şi de d-ra Prescott; ce se întâmplase oare? Avea de gând oare să le aresteze? Asta mai lipsea, se gândi cu amărăciune, ca să complecteze oboseala aceleia! Faptul că un poliţist se interesa de d-na şi de d-ra Prescott o interesa prea puţin sau aproape deloc: poate că erau urmărite pentru neplata facturilor! Asta trebuia să fie!

— D-na Prescott e persoana care stă acolo, în fotoliu — răspunse; şi se duse într'alt colţ al sălii, dar destul de aproape ca să poată auzi conversaţia dintre poliţist şi d-ra Prescott.

Myler observă câtva timp pe Joan, apoi se apropie de ea. Mintea lui era un fel de calculator care funcţiona de multe ori chiar fără voia lui: şi-i trebui numai un moment ca să-şi strângă toate datele referitoare la faţă: vârsta, douăzeci de ani; înălţimea, aproape un metru şi şaizeci; coloritul, palid; părul, negru, cu reflexe roşcate; ochii, o curioasă nuanţă între verde şi violet; nici-un semn particular. In totul o femee „de clasă".

— D-ră Prescott — spuse, tot cu pălăria pe cap — sunt agentul investigativ Myler dela Oficiul Central al Poliţiei.

— Şi ce doriţi?

— Vin dela d-tră de acasă.

— Dela casa de aici?

— Da — răspunse răspicat Myler. Şi observă paloarea instantanee a d-rei Prescott, tremurul uşor al cilor ei mâini înmănuşate, uşoara nervozitate a ochilor aceleea de culoare... la drept vorbind ce culoare de ochi avea d-ra Prescott? O culoare asemănătoare o mai văzuse el în afişele care invitau la o plimbare în mările de sud sau în calendarul Societăţii de Asigurare... O culoare de nedefinit. Apoi adăogă:

— Ar fi mai bine poate să vorbesc cu mama d-tră!

— Dar ce s'a întâmplat!

— Ceva neplăcut, d-ră!

— Au intrat hoţii în casă?

Myler admiră, ceeace i se păru lui a fi dar o extraordinară prezenţă de spirit a fetei. Ştia cum să-şi aranjeze lucrurile această d-ră Prescott! Răspunse:

— Nu e vorba de-un furt; e vorba de-o sinucidere!

— Şi cine s'a omorît?

Curioasă fată, continuă s'o admire poliţistul,

pune întrebările cu-atâta sânge rece, fără nici-o exclumaţie de rigoare, deşi devenise palidă ca o moartă.

— Un oarecare Worthington!

— Spune-mi te rog mai cu precizie ce s'a întâmplat — răspunse Joan simţind cum i se urcă sângele în obraji şi cum i se rătăcesc privirile.

— Acest Worthington s'a omorît astăzi dimineaţă, între orele nouă şi zece.

— In casa noastră?

— Exact. Secretara mamei d-tră a găsit cadavrul pe la ora trei şi un sfert. Un oarecare doctor Selby, chemat în grabă de d-ra Galt, a raportat cazul unui agent de stradă care a înştiinţat imediat Poliţia. Şi sunteţi rugată, d-tră şi mama d-tră să veniţi numaidecât la faţa locului.

— Sigur. Mă duc să-i spun mamei.

Joan ridică o perdea groasă şi intră într'un coridor larg care mirosea puternic a lemn de santal. La jumătatea coridorului se opri un moment, sprijinindu-se de perete şi închizând ochii ca să-şi mai calmeze repezile bătăi de inimă. Apoi îşi continuă drumul, deschise o uşă, trecu într'o cameră plină de ciudate aparate de nichel strălucitor şi dădu cu ochii de mama sa care-şi îmbrăca tocmai fulgarinul.

Doamna Violet Prescott se oprise, ca să spunem aşa, la vârsta de treizeci de ani şi figura ei mai mult masivă nu se schimbase de atunci de loc. Se îmbrăca la cele mai scumpe case de modă, dar avea un dar deosebit de a-şi cruţa îmbrăcămintea, pe care o mai purta chiar şi după ce moda, aşa de capricioasă, se schimba. Nu recurgea la nici-un artificiu pentru a-şi bronza pielea şi se coafa rareori. In mâini purta, în momentul acela, mă-

nuși groase, de automobilist.

Văzând-o pe Joan, își luă depe scaun geanta de piele și, cu vocea ei liniștită, spuse:

— Sunt gata Joan, iată-mă!

— Mamă...

— Ce-i drăguță?

— Vreau să-ți spun ceva!

Doamna Prescott o privi pătrunzător și porni cu ea pe culuar. Și numai acolo o întrebă, fără să se oprească din mers:

— Ce-i? Ce vrei să-mi spui?

— S'a întâmplat o neorocire.

— Arthur! — exclamă Violet Prescott.

Joan o scrută pentru un moment, întrebându-se dacă nu cumva mama ei știa... Dar nu, își zise, era imposibil. Și răspunse:

— Nu-i vorba de Arthur. Nenorocirea s'a întâmplat aici, în casa din New-York.

— Spune-mi mai repede ce-i? — și doamna Prescott se opri, privindu-și nedumerită fica.

— Horațiu s'a omorît în dimineața asta. D-ra Galt l-a găsit cadavrul pela ora trei. A venit un polițist după noi, care e aci în hall și ne așteaptă!

Violet Prescott își mușcă buza de jos. Rămase pentru o clipă nemișcată: și cele două femei continuară să se privească, nu ca mamă și fiică, ci ca două străine. Apoi spuse:

— O sinucidere, înțeleg!

— Nu te mai uita așa la mine, mamă, termină!

— Incearcă și tu să te stăpânești!

— Da, da, iartă-mă!

— Azi dimineață ai fost la Selina?

— Da.

— Și la ce oră s'a sculat Selina?

— Când terminase de pregătit masa.

— Tu ai preparat-o?
— Da.
— Şi ce-ai făcut apoi?
— Am fost la Sacs să-mi cumpăr cămăşile de care aveam nevoie, ştii doar.
-- Şi-apoi?
— Am luat dejunul la Schrafft şi m'am dus apoi la cinematograful Radio City.
— Şi de-acolo?
— Direct aici.
— Să mergem atunci.

Doamna Prescott ridică perdeaua dinspre sala de aşteptare şi merse drept către Myler, întrebându-l:

— D-ta eşti poliţistul care mă caută?
— Da, d-nă.
— Bine. Automobilul meu e afară: vom merge acasă împreună. Bună ziua, d-ră Delsarte!
— Bună ziua d--nă Prescott!

După cât putu să bage de seamă Myler, părea că automobilul d-nei Prescott era ultima perfecţiune tehnică în privinţa aceasta: marcă străină, motor puternic, caroserie elegantă; se oferi să conducă el, dar d-na Prescott îi mulţumi scurt şi se aşeză la volan.

— N'aşi vrea ca mama d-voastră să intre cu maşina într'un autobuz — observă cam neliniştit Myler, în timp ce lua loc în spate, lângă Joan.
— Maşinile astea venite din străinătate, mi-au jucat de multe ori festa.

Joan nu răspunse: şi pentru moment conversaţia se termină acolo. In inima lui Myler mulţumea lui Dumnezeu că d-na Prescott scăpase fără greş, deşi străzile erau pline de vehicole, din cauza

ploii, proabbil. Reluă însă conversaţia după puţin timp, ca şi cum s'ar fi simţit obligat să nu tacă nici un moment:

— Ştiţi cui aparţinea cel mai bun automobil în care am mers vreodată? Unui escroc din Detroit.

— Da? — făcu Joan pe-un ton indiferent. Şi conversaţia lâncezi din nou.

D-na Prescott opri maşina la oarecare distanţă de casă. În urma unui întreg şir de alte maşini care purtau insignele poliţiei. In timp ce urcau cei patru-trei, o întreagă armată de fotografi şi de reporteri le ieşiră în întâmpinare. Cele două femei putură ajunge cu mare greutate până la uşa casei, păzită de un gardist în uniformă.

In atriu nu mai rămăsese decât foarte puţine persoane. Pe bancheta de marmoră Joan văzu un trup întins, acoperit cu un cearşaf şi se gândi cu o uşoară strângere de inimă că acela trebuie să fie Horaţiu Worthington.. Un domn mai în vârstă, bine îmbrăcat, c'o înfăţişare distinsă, se prezenta tocmai mamei sale, spunând că este Directorul de Poliţie Baldwin. Părea că-l cunoscuse pe Hartney Prescott la un banchet dat de „Cercul Bancherilor".

— Vino şi tu, Joan — spuse d-na.

— Da, mamă!

— Directorul Poliţiei d. Baldwin, fiica mea.

— Imi pare bine — şi Joan îi întinse mâna.

— Tocmai îi povestiam d-nei cum l-am cunoscut pe tatăl d-voastră — reluă Baldwin.

Joan îi surâse convenţional. Directorul poliţiei îi adresase o frază căreia nici un diplomat de clasă n'ar fi avut ce să-i răspundă afară de-un „da". Dar surâsul ei păru că mulţumeşte pe

funcţionarul poliţienesc, căci se întarse din nou către doamna Prescott, începând să-şi ceară scuze pentru neplăcutele formalităţi care vor urma ca şi pentru dezordinea provocată de lumea care se adunase în casă.

Puţin câte puţin Joan începu să se dezmeticească din zăpăceala care-o cuprinsese la auzul morţii lui Worthington şi să judece problema în întregime şi mai ales partea aceea a problemei care se referea în mod special la persoana sa. In copilărie fusese obişnuită să ceară ajutorul tatălui său ori de câte ori se afla în vre-o încurcătură; întâia-tea aceasta dulce n'o cunoscuse nici-odată în prezenţa mamei sale, probabil din cauză că D-na Prescott îl iubea mult mai mult pe fiul ei, pe Arthur.. Şi'n cele mai îndepărtate amintiri, Joan o vedea pe mama sa ocupându-se în mod exclusiv de Arthur, gata să-i ghicească şi să-i satisfacă cea mai mică dorinţă. Şi poate de asta Joan simţea atât de mult absenţa tatălui, a omului aceluia calm şi grav.. Şi-acum, dacă ar fi fost aici Hartney Prescott ar fi ştiut ce să facă. Şi, îşi urma Joan gândurile, dacă tatăl ei ar fi trăit, Worthington n'ar fi intrat în familia lor, sau în nici-un caz n'ar fi avut nici-o legătură cu ea Şi la gândul acesta începu să pângă de-a binlea. Strânse tare din ochi şi-şi şterse lacrimile cu o batistă.

Văzu că se apropie de ea cineva: era doctorul Selby. Se întreba tocmai, cine-ar putea fi necunoscutul acela, dar acesta i se adresă tocmai atunci, timid:

— D-ra Prescott, nu?

— Da.

— Eu sunt doctorul Selby.

Joan îl privi câteva momente. Ochii tânărului aveau o exprisie gravă, dar în acelaș timp blândă, așa cum erau câte-odată și ochii tatălui său. Avu senzația c'o atinge un vânt ușor, alungându-toate gândurile care-o frământau atât de dureros, mai ales gândurile din jurul morții aceleia ciudate. Își aminti de cele ce-i relatase Myler și întrebă:

— D-tră sunteți doctorul pe care l-a chemat d-ra Galt, nu?

— Da, eu sunt.

In timpul acesta d-na Prescott și cu Baldwin se întreptau spre salonaș, iar un agent ridica cearșaful de pe cadavru. Joan se întoarse brusc, pentru a nu vedea nimic: simți cum o cuprinde o sudoare rece, și-i veni amețeală.

— Acesta nu-i un loc potrivit pentru d-tră, d-ră, — spuse Selby, c'un ton de sinceră îngrijorare.

— Știu. Poate în bibliotecă.

Selby îi apucă bratul si-o duse aproape de sus în bibliotecă. Aerul era închis și lumina, plumburie, filtrată cu greu prin geamurile din fund; o lumină mai mult spectrală în care Joan abea putea zări obiectele care-i erau atât de familiare. Aceea fusese camera preferată a tatălui său. Iată, bircul era în acelaș loc, în fața ferestrelor, în dosul lui, fotoliul larg de piele, puțin cam ros de timp. Selby aprinse o lampă electrică și spuse cu blândețe:

— Cred c'ar fi mai bine să stai jos.

Joan se așeză în fotoliul tatălui său. Își scoase pălăria și-o puse, împreună cu mănușile pe birou, se înfundă apoi în fotoliu, ca și cum ar fi căutat protecție între brațele lui.

— Doctore!

— Sunt aici, d-ră.

— Ați stat de vorbă cu oamenii poliției, nu!

— Da.

— Și care-i convingerea lor? Vreau să știu ce gândesc cu privire la întâmplarea asta?

— Aveți destulă putere pentru a discuta astfel de lucruri?

— Trebue să am!

Selby își apropie un scaun de birou. Lumina lămpii electrice îi scotea în evidență hotărîrea care i se citea totdeauna pe față.

Incepu:

— Oamenii poliției nu sunt încă siguri, adică nu știu ce să creadă...

— Se îndoiesc cu alte cuvinte c'ar fi vorba cu adevărat despre o sinucidere?

— Intocmai.

— Și când vor putea fi absolut siguri despre ce e vorba?

— Poate numai când vor ști cum de-a intrat nenorocitul acesta în casă și mai ales motivul pentru care a intrat.

— Dar nu se poate deduce, din punct de vedere clinic, vreau să spun, dacă e vorba de-o sinucidere sau de-o crimă?

— Oh, poliția e sigură că Worthington s'a sinucis.

— Da, și eu... poate.

— Cum poate? — exclamă cu vehemență Joan. — Ai vre-un motiv serios să te îndoiești?

— Să lăsăm astea d-ră și încercați să vă liniștiți puțin — îi răspunse Selby, luându-i mâinile într'ale sale. Și Joan își aminti că și tatăl el făcea dese ori gestul acesta: îi lua mâinile și i le strângea până ce ea se liniștea.

— Vedeți, d-le doctor, aș vrea să fiu sigură,

fiindcă sunt şi eu amestecată în afacerea asta, şi încă mult de tot.

— Cum?

— S'ar putea spune că nenorocitul acela s'a omorît tocmai fiindcă refuzam să mă mărit cu el.

— Dumnezeule! — exclamă Selby, căruia i se păru că revede buzele senzuale şi ochii porcini ai mortului. Apoi, cu un surâs de nedumerire, întrebă: — Să vă căsătoriţi cu omul acela? Dumnezeule! Cum ar fi fost cu putinţă?

— Da. Şi lucrurile stau altfel decum crezi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că eu n'aveam intenţia să-l refuz.

Joan văzu că expresia ochilor lui Selby se schimbă imediat; dar i se păru că se schimbă ceva în întreaga lui făptură. Înţelese că afirmaţia aceea fusese un fel de lovitură pentru el, o lovitură primită pe neaşteptate. Gândul că ea s'ar fi putut căsători cu Worthington îi făcea doctorului rău, îşi dădu imediat seama Joan; şi-i veni şi ei un fel de ameţeală; se reculese însă repede şi se văzu obligată să dea o explicaţie:

— Oh, vă rog... să nu credeţi că... vreau să spun că eram...

Se întrerupse încurcată; pentrucă privirea aceea prietenească care-o încurajase până atunci, care-o protejase parcă, dispăruse cu totul.

— Înţeleg foarte bine... Natural... — reluă Selby încurcat şi el puţin. Se simţea că era o prostie din partea lui să se simtă rănit de afirmaţia fetei. În fond, o cunoscuse pe fata asta numai de câteva minute, şi-şi dădu seama că aparţinea unor lumi complect diferite. Şi totuşi, clipele

acelea petrecute lângă ea în bibliotecă, fuseseră ca un fulger în viaţa lui, un fulger extrem de luminos care ţinu puţin pierzându-se din nou în tenebre. Făcea sforţări disperate să nu se mai uite la Joan, să-şi alunge din minte imaginea lui Worthington, să nu mai vorbească pătimaş şi adăogă: — Cred că poliţia vă va lua un interogator, dar poate că n'au fost aici în dimineaţa asta... Vreau să spun, aveţi un alibi?... Dar toate acestea sunt aşa de stupide, nu?

— Nu nu sunt de loc stupide — răspunse Joan şi ştiu că nimic nu l-ar fi rănit mai mult pe Selby că nimic nu i-ar putea şterge expresia aceea îndurerată a figurii. Era absurd şi totuşi .. Totuşi pentru a termina odată pentru totdeauna, adăogă: — Domnul Worthington mă numise moştenitorul său general.

Selby nu răspunse imediat, întrebându-se de ce-i făcuse Joan o mărturisire atât de intimă, mai ales că nu era nici-o nevoie pentru asta.. Şi spuse:

— In locul d-tră n'aşi pomeni nimic de asta.

— Şi dece nu? Lucrul se va afla imediat ce avocatul... lui Horaţiu va deschide testamentul.

— Da, dar poate până atunci cazul va fi complect clarificat.

— De obiceiu testamentele se deschid după cinci-şase zile dela deces.

— Deschiderea testamentului ar putea fi un fapt decisiv. Şi-atunci poliţia ar trage concluzia că Worthington n'avea nici un motiv să se omoare, ci din contra, toate motivele să se bucure de viaţă şi de plăcerile ei.

— Şi într'adevăr, le avea!

— Insfârşit — făcu brusc Selby — ce se ascunde în afacerea asta?

— Doctore — răspunse liniştită Joan — veţi, din punctul de vedere al unui om normal, noi alcătuim o foarte ciudată familie. Fratele meu e un tânăr vicios, care mergea cu paşi repezi spre alcoolism, mama şi-ar vinde pentru el până şi sufletul, iar eu... De mine ştii totul. Uite-mă!

Selby îi surâse din nou, cu prietenia lui reconfortantă, şi-o întrebă:

— D-ta eşti prea tânără, nu?

Pentru Joan fu o adevărată uşurare că tocmai în momentul acela intră în bibliotecă mama sa, cu înfăţişarea ei de femee practică, cu obişnuita ei precizie a mişcărilor. Îşi puse pălăria pe cap, îşi luă mănuşile depe birou şi se ridică:

— Mamă, doctorul Selby, — făcu prezentările, cât mai sumar cu putinţă.

Violet Prescott se opri un moment să-l privească pe medic, ca şi cum ar fi vrut să-l încadreze, apoi răspunse:

— Tocmai vă căutam doctore, să vă mulţumesc; a fost foarte drăguţ din partea d-tră să veniţi aici cu biata domnişoară Galt. Scuzaţi-mă dacă nu vă par prea politicoasă; dar v'aşi ruga să-mi spuneţi care-i onorariul d-tră, pentrucă noi plecăm imediat spre Oldhampton.

— Sunt cazuri când onorariile n'au nici-un rost, stimată doamnă.

— Scuzaţi-mă, dar sunt nevoită să insist.

— Cum doriţi; cinci dolari.

Doamna Prescott îşi deschise punga, scoase o bancnotă şi i-o întinse doctorului Selby:

— Din nou, doctore, toate mulţumirile.

Selby luă bancnota şi şi-o puse în buzunarul vestei. Doamna Prescott şi ajunsese lângă uşă;

dar Joan nu plecase încă de lângă el, şi-i întinse mâna, spunând:

— Bună seara, d-le doctor.

— Bună seara, d-ră Prescott.

Cunoştinţa lor s'ar fi putut sfârşi aşa, cu un salut scurt pe care-o fată de familie îl adresează unui străin care-a fost chemat pentru un anumit lucru şi plătit ca atare. Dar în momentul în care îşi strângeau mâinile, cei doi tineri îşi dădură seama că lucrurile nu stau tocmai aşa; erau doi oameni care reuşiseră să-şi cunoască puţin sufletele. Şi Joan adăogă:

— Noi stăm la Oldhampton, Long Is'and.

— Joan! — strigă d-na Prescott.

— Imediat, mamă!

— Bună seara, d-ră Prescott!

— Bună seara, d-le Selby!

CAPITOLUL IV.

Doamna Prescott îşi îndreptă automobilul pe Madison Avenue. Lângă ea d-ra Galt observa c'un fel de irezistibilă teamă traficul intens al străzii, temându-se ca mica maşină a d-nei Prescott să nu fie la un moment dat sdrobită de unul din acele imense autobuze cu care se întâlneau în orice moment.

Joan stătea în spate, cu capul înfundat între perne'e maşinii şi cu ochii închişi. Se gândea 'a fra'ele său, apoi îi reveni în minte figura lui Selby, dar gândul îi alergă din nou la Arthur şi la proastele lui obiceiuri pe care numai mama sa nu le aflase încă. O durea capul; şi-i veni la un moment dat ideea c'ar fi mult mai plăcut dec ar înebuni aşa de-odată, în linişte!

Trecură pe mai multe străzi; părea că d-na Prescott a uitat complect care-i direcţia spre Long Island.

— Se pierde mult timp cu telefonul — îşi spuse ca pentru sine Violet Prescott.

— Să telefonaţi acasă? — întrebă d-ra Galt care nu pricepu nimic.

— Nu, Selinei.

— Selinei?

— Scuză-mă, d-ră, dar nu vorbeam cu d-ta, ci mă gândeam numai — încheie brusc d-na Prescott.

Traficul devenea din ce în ce mai intens; dar se ateniă după ce trecură de strada Patruzeci şi doua. Apoi maşina vră din nou spre dreapta. Apartamentul personal al Selinei Lane, în Washington Square South, era situat într'o clădire de culoare întunecată, restaurată de curând, cu o faţadă frumoasă dar cu un atriu prost luminat care se acorda de minune cu portarul care nu era mai niciodată la postul lui; un om îndesat, urât care se rădea foarte rar şi pe care-l chema Joe.

Doamna Prescott opri maşina, coborî, spunând fiicei sale şi d-rei Galt să aştepte, şi trecu repede, prin ploaie, în atriul întunecos, căutând cu ochii scările, cufundate şi ele în întuneric. Fusese numai o singură dată, cu Joan, în casa Selinei, invitate la un coktail, de unde plecase cu impresia că întâlnise multă lume bună, în aparent politicoasă, dar care în realitate băuse cam mult mâncase tot ceeace era de mâncat şi întrebuinţase un limbaj foarte ciudat complect neinteligibil pentru ea, deşi cuvintele erau de cea mai pură proveniență engleză. Cu ocazia acee-

cumpărase și-un paravan pictat de Selina, pe care-l plătise cu o sută cincizeci de dolari, fără să scoată un cuvânt: paravan care acum făcea o frumoasă mobilă în camera lui Morris, șoferul.

D-na Prescott nu aproba, dar nici nu dezaproba felul de viață al Selinei. Prietenia dintre Joan și Selina dura încă din timpul școalei și se consolidase definitiv în momentul când amândouă fetele intraseră în „Liga Tineretului"; și nu se opuse deloc acestei prietenii. Dacă Selina simțea că-și poate exprima simțul artistic pictând paravane, dacă găsea că-i mai bine să locuiască în casa aceia greoaie, trecând foarte rar pela părinții ei care locuiau în Tuxed, toate acestea o priveau personal, și câtuși de puțin nu și pe prietenele ei. De altfel d-na Prescott avea o adevărată admirație pentru abilitatea cu care Selina știa să-și aranjeze afacerile.

Bătu la o ușă vopsită în albastru; și intră imediat ce i se răspunse:

— Poftim!

Era o cameră de proporții obișnuite locuința Selinei, cu tavanul împodobit cu frumoase stucuri reprezentând frunze de acant. Selina o mobilase cu lucruri de diferite stiluri, care făceau o impresie mai mult stranie decât displăcută; pe pereți atârnau câteva palide naturi moarte în rame mari, albe.

Selina avusese o zi rea. E drept că nu avea niciodată nervii complect puși la punct și asta datorită unei întâmplări din copilărie care făcuse o extraordinară impresie asupra ei. Avea vreo șase ani când văzu, pe scările casei părintești, un uriaș șarpe care se încălzea fericit la soare și, din nebăgare de seamă, îl călcă pe cap: șarpele

i se încolăci atunci în jurul picioarelor însoțimântând o îngrozitor. Iar d-na Prescott luase obișnuita să pună toate extravaganțele fiicei sale pe seama întâmplării aceleia: iar felul de a trăi al Selinei, avea, după mama sa, aceeași explicație.

Selina era o fată slăbuță, înaltă, cu o expresie dramatică în figură. Chiar în ziua aceea i se întâmplase că d-na Pyltz, femee puțin importantă din punct de vedere social dar căreia comfortul îi adusese o avere formidabilă, îi adusese înapoi un paravan sub cuvânt că nimfele acelea rugitoare care culegeau mere albe din niște arbori greu de definit din punct de vedere botanic, nu se acordau cu vederile artistice ale d-lui Pyltz, care nici nu putuse să se pitie la el măcar. Și, dacă d-na Laue ar fi avut un paravan care să reprezinte o mică cabană într'o pădure, sau un luminiș cu câțiva cerbi, având în vedere că d. Pyltz era un pasionat vânător — urmașul lui Nemrod, cum se exprimase mult mai elegant d-na Pyltz — ar fi putut face schimb, altfel...

Dar un roman bun, o cutie cu bomboane, un fotoliu confortabil, pusese repede la punct starea de nervi a Selinei; așa că putu să primească tu destul calm pe neașteptata vizitatoare..

— Oh! Doamna Prescott!

— Bună ziua, Selina!

— Credeam că-i Lettice Latour care locuește în apropiere. Joan n'a venit încă dela Emil?

— E afară, în mașină.

— Dece n'a urcat și ea?

Selina observă numaidecât starea d-nei Prescott căci, ca și ea, abea își reținea nervii. Apoi, n'avea pălăria pusă la punct ca de obiceiu, o șuviță de păr îi flutura neglijent pe spate, iar ful-

garinul nu era bine încheiat.

— N'a urcat fiindcă n'avem nici un moment de pierdut.

— Dar ce-aveţi de făcut?

— Să-mi pun ceva într'o avliză şi vino cu noi!

— Să-mi pun ceva într'o valiză?

— Da, şi să-ţi iei pe tine o rochie de stradă.

— Scuzaţi-mă, d-nă Prescott, dar...

— Trebuie să vii cu noi numaidecât la Oldhampton — i-o tăie Violet Prescott. Dar, aducându-şi aminte că sufletul Selinei avusese întotdeauna o trăsătură de puternică independenţă foarte puţin temperată de curiozitate, adăogă, ascunzându-şi propria ei frământare sufletească: — Ce paravan drăguţ! Trebuie să mi-l cedezi numaidecât! Trimit mâine pe Morris să-l ia.

Era tocmai paravanul cu nimfe ruginii care culegeau mere albe, şi d-na Prescott ştia foarte bine că Morris, şofeurul, a cărei odaie era deja mult împodobită cu o operă de-a Selinei, nu-şi nu-şi îndeplini cu prea multă plăcere misiunea: dar îşi spuse că probabil Morris se resemnase poate, văzându-şi paraavnul zi de zi în faţa sobei.

— Sunteţi foarte bună, d-nă Prescott! — exclamă mult mai liniştită fata.

— La preţul celuilalt, nu?

— Nu-mi amintesc bine cât a fost celălalt: aceasta face două sute de dolari.

— Bine — primi Violet forţându-se să surâdă — Şi acum grăbeşte-te te rog.

— Mă schimb numai decât. Dar vă rog să-mi spuneţi, cât timp mă îmbrac, dece trebuc să viu la Oldhampton?

— Joan are nevoie de d-ta — răspunse Violet Prescott, care n'avea nici cea mai mică intenție să se încurce într'o seamă de explicații care-ar fi întârziat plecarea fetei, fiindcă i-ar fi cauzat desigur un atac de isterie: avea foarte puțină încredere în rezistența nervoasă a Selinei.

— Dar dece are nevoie Joan de mine? — insistă fata.

Doamna Prescott se apropie de fereastră, dădu perdelele de-o parte și privi pentru moment strada; apoi răspunse cu glasul ceel mai natural din lume:

— Grăbește-te, te rog.!

— Bine doamnă!

Rochia de casă a Selinei fu înlocuită într'o clipă cu un costum care-i venea de minune, deși era de-o croială cam îndrăzneață: un fel de stilizare a unui costum țărănesc combinat cu câteva amănunte orientale. Apoi își aruncă în grabă câteva lucruri de primă necesitate într'o mică valiză și începu să stingă becurile în grabă.

— Sunt gata doamnă!

— Îți mulțumesc drăguță. Nu vrei să lași un bilețel pentru d-na Lane?

— Nu. Îi voiu telefona din Oldhampton.

Doamna Prescott deschise ușa. Zări în hallul casei o figură robustă și-avu o ușoară strângere de inimă când o recunoscu.

— Mi s'a părut c'am recunoscut mașina d-tră jos și-am urcat numaidecât.

— Oh! — făcu d-na Prescott. Și surâse c'un zâmbet forțat, îmbătrânit, trupul i se micșoră par'că, pierzându-și din caracteristica lui importanță. Apoi făcu prezentările cu glas sigur.

— Selina vino repede. Domnul locotenent de poliție Valcour, d-ra Lanel

— Imi pare bine, d-ră!

— Imi pare bine d-le locotenent — răspunse fata. Şi fu de părere că d-na Prescott, ca toţi oamenii din jurul ei de altfel, sunt complect ebuni. — Sunteţi deci din poliţie?

— Da domnişoară. Imi pare foarte rău că trebuie să vă necăjesc tocmai acum, când sunteţi pe punctul de a pleca dar nu vă voiu reţine decât câteva minute.

— Nu înţeleg nimic: dar despre ce-i vorba?

— Vezi, Selina — intervenî d-na Prescott, — tocmai mă pregăteam să-ţi spun ce s'a întâmplat. Horatiu Worthington a murit în dimineaţa asta în casa noastră de aici.

Văzu că faţa fetei devine din ce în ce mai palidă şi trăsăturile-i dramatice se împietresc parcă. Când deschise gura să vorbească aproape că nu-l mai recunoscu vocea.

— Şi ce amestec am eu în afacerea asta?

Valcour îşi scoase pălăria, întorcând-o ca să se scurgă de apa care se strânsese în ea şi răspunse cu tonul lui amabil:

— Ce amestec aveţi? Nici unul, d-ră! N'ar fi însă mai bine să intrăm în casă? — Şi'n timpce o urma pe Selina, adăogă: — D-nă Prescott, am telefonat fiului d-tră la Oldhampton!

— Lui Arthur? Şi?

— Şi nu l'am găsit acasă!

Violet Prescott auzise de-atâtea ori de ciudatele impresii ale oamenilor care sunt gata să se înnece, care se spune că văd în momentul acela, ca pe-un ecran, toate evenimentele principale ale vieţii lor şi ei i se întâmplă în momentul acela un lucru asemănător. Arthur... un copil... boala.. frumuseţea lui neobişnuită... mâinile lui

mici care-i strângeau degetele... școala... universitatea... dansul... titlul de prim balerin...

— Și unde era Arthur, d-le locotenent?

Valcour văzu că mâinile Selinei, care tocmai încerca să aprindă al doilea rând de becuri, tremură. Se întoarse spre d-na Prescott și răspunse:

— Nu știa precis nimeni!

CAPITOLUL V.

Violet Prescott își descheie fulgarinul și se așează pe-un scaun. Il văzu pe Valcour examinând camera cu indiferență; dar privirea lui se opri la un moment dat aproape fascinată pe paravanul cu nimfe ruginii care culegeau mere albe.

— E opera d-tră paravanul acesta, d-ră Lane?

— Da.

— E foarte interesant!

Selina primi complimentul cu oarecare indiferență..

— Mulțumesc d-le locotenent!

— Acestea sunt mere?

— Da.

— Simbolism coloristic, nu?

— Curentele artistice ale timpurilor noui Dar ce v'a făcut să credeți că paravanul acesta ar fi opera mea?

— D-ra Galt mi-a vorbit de îndemânarea d-tră de-a....

— D-ra Galt v'a vorbit dece?

— De aptitudinile d-tră pentru pictură, de talentul d-tră; da, cred că acestea sunt cuvintele pe care le-a întrebuințat.

Și'n timp ce vorbea, ochii săi urmăreau c'o veselă nedumerire nimfele, merele și arborii; dar

d-na Prescott care știa foarte bine că ea e punctul de observație al privirilor lui Valcour nu se putu abține să nu-i arunce, pe-un ton sfidător:

— Nu-i nimic neobișnuit în faptul că nu l-ați găsit acasă pe Arthur. Clubul, golful, plimbă-le pe coline... E un băiat foarte deosebit de alții: mi se pare câte-odată că e chiar prea interiorizat. De exemplu se plimbă ore întregi, și chiar și zile, complect singur pe colinele din jur....., Ai spus ceva Selina?

Tânăra fată dăduse drumul, fără să vrea, unei prelungi exclamații:

— Oh! Scuzați, d-nă, nimic, nimic!

— Cred că nu-i cazul să vă preocupați de el. — răspunse Valcour..

Dar el credea, evident, cu totul altfel.. Urmă un lung răstimp de tăcere, întreruptă numai de respirația grea a d-nei Prescott care, ședea nemișcată ca un idol de lemn uitându-se fix la Valcour, în timp ce Selina se agita nervoasă pe scaun.

— Spuneți-mi ce-ați făcut în dimineața asta, d-ră — întrebă, însfârșit, polițistul.

— Și pentru ce?

— Așa: o simplă formalitate.

— Atunci de ce să pierdem timpul degeaba? Ce legături am eu cu moartea lui Worthington?

— Vedeți, domnul Worthington a murit în dimineața asta între orele nouă și zece, și nu de moarte naturală.

— Nu de moarte naturală! — repetă Selina; și cuvintele acelea o zăpăciră complect. Se uită la doamna Prescott care-și păstra încă neturburată masca-i de idol, apoi se întoarse spre Valcour: — S'a omorît, poate?

— Nu!

— Cum nu! Sigur că s'a sinucis! — afirmă cu violență Violet Prescott.

— Vă repet, doamnă, că nu e vorba de-o sinucidere, ci de-o crimă!

Selinei îi scăpă un strigăt de groază; păru că afirmația polițistului îi turburase complect nervii. Apoi exclamă:

— Cum puteți fi de-o precizie atât de brutală? Și nu vă voiu răspunde la nicio întrebare, dacă nu-mi veți da amănunte complecte asupra felului în care-a survenit moartea lui Horațiu Worthington.

— Am vrea să știm și noi care-au fost amănuntele acestea!

— Oh, dacă-i vorba să vă jucați cu mine, atunci nu vă merge!

— Vezi, Selina — explică d-na Prescott — moartea lui Horațiu a fost cauzată de-un glonte: arma a fost găsită chiar la picioarele lui.

— Și atunci de unde deduci d-ta, d-le Valcour că nu e vorba de-o simplă sinucidere?

Puteți să mă credeți pe cuvânt, când vă spun că nu e vorba de o sinucidere aici — afirmă Valcour cu asprime. — Și mă puteți crede și că am dreptul să vă iau un interogatoriu.

— Care nu vă va servi la mare lucru, vă asigur. Eu nu știu absolut nimic: nici nu știam că Worthington e mort până în momentul în care mi-a spus d-na Prescott.

— Bine; dar mă puteți ajuta totuși răspunzându-mi la întrebările mele; trebue să stabilim anumite alibi-uri. Căci acum e vorba despre d-ra Prescott!

— Joan a fost la mine!

— Toată dimineața?

— Toată dimineaţa, căci a dormit aici, la mine!

— La ce oră v'aţi sculat?

— La unsprezece; nu mă scol niciodată mai devreme.

— D-ra Prescott s'a sculat la aceeaşi oră?

— Nu. Mai înainte. Ea e întotdeauna manitală; chestie de sentimentalism. Îi plac orele de dimineaţă.

— Ca şi lui Arthur — întră în vorbă şi d na Prescott.

— Nu chiar aşa de prosteşte ca lui Arthur, trebuie să recunosc.

— Selina! Dar...

— Nu-i o prostie să-ţi faci un idol din aurora, din răsăritul soarelui sau mai ştiu eu din ce? Am văzut până acum vreo patru răsărituri de soare, dintre care unul la Interlaken în Elveţia, şi pot să vă asigur c'au fost toate la fel. Cel puţin Joan se scoală la o oră mai convenabilă decât Arthur!

— De exemplu, la ce oră s'a sculat astăzi? — reluă Valcour interogatoriul.

— Nu ştiu! Am dormit până când m'a sculat ea să-mi spue că e gata micul dejun. Iată o ciudăţenie a acestei fete: îi place să-şi piardă timpul la bucătărie!

— Aţi dormit în aceeaşi cameră?

— Nu; am o cameră specială pentru musafiri.

— Nu v'a spus cumva c'a ieşit în oraş înainte de a vă trezi?

— Nu; dar a ieşit imediat ce-a mâncat, adică după ora douăsprezece. Trebuia să cumpere nişte cămăşi dela Saks.

— Foarte bine atunci — comentă Valcour. Apoi se ridică şi se întoarse către d-na Prescott.

Dacă n'aveţi nimic contra, mâine voiu veni la Oldhampton să vorbesc şi cu fiul d-voastră Spuneţi-i, vă rog, să mă aştepte!

— Sigur. — Se ridică şi Violet Prescott. Şi se apropie de poliţist, ca şi cum ar fi vrut să-i ghicească gândurile în privire: — Domnule locotenent...

— Doriţi ceva, doamnă? — întrebă Valcour văzând că d-na Prescott se oprise, şovăind.

S'ar fi spus că Violet Prescott avea un gând ascuns pe care ar fi vrut să-l mărturisească lui Valcour, mai ales decând se convinsese că poliţia nu mai crede în sinuciderea lui Worthington: dar îşi schimbă ideea, căci întrebă:

— Ce dovezi are poliţia că e vorba de-o crimă şi nu de-o sinucidere?

— Poziţia cadavrului, expresia ochilor, degetele mâinii drepte.

— Mi se par cam neînsemnate.

— Aşa cum par oricărui profan; dar doctorul Mendozes afirmă că nu există nici cea mai mică îndoială.

— Şi-acuma putem pleca?

— Sigur, d-nă, sigur că puteţi pleca!

Domnişoara Galt spusese în treacăt doamnei Prescott de superficialitatea cu care cerceta poliţia acest caz, fiindcă Pritchett se interesa mai mult de Ruth decât de cauzele morţii lui Worthington; Violet Prescott începea şi ea să gândească aproape la fel. I se părea că atitudinea lui Valcour e cam studiată, ca şi surâsul lui de altfel şi că procedase de-adreptul imprudent dând voie tuturor să plece acasă.

— Să mergem, Selina — spuse.

Becurile fură stinse din nou şi coborîră toţi

trei pe scările întunecoase. Ajunseră în stradă în fața automobilului; Valour deschise portiera și stătu acolo până ce d-na Prescott se așeză la volan, iar Selina luă loc în spate, lângă Joan. Închise portiera și'n timp ce Violet punea motorul în mișcare, o putu vedea întorcându-se către fiica sa și spunându-i pe un ton emfatic:

— Selina a aflat totul.

CAPITOLUL VII.

Erau aproape orele șase când Valcour se urcă în mașină și spuse șofeurului să-l ducă la „Clubul Metropolitan". Găsi acolo pe directorul Poliției, Baldwin, șezând la o măsuță din bar. Se așeză lângă el, aprinse o țigară și ceru un cocktail. Baldwin, care mai băuse două, era foarte bine dispus. Puse jurnalul pe care tocmai îl frunzărea peste vraful respectabil care se afla în fața lui și zise:

— Toți acești domni tintesc o anumită persoană în afacerea Worthington, dar nu îndrăznește nici unul s'o acuze. Biata fată! Te-ai uitat bine la la expresia feței cadavrului, Valcour?

— Foarte bine chiar.

— Atunci, mi-ai putea explica ce putea găsi o fată ca Joan Prescott la un om ca acesta?

— Poate că era silită.

— Și cine putea s'o silească?

— Cine știe? Poate că însuși Worthington.

Baldwin semnă nota de plată pe care i-o adusese chelnerul; și imediat ce acesta se îndepărtă, întrebă:

— Crezi că trebuesc cercetate mai bine cele două femei?

— Da.

CAPITOLUL VI.

Casa dela Oldhampton a familiei Prescott era construită chiar pe malul mării. Era un edificiu pretenţios, de formă dreptunghiulară, cu o grădină interioară căreia grădinarul reuşise să-i dea o înfăţişare aproape tropicală. Grajdul, magazia unde se păstrau bărcile şi camerile personalului masculin de serviciu erau situate la o oarecare distanţă de corpul principal al clădirii, aproape de canal. În jurul clădirii nu era nici-un arbore şi'n nopţile clară lună şi când marea era agitată, încât valurile-i furioase se spărgeau chiar în imediata apropiere. casa avea o înfăţişare tragică.

Plymouth, majordomul casei Prescott, avea sub ordinele lui vre-o 18 persoane. Era un om gras, cu o înfăţişare posomorîtă: impresia aceasta era însă înşelătoare, căci Plymouth era un om bun, care mergea regulat la biserică şi care avea o nemărginită încredere în oameni.

Plymouth aruncă o privire magistrală mesei, în timp ce supraveghea pe tânărul Belting, ajutor de fecior, care prepara tocmai cocktail-urile; se uită apoi cu reproş la Spotwood care intrase tocmai atunci în sufragerie şi se rezemase de-un perete, respirând greu.

Spotwood era valetul personal al lui Arthur Prescott; era un tânăr c'o înfăţişare cam neplăcută, care obişnuia să dramatizeze şi cel mai mic fleac; obiceiul acesta îi da oarecare trece e la personalul femenin a' casei, care se amuza teribil văzându-l cum se încruntă şi cum explică cu gesturi largi cine ştie ce lucru de nimic; trecea însă drept un băiat băutuitor şi viclean, care ştia mult mai mult decât voia să arate.

— D-le Plymouth! — strigă imediat ce se liniști.

— Ce s'a întâmplat Spotwood?

— S'a întors!

— Bine, și-apoi?

— Ca de obiceiu.

Atât Plymouth cât și Belting înțeleseră imediat că era vorba de Arthur Prescott și că acesta trebuie să se fi îmbătat din nou, după cum dădeau a înțelege nu atât cuvintele, cât sprincenile ridicate ale valetului. Și faptul acesta preocupa foarte mult pe Plymouth. Personalul de serviciu al casei Pine era în mare fierbere din cauza morții lui Worthington și mai ales din cauza repetatelor telefoane date de un oarecare locotenent de poliție care întreba mereu de Arthur. Și apoi bucătăreasa își exprimase părerea că domnul Arthur trebuie să fie autorul asasinării lui Worthington, pentru a n'o lăsa pe Joan să se căsătorească cu acesta; iar Ruth, camerista doamnei Prescott, opiniase că criminalul trebue să fi fost omul de care era îndrăgostită Joan. Cerându-i-se amănunte asupra presupusului îndrăgostit ea dăduse din umeri și strânsese din buze, luându-și un aer misterios care trebue să i se fi părut că-i dă o mare satisfacție.

Ipoteza aceasta se bucură totuși de mare succes printre servitorimea casei, fiindcă Ruth, ca primă cameristă a doamnei, le dăduse întotdeauna cele mai senzaționale știri care se dovediseră pe urmă a fi adevărate. Ruth mai era apoi și foarte admirată, de bărbați din cauza trupului ei care avea ceva din grația sălbatecă a felinelor și din cauza ochilor ei enigmatici, violeți, care emanau o ciudată putere asupra tuturor, iar de femei

din cauza dibăciei cu care le ghicea în cărți; și le ghicea chiar și cele mai ascunse gânduri.

Moartea lui Worthington, oricare ar fi fost cauza ei, turburase adânc spiritele dela Oldhampton; iar farmecul liniștii care învăluia în mod obișnuit largile încăperi ale casei, fusese complet rupt.

— Să mă duc eu să văd ce s'a întâmplat, Spotwood? — propuse majordomul.

— O, dac'ați vrea, d-le Plymouth! V'aș fi foarte recunoscător.

Plymouth scoase din buzunar un frumos ceasornic de aur, pe care i-l dăruise cu doisprezece ani mai înainte al doilea fiu al conte'ui Aldershot, pe care-l ajutase să scape dintr'o urâtă încurcătură sentimentală în care era amestecată frumoasa și blonda domnișoară Mazie Treadwell. Fraudceasurile șapte și un sfert; din cauza întunericului și a ploii, era convins că doamna va mai întârzia încă, și se hotărî să se urce la primul etaj unde se găsea micul apartament al tânărului său stăpân.

Camera de dormit a lui Arthur Prescott era mare, frumoasă, cu o fereastră largă dela care se vedea mare. Mobilele camerii erau în momentul de față albe; căci gusturile adolescentului erau foarte schimbăcioase și nimeni n'ar fi știut să spună ce culoare va prefera peste o lună-două. Plymouth bătu încetișor la ușă și neprimind nici un răspuns, intră.

Arthur stătea întins pe una din piele de urs care acopereau parchetul. Era un tinerel de vreo douăzeci de ani deși puteai să-i dai foarte bine și șaisprezece, de-o frumusețe neobișnuită demonică, c'un trup de-o supleță turburătoare, bron-

zat, şi cu o gură extrem de îndrăzneaţă. Hainele îi erau împrăştiate prin toate colţurile. Se uită nedumerit la Majordom, apoi mormăi printre dinţi:

— Ieşi afară!

Dar Plymouth închise uşa cu băgare de seamă şi apropiindu-se de el îi şopti:

— Domnul Worthington a murit.

— Ştiu. Pleacă!

Plymouth se aşeză pe parchet şi-l întrebă:

— Unde-aţi fost astăzi d-le Arthur?

— La New-York.

— Ştie cineva?

— Da.

— Fa?

— Da.

— Şi nu vă va da de gol?

— Nu.

— Atunci, dac'aşi fi în locul d-voastra aşi spune niciun cuvânt poliţiei!

— Nici nu mă gândesc să spun ceva!

— D-le Arthur...

— Ce-i?

— D-voastră l-aţi omorî.

— Nu!

— Ascultaţi atunci...

— Ce-i?

— Atunci n'aţi fost la New-York astăzi, ci v'aţi plimbat pe colinele din jur.

— Bine.

— Vă place să vedeţi marea înfuriată... e un spectacol grandios dinspre Montauk.

— Depe stânca aceea care înaintează în mare?

— Exact. Şi-acuma beţi aceasta!

Arthur luă paharul şi-l dădu peste cap; i-l

 înapoie lui Plymouth, spunându-i scurt

— Mulțumesc!

— Acum îmbrăcați-vă pentru masă.

— Bine Trimite-mi-l pe Spotwood.

Majordomul se ridică și porni spre ușă. Se întoarse și se mai uită încăodată la Arthur, apoi ieși. Spotwood era tot în sufragerie cum îl lăsase.

— Poți să te duci sus — îi spuse lordul Plymouth.

— Și-a revenit?

— Domnul Arthur n'a avut absolut nimic!

— Extraordinar om ești, domnule Plymouth, dac'ai putut face și minunea asta: mi-ar fi imposibil să fac așa ceva, chiar dac'ar fi să-mi câștig un loc în paradis pentru asta — s-use valetul.

Făcu o strâmbătură către Belting și ieși.

Arthur era în baie. Spotwood scoase din dulap hainele de seară și le întinse pe pat. Mișcările lui erau repezi, îndemânatice și sigure, sobre, ca ale unui valet de clasă. Goli buzunarele pantalonilor de sport cu care fusese îmbrăcat în ziua aceea Arthur și găsi, prin micile monede, un minuscul ac, împodobit cu numeroase diamante micuțe. Se apropie de becul depe birou și-l examină bine: pietrele erau într'adevăr veritabile dar lipsea una. Era fără îndoială unul din acele ace gratioase cu care-și prind femeile fularul.

Era pe punctul de a-l pune în cutia de bijuterii a stăpânului său, când se răzgândi, uitându-se îngândurat spre ușa camerii de baie. Valoarea intrinsecă a bijuteriei nu-l tenta prea mult: dar era altceva, ceva ca o bănuială sau ca o presimțire. Văzuse de curând acul acela, sau unul foarte asemănător și nu știa unde. Și-l puse în buzunarul vestei. Se apropie apoi de fereastră și stătu

acolo mult timp, uitându-se la apele spumoase ale oceanului și făcând fel de fel de deducții.

CAPITOLUL VII

Ploaia se schimbase într'o adevărată vijelie, care, influența fără îndoială tensiunea nervoasă a comesenilor. Arthur luase câteva aperitive mai înainte de a se așeza la masă, ca antidot, probabil, pentru bicarbonatul dat de Plymouth; și-acum, cu fața înroșită peste măsură, se așezase chiar în fața mamei lui, între Joan și Selina.

D-ra Galt stătea între Selina și d-na Prescott într'o rochie de crep de culoarea șofranului un adevărat „dernier cri" de acum zece ani. Se simțea foarte prost și nu mânca mai nimic; era foarte preocupată de soarta pungii sale brodată cu mărgele pe care-o uitase pe măsuța din camera sa, grăbindu-se să fie cât mai punctuală la masă și se gândea cu groază că biata ei pungă era expusă curiozității oricărui servitor, tocmai acum, când conținea acel micuț și misterios diamant pe care-l găsise doar cu câteva ceasuri mai înainte pe scara casei din New-York.

Importanța acelui diamant ca un eventual indiciu în descoperirea asasinului necunoscut părea proporții uriașe în mintea ei în timpul lăcutei călătorii dela New-York la Oldhampton și ideea că diamantul s'ar fi putut desprinde de montura unei bijuterii de femeie, așa cum părea, o ținea sub o dureroasă tensiune. O singură siguranță o mai consola doar, o siguranță de care se agăța cu disperare; știa că niciuna dintre persoanele care stăteau la masă cu ea nu puteau fi suspectată de crimă, mai ales că Worthington

fusese omorît între orele nouă şi zece şi toţi cei prezenţi aveau minunate alibi-uri...

Într'adevăr toţi? — îşi spuse ea la un moment dat: şi privirea-i înfricoşată trecea dela Ioan la Selina şi dela Selina la Ioan. Alibi-ul Joeinei ar fi fost totuşi mult mai liniştitor dacă ar fi rămas la Oldhampton şi n'ar fi petrecut noaptea în casa Selinei: în casa aceea în care d-ra Galt îşi imaginase întotdeauna că trebue să se petreacă ceva straniu şi prea puţin serios.

Şi-o preocupa şi Selina într'un anumit punct. Fata nu spusese la început nicîun cuvânt, mulţumindu-se să examineze pe toată lumea si să se lămurească carecum asupra nouei situaţii a familiei Prescott după comiterea oribilului delict. Apoi începu o complicată discuţie asupra poliţiei care, după ea, se compunea dintr'o seamă de oameni stupizi care obţineau totuşi succese fără să mai ia în consideraţie situaţia socială a cameilor, cu care se purta într'un mod destul de violent. Părerea aceasta a Selinei era complect deosebită de cea a doamnei Priscott care-şi închipuia că politia, atunci când avea de-aface cu oameni din clasa lor nu uza în nicium caz de violenţă pe care-o întrebuinţau faţă de oameni de jos, ci de-o rafinată şiretenie dacă vroiau să obţină vreo mărturisire.

— Ascultă Selina — spuse la un moment dat Arthur, punându-şi paharul pe masă; faţa îi devenise complect palidă, de-o paloare de cadavru, strălucind de transpiraţie. — Nu vi se pare că, vorbind aşa cum vorbiţi voi, s'ar putea trage concluzia că criminalul e printre noi!

— Fii serios, Arthur, dar judecă şi tu puţin! — replică fata dând din umeri.

— Nu pricep ce vrei să spui!

— Vreau să spun că și cel mai prost dintre polițiști își dă seama că Worthington a fost omorît după ce i se dase o întâlnire chiar în casa noastră din New-York.

— Vorbești în enigme.

— Ți se pare? Dece vă temeți să priviți lucrurile în față? Asta nu înseamnă însă că Worthington a intrat la orele nouă dimineața într'o casă nelocuită, fără ca cineva să-i fi dat întâlnire și fără ca să fie acolo ca să-i deschidă? Cum a putut intra altfel?

— A intrat c'o cheie pe care i-am dat-o eu — afirmă, în uluirea generală, d-na Prescott.

Luată prin surprindere, Selina tăcu. Apoi Violet. Prescott începu să explice, să refere mai bine, c'o extraordinară simplitate, cu vocea ei care avea o ciudată putere magnetică: Worthington voia să cumpere casa lor din New-York pentru a face o surpriză Joan-ei, dându-,i-o cadou de nuntă. Cu câteva zile mai înainte, ea, Violet, îi dăduse cheia pentruca el să poată intra când dorea să examineze în liniște casa. Și din nenorocire Worthington alesese, pentru vizitarea casei, tocmai ziua în care s'a întâlnit cu asasinul, în cazul în care asasinul nu era chiar un prieten de-al lui care-i întovărășea. Lucrul era deci foarte simplu.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mamă, dece n'ai declarat asta și polițaiului! — întrebă Arthur cu ironie.

Tocmai lucrul acesta se întrebau și ceilalți: dece trecuse Violet Prescott sub tăcere acest lucru care-ar fi putut da cheia misterioasei crime?

— Dragă, te rog încearcă și-ți schimbă tonul și învață-te să te stăpânești chiar și în momentele

cele mai grele — replică ea; se uită apoi la ea care pe rând și continuă: — Fiindcă eram convinsă, până în momentul în care Valcour mi-a afirmat contrariul în apartamentul Selinei, că Worthington s'a sinucis; nici prin gând nu mi-a trecut c'ar putea fi vorba de-o crimă.

— Chiar în cazul când ar fi fost vorba de-o sinucidere, crezi că era mai bine să nu vorbești? — insistă Arthur foarte liniștit.

— Faptul că Horațiu avea cheia casei, că a ales chiar locuința noastră pentru a se sinucide, așa cum credeam, și că Joan petrecuse noaptea la New-York... — Dar se întrerupse deodată și sculându-se, încheie: — Oricum, politia va fi informată cât mai repede posibil.

Masa se terminase; urmară cu toții pe Violet în salonul de alături unde se servi cafeaua. Arthur începu să bea, pahar după pahar dintr'o sticlă de brandy.

Domnișoara Galt nu era mulțumită deloc. Nu știa precis care, dar i se părea că era ceva care nu suna tocmai bine în ceeace spusese doamna Prescott cu privire la cheie; pe de altă parte, chiar dacă lucrurile ar fi fost perfect adevărate, nu le putea afirma decât Worthington, care era, din nenorocire, mort. Și aproape involuntar își aminti cele ce-i declarase lui Valcour cu privire la d-na Prescott, și anume că ea n'ar fi renunțat nici pentru o chestiune de tact sau de oportunitate, să urmeze un anumit drum, care i s'ar fi părut ei mai bun, având în vedere anumite împrejurări. Și-i era imposibil să vorbească acum între patru ochi cu d-na Prescott pentru a-i atrage atenția că dacă se putea explica — admițând că afirmația ei era justă — felul în care Worthington intrase în

casă, nu putea explica și felul în care fusese omorît In momentul acela d-na Prescott se uită țintă la Arthur, aproape transfigurată, așa cum i se întâmpla ori de câte ori era lângă el.

Expresia asta a Violetei Prescott o preocupase pe d-ra Galt chiar din momentul în care intrase în casa Prescott, cu opt ani mai înainte; își dăduse atunci seama de oarba adorație a mamei pentru fiu și știa din experiență că nu putea fi decât dăunătoare viitorului lui Arthur. Dar încetul cu încetul se obișnui și cu clipele de extaz matern ale d-nei Prescott, deși nu-i putea alunga întotdeauna anumite îndoieli.

Arthur vorbea cu vioiciune, ușor aprins la față și Violet admira tăcută.

Domnișoara Galt ieși după puțin timp din salon, sui scara principală și deodată ajunse la primul etaj, cotí pe coridorul din stânga care ducea la apartamentul ei, compus dintr'un dormitor, un salonaș și-o cameră de baie. Se întâlni cu Spotwood care venea chiar din direcția apartamentului ei și nu găsi nimic care i-ar fi putut motiva prezența lui pe coridorul acela. Tânărul nu-i plăcuse nici-odată și-l privise chiar din primul moment al apariției lui în casa Prescott cu multă neîncredere.

— Mă căutai, Spotwood? — întrebă sec.

— Eu, domnișoară? Nu, — răspunse aletul c'un tor de perfectă inocență. — Aveți nevoie de ceva?

— Te-am întrebat pentrucă nu-mi explicam ce alt motiv te-a putut aduce pe-aici, — insistă d-ra Galt.

— Din cauza furtunii, d-ră. Majordomul m'a trimis să văd dacă sunt închise toate ferestrele dela primul etaj.

— Bine.

Apoi bătrâna intră în apartamentul ei, fiind sigură că Spotwood o urmărea cu privirea prin sa'on în camera de culcare; şi când aprinse lumna văzu punga ei brodată cu mărgele pe mesuţa pe care-o lăsase. Inchise cu multă grije uşa, se uită cu mare atenţie la perdele şi luă punga.

Işi dădu cineva seama că cineva umblase la ea. Avea obiceiul să facă două noduri la şnurul cu care-o închidea, şnurul era însă deslegat. Crezu că cineva i-a luat diamantul; dar se convinse că de data aceasta se înşelase, căci diamantul era înăuntru, unde-l lăsase printre nimicurile pe care le conţinea în general punga unei femei.

D-ra Galt avea o adevărată manie de-a găsi motive plauzibile chiar şi pentru cele mai simple acte din viaţă; şi faptul că cineva umblase în punga ei şi văzuse diamantul, o înspăimântă. Luă acul diamant în mână, ieşi din nou pe coridor şi văzu că Spotwood e tot acolo.

De data aceasta însă, începu el conversaţia:

— Scuzaţi, d-ră, dar...

— Ce s'a întâmplat?

— E a d-voastră?

Şi spunând aceasta îi arătă un mic ac împodobit cu mici diamante. D-ra Galt făcu uriaşe sforţări să nu ţipe. In timpul acesta cameristul o privea curios, şi spuse:

— Lipseşte un diamant: uitaţi-vă la locul gol din montură!

D-ra Galt luă acul să-l examineze; dar nu vedea aproape nimic, căci totul îi juca în faţa ochilor. Dar nu recunoscu acul. Şi spuse:

— Mulţumesc, dar nu e al meu. Aş s'o întreb şi pe d-na Prescott!

— Foarte bine, d-ră!

— Şi unde l-ai găsit?

— Pe treptele scării celei mari. Dacă nu-l vedeam la timp l-aşi fi strivit cu piciorul. Am avut noroc, nu?

— Da, ai avut noroc. Un adevărat noroc. Poţi pleca Spoodwood.

Valetul se îndepărtă cu paşi studiaţi, strângându-şi buzele într'un surâs a cărui semnificaţie cu greu se putea ghici. Cât despre d-ra Galt, se duse înlins în dormitorul d-nei Pine şi după ce bătu de câteva ori încetişor, intră

Ruth, camerista, tocmai făcea patul; şi când d-ra Galt deschise uşa, avu o tresărire nervoasă.

— Imi pare rău că te-am speriat, Ruth!

— Ah, nu-i nimica d-ră. Suntem puţin cam nervoşi cu toţii, astăzi.

Bătrânei îi plăcea foarte mult Ruth; era însă în camerista d-nei Prescott ceva care-i scăpase totdeauna, ceva enigmatic pe care ar fi vrut să-l descopere şi să-l înţeleagă. De câte ori o vedea i se părea că fata asta ştie ceva mai mult decât ceilalţi, dar asta nu era probabil decât o impresie a ei, o impresie destul de neprecisă, aşa cum era de exemplu enigmaticul surâs al Monnei al lisa. Dar în momentul acela d-ra Galt era foarte preocupată; ţinea acul strâns în pumni şi avea impresia că ţine un mic bulgăre de gheaţă.

— Fii bună şi anunţă-l pe doamna că aşi vrea să-i vorbesc.

— Imediat d-ră!

— Şi spune Ruth...

— Doriţi ceva d-ră?

— Nu, nimic... a fost o zi extraordinară astăzi...

Dar ce-i cu tine? Hai, fii cuminte şi nu mai plânge!

„O neobişnuitele emoţii ale servitorilor, ca e cufăr alături de stăpâni", gândi d-ra Galt. Dar se îndoi dacă plânsul acela disperat al cameristei n'avea poate altă cauză.. Dar, fiindcă ea însăşi era gata să izbucnească în plâns, o reacţiune nervoasă, natural, i se adresă fetei pe un ton sever:

— Termină odată cu plânsul!

— Iertaţi-mă, dar nu mă pot reţine!

— Bine, bine, dar încearcă măcar şi şterge-ţi lacrimile. Du-te şi-o cheamă pe d-na.

Atmosfera camerii i se păru de-a dreptul opri-mantă d-rei Galt; rămasă singură se duse la fereastra care dădea spre balcon, o deschise şi respiră adânc aerul rece. Când o auzi pe d-na Prescott intrând închise fereastra la loc, se întoarse spre ea şi începu să vorbească fără prea multă ceremonie:

— Scuzaţi-mă că v'am deranjat; dar am ceva foarte important de discutat cu d-voastră. Şi mi s'a părut că-i mai bine să vorbim aici, între patru ochi.

— Ce s'a întâmplat?

Bătrâna îi spuse pe scurt povestea diamantului şi-a acului găsit de Spotwood. Doamna ceru să vadă mai întâi acul, apoi diamantul, şi spuse:

— Acul nu-i nici al meu, nici al Joan-ei.

— Sunt sigură că Spotwood suspectează ceva.

— Adică?

— N'aş putea preciza... am simţit însă asta din privirea şi din vorbele lui.

— Repetă-mi exact cuvintele lui, dacă-ţi mai aminteşti.

D-ra Galt căută să-şi aducă aminte cât mai precis cuvintele valetului şi adăogă.

— Poate că sunt şi eu prea nervoasă. Dar spuneţi-mi doamnă, credeţi că e mai bine să facem dinţaţi acul poliţiei?

— Acum în nici într'un caz — dăspunse Violet preocupată. Stătu un moment pe gânduri, apoi adăogă— Poate-ar fi trebuit să facem asta mai de mult.

Cele două femei coborîră din nou în salon, unde Arthar, complect beat, încerca să cânte un şlagăr la modă: Selina îl acompania la pian cu o febrilitate neobişnuită. Violet, mai înainte de a ajunge la divanul pe care stătea de obiceiu, se opri o clipă lângă fiul său:

— Dacă vrei să-mi faci plăcere, nu mai bea în seara asta!

Arthur încetă imediat să mai cânte.

— Atunci mă duc să mă culc — spuse; şi se îndreptă spre uşă, dar Violet îl strigă:

— Arthur!

— Ce vrei?

— Nu mă săruţi astă seară? Nici nu-mi spui măcar noapte bună?

Tânărul se întoarse şi-şi sărută mama ca şi când ar fi îndeplinit o grea corvoadă.

— Noapte bună.

— Nu vrei să facem o partidă, d-ră Galt? — — întrebă Violet Prescott imediat după plecarea fiului său.

CAPITOLUL VII.

Arthur n'avea nici cea mai mică intenţie să doarmă. Il sună pe Spotwood, îşi scoase haina de seară, îşi puse un halat şi-şi încălţă papucii de odaie. Îşi simţea glesnele umflate şi era foarte

nervos: era în unul din momentele sale rele, când devenea extrem de furios din ori și ce fleac.

Spotwood veni: Arthur îi ordonă să-i umple sticla cu brandy. Rămas din nou singur începu să se gândească cu o ură crescândă la influența pe care mamă-sa continua s'o exercite asupra lui. O iubea totuși foarte mult, mai mult decât orice ființă din lume; dar nu putea tolera să mai fie condus de ea, și asta tocmai din cauza tolerantei pe care i-o arăta. Mama sa ar fi fost în stare să-i satisfacă toate capriciile, să-i împlinească toate dorințele, dar totuși...

Se sculă și deschise furios fereastra care dădea pe balconul pe care dădea și fereastra dormitorului mamei lui, cu vederea spre ocean, și-și sprijini coatele pe pervazul ferestrei. Dar simți repede cum îi pătrunde frigul în oase și cum i se lipește de trup cămașa subțire de mătase. Începu să tremure. Inchise geamul și începu să se uite prin casă, nedumerit. Răcoarea nopții îi alungase mare parte din fumul beției.

Spotwood se întoarse cu sticla plină de brandy. Observă că Arthur tremură:

— Fiți atent, d-le Arthur, s'ar putea să contractați o pneumonie!

— Am băut cam mult mi se pare!

— Da, dar fiți atent totuși. Aveam la Lancaster un unchiu care-a murit de pneumonie. Puneți-vă ceva mai gros pe spate.

Arthur nu spuse nimic, dar își scoase cămașa, își uscă trupul c'un prosop pufos și-și puse o pijama. Apoi ordonă:

— Ia cămașa asta udă și prosopul și șterge parchetul!

Spodwood îl ascultă; luă cămașa și prosopul

și le duse în baie și începu să treacă cu o cârpă peste parchetul ud, sughițând din când în când, nervos.

— Termină odată cu sughițatul! — strigă la un moment dat Arthur. — Ce dracu ai de sughiți așa?

— Bine, d-le Arthur, iertați-mă!

— Poți pleca. Nu mai am nevoie de nimic.

Spoodwood se îndreptă spre ușă, dar se întoarse de-odată și spuse:

— Trebuie să fi fost un timp îngrozitor pe coline, nu-i așa, d-le Arthur?

— N'am observat — replică tânărul uitându-se cam pieziș la valet.

— Mi se pare foarte curios că hainele d-voastră nu erau ude aproape deloc, deși a plouat aproape toată după amiaza!

— Noapte bună Spotwood!

— Noapte bună d-le Arthur!

Și Spotwood plecă ducând cu sine amenințarea unei priviri foarte semnificative pe care i-o aruncase Arthur. Era foarte sensibil la starea sufletească a semenilor săi, mai ales când era vorba de cineva apropiat, și începea să se simtă extrem de nervos. Ajunse, reflectând adânc, până la o ușă care da spre scara de serviciu, o deschise, și se trezi deodată în întuneric.

Și faptul acesta, în realitate foarte simplu, îi înspăimântă peste măsură. Nu era prea târziu — abea trecut poate de ora unsprezece — și oparte din personalul de serviciu nici nu se dusese la culcare; și era mai mult decât posibil că o parte din servitori se adunase în camera de serviciu de jos, comentând moartea d-lui Wottinghton și trăgând fel de fel de concluzii. Deci,

becul care ardea în mod obișnuit pe scară, ar fi trebuit să fie stins. Atunci? Comutatorul era jos: Spotwood coborî repede, sărind mai multe scări de-odată, pipăi pereții și dădu cu mâna peste butonul luminii. Intoarse comutatorul și pe Spotwood îl învălui o lumină albă, mângâietoare, care-i dădu un neașteptat sentiment de liniște.

Intră într'un fel de cămăruță care dădea la rândul ei în camera de serviciu; cealaltă însă se deschidea într'un portic de unde printr'o cărăruie se ajungea la camerile servitorilor, lângă canal, în afară de corpul propriu zis al casei. Pălăria sa, cu fulgarinul și cu umbrela erau ca de obiceiu în cuierul din săliță, la fel cu cele ale lui Plymouth și Belting. Deci, își spuse el, erau adunați cu toții, așa cum și-a închipuit, în sala de serviciu; de aceea i se păru și mai ciudat faptul că lumina depe scară era stinsă. Probabil că fusese o glumă de prost gust a cine știe cărui servitor: o glumă, care, în orice caz, îl speriase îngrozitor.

Simțea că tremură și-și dădu seama că trebue să fie foarte palid. I se păru că simte în spate un curent de aer rece. Frica îl apucă din nou cu ghiarele ei nevăzute. Se apropie de ușa care dădea spre portic, ușă care avea un mic geam acoperit c'o perdea subțire de muselină; deschise puțin fereastra și spionă afară. Își închipui că cel care stinsese becul depe scări își va duce probabil gluma până la sfârșit și va încerca să-l sperie și după ce va ieși afară, printr'un strigăt lugubru sau cine știe prin ce alt truc. Oricum, cel de afară vedea foarte bine că înăuntru era el, Spotwood, căci figura i se desena foarte clar

pe apele perdelii subțiri de muselină.

Și Spotwood se convinse repede că logica ‘a nu-l înșelase: cineva bătea ușurel în ușă, încet de tot însă, dar sgomotul acela se distingea foarte bine dintre celelalte, nu se confunda în nici un chip cu șuerul vântului sau cu mugetul mării. Era cu totul altceva și inima lui Spotwood tremură ca la presimțirea unei nenorociri. Și totuși nu putea fi vorba decât de-o glumă, de-o glumă de prost gust. Și forțându-se să surâdă, valetul deschise ușa cu mult curaj.

Peste măsură de mirat, nesigur, privi îndelung persoana care stătea sub portic; și ideea că totul nu fusese decât o glumă începu să se destrame ca un fum.

— Ia-ți fulgarinul și pălăria, Spotwood și vino repede — spuse persoana aceea cu glas scăzut.

Cu gesturi mecanice, valetul își îmbrăcă fulgarinul, își puse pălăria pe cap, își luă umbrela și ieși în înfricoșătoarea, furtunoasă noapte. Pentru el personal n’avea nici un fel de teamă ci-i cuprinsese, din contra, un fel de beție, fiind convins că-i stăpân pe situație. Avu senzația că în mâinile lui sunt sforile care trag și dau viață la o seamă de păpuși neînsuflețite. Intâi, diamantul găsit în punga lui brodată cu mărgele a d-rei Galt; apoi, acul găsit în buzunarul d-lui Arthur; acuma, însfârșit...

Și i se părea într’adevăr stranie intonația glasului aceluia care-i poruncise să iasă, cum straniu i se părea și faptul că mergea pe cărarea aceea îngustă, care ducea spre dune, în noapte, cu capul plecat în piept din cauza vântului; chiar pe cărarea pe care o alesese el însuși pentru colocviul acela în patru ochi care va urma. La un

moment dat însă, persoana care mergea în fața fața lui se opri. Și expresia surâzătoare a chipului lui Spotwood încremeni;

— Nu... nu... ascultă!... așteaptă... — abea mai putu să mai bâlbâie..

Fu doar un moment. Apoi începu să geamă:

— Oh, Dumnezeule!

CAPITOLUL IX

Plymouth nu fu grozav de surprins când auzi soneria dela ușa principală, deși ceasul depe marmora căminului arăta abea unsprezece și jumătate. Se ridică încet, surâse lui Belting care devenise palid ca un mort, și spuse, ca și cum ar fi vrut să-l liniștească:

— Vre-o știre oficială dela New-York, poate.

Traversă sala cea mare, aranjându-și haina și deschise. Tânărul care sunase era, așa cum se și așteptase, un necunoscut. Il lăsă totuși să intre, spunând, convențional:

— Ce noapte îngrozitoare, d-le!

— Oribilă, — răspunse vizitatorul.

— In anotimpul acesta se întâmplă deseori. Nu vă scoateți fulgarinul, d-le?

— Da, mulțumesc.

Doctorul Selby își scoase fulgarinul, pălăria și galoșii și le încredință pe toate lui Plymouth care le puse la cuier. Bunul om își imagină că tânărul era, fără îndoială politist, sau ceva asemănător în orice caz și înfățișarea distinsă a vizitatorului făcu să-i crească stima pentru tagma polițienească.

— Aș vrea să vorbesc câteva momente cu d-ra Prescott — spuse netulburat Selby.

— Mă duc să văd dacă poate primi.

— Trebuie să poată; am să-i comunic ceva foarte important; spune-i te rog: ceva foarte important.

— Pe cine să anunț?

— Pe doctorul Selby!

— Foarte bine. Nu luați loc, d-le doctor?

— Mulțumesc!

Dar doctorul Selby rămase în picioare, privind cu nerăbdare ușa pe care ieșise majordomul. Trecură astfel câteva minute; apoi apăru Joan, singură. Selby remarcă imediat frumusețea rochiei ei de seară, argintie, și-și spuse că Joan e o femee foarte delicată și mai ales foarte costisitoare; impresie pe care n'o avusese la prânz, când o cunoscuse.

— Oh, bună seara — spuse ea c'o nuanță abea reținută de bucurie în glas; simți iar sentimentul acela de siguranță pe care-l avusese chiar dela prima întâlnire cu doctorul; surescitarea nervoasă i se calmă dintr'odată. Inaintă spre el și-i strânse mâna.

— Trebuie să-ți fie frig: să conduci mașina dela New-York pe timpul acesta! Vino dincolo căci e focul aprins.

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu d-voastră; numai cu d-voastră!

Joan nu căută să priceapă ce vrea să spună doctorul și primi propunerea ca și plăcuta protecție ce, implicit, o cuprindea. Dacă i-ar fi cerut să se îmbrace și să-l urmeze, ar fi ascultat cu tot atâta ușurință și s'ar fi dus oriunde ar fi vrut el. Avu dintr'oddată impresia că timpul devine ircal, dincolo de viața de toate zilele. Il duse pe ne-

așteptatul vizitator într'un salonaș alăturat și aprinse lumina. Știa că nici Selby nu-și prea da seama ce se petrece cu el, tot așa cum nu-și dădea seama nici ea —; și că amândoi deși prezenți, acționau ca și cum lucrurile din jurul lor n'aveau prea multă importanță.

— Știți, eu n'am nici un drept să fiu în momentul de față aici — începu Selby.

— Eu însă sunt foarte mulțumită că vă văd.

— Nu-i însă vorba de asta acum.. Am conștiința, că într'un anumit sens, fac un rău: și dacă poliția ar ști că sunt aici în momentul acesta, aș avea oarecari neplăceri.

— Pentru ce?

— Voiu încerca să vă explic cât mai bine. Dar nu vă voiu spune prea multe, căci n'ar fi leal din partea mea.

— Atunci nu-mi spuneți nimic — replică cu brutalitate Joan. — Vreau să spun doar că nu trebuie să faceți nimic care v'ar putea aduce neplăceri sau care-ar putea trece în ochii d-voastră neleal..

Selby o privi nedumerit; apoi se înroși până'n rădăcina părului. Era așa de ușor de priceput, numai din felul în care-l privea fata, care erau sentimentele ei pentru el! Apoi spuse, perplex:

— E adevărat că d-voastră mă...

— Nu știu — răspunse fata simplu, pentrucă înțelesese ce vroia s'o întrebe.

Selby era prea zăpăcit pentru a mai putea duce la capăt o acțiune cât de mică, pentru a ceda nebunescului impuls de-a o strânge în brațe, așa cum ar fi procedat orice tânăr în împrejurările acelea. Era aproape înfricoșat și stătea nemișcat

pe scaun, uitând complect motivul care-l făcuse să înfrunte noaptea aceea îngrozitoare pentru a veni la Oldhampton..

— Ce spuneaţi? — întrebă liniştită Joan.

— Ah, da... ceva în legătură cu moartea acelui Worthington.

— Ce anume?

Selby se apropie de ea, încât aproape o atinse şi reîncepu firul întrerupt al conversaţiei, vorbind repede, cu sprâncenile ridicate:

— Fiţi atentă şi nu vă încredeţi în oamenii politici. Vor recurge în curând la o stratagemă.... nu pot să vă spun care anume. Dar fiţi atentă vă repet, şi nu vă lăsaţi cucerită de aerele lor binevoitoare, de politeţea lor exagerată. Şi-apoi mai este ceva...

— Ce?

— Un lucru pentru care am venit noaptea asta aici. In ce parte a casei e camera d-tră?

— La etajul întâi.

— Bine; aşi vrea să ştiu dacă e în legătură directă şi cu alte camere sau e complect izolată?

— Dormitorul meu comunică cu un salonaş, cu o cameră de toaletă şi o cameră de baie: căci am un adevărat mic apartament.

— Şi-l puteţi încuia?

— Adică?

— Aveţi încuietori bune la toate uşile apartamentului?

— Da.

— Camerile d-tră dau în balcon?

— Nu. Numai a mamei şi a lui Arthur, care au un balcon comun.

— Bine, dar noaptea asta, când vă veţi culca, să încuiaţi toate uşile; aţi înţeles? Toate uşile!

— Imi puteți însă explica pentru ce?

— Dacă v'aș spune, m'ați socoti nebun.

Ușa se deschise pe neașteptate și d-na Prescott apăru în prag.

— Doctorul Selby, nu? — spuse. — Mi-a spus Plymouth c'ați venit să vorbiți cu Joan. Dar ce lucru extraordinar v'a făcut să înfruntați furtuna la ora asta?

Și pe dată atmosfera aceea ireală se destrămă. Selby se ridică.

— Eram preocupat, doamnă — răspunse.

— Preocupat, dece?

— De anumite circumstanțe în legătură cu moartea lui Worthington.

— Suntem foarte bucuroase să vă verlem, natural; dar dece n'ați discutat lucrurile acestea direct cu poliția?

— D-ra mi-a spus astăzi, la New-York, că e carecum și ea amestecată în afacerea àstă.

— Adevărat Joan? — Și d-na Prescott își privi fiica cu o căutătură fixă, inexpresivă. — In ce fel ai putea fi tu amestecată aici?

— Din cauza testamentului, mamă, și pentrucă eram logodnica lui Horațiu.

Doamna Prescott făcu câțiva pași și se așeză pe-un scaun; reîncepu apoi să vorbească, îndreptându-se către Selby:

— Joan, înțelegeți foarte bine, a suferit o mare pierdere și e normal să fie în starea aceasta de tensiune nervoasă.

— Înțeleg foarte bine doamnă!

— Ați referit poliției... situația ei?

— Nu.

— Atunci?

Selby simți cât de mult îl urăște doamna Pre- 7

Prescott. Se grăbi să-i răspundă:

— N'am venit să vă creiez dificultăți, ci să le le aplanez și pe cele vechi; într'un cuvânt, să vă ajut.

— Apreciem foarte mult gestul d-tră; dar credeți într'adevăr că avem nevoie de ajutor?

— Da.

— Domnule doctor, aveți vă rog bunătatea și spuneți-ne cu exactitate la ce vă gândiți, căci eu nu pricep nimic.

— Simțeam că d-ra are nevoie de-un sfat.

— Și nu va duce lipsă, vă asigur. Avocatul meu, Walter Herriot, e de-o cam dată în California. I-am telefonat chiar în seara asta; va pleca mâine dimineață cu avionul și mâine la prânz va lua dejunul la noi.

— Nu făceam aluzie la sfaturi de ordin legal, doamnă!

— Dar atunci la ce fel de sfaturi?

— In scurt — izbucni Selby — eu cred că d-ra nu e în siguranță în casa asta!

Doamna Prescott se întoarse către fiica sa și-i luă mâinile între ale sale, ca și cum ar fi vrut s'o protejeze; apoi răspunse:

— Mă tem că vă faceți griji neîntemeiate, dragă domnule doctor! V'aș ruga totuși să fiți mai explicit!

— Crima a fost săvârșită de cineva de-aici — replică Selby cu brutalitate. — De cineva dintre ai casei și nu poate fi în nici un fel altfel. Căci, dacă n'ar fi așa, dece s'ar fi dus Worthington în casa d-tră din New-York? Și cum ar fi intrat acolo?

— Cu o cheie pe care i-am dat-o chiar eu!

Și d-na Prescott explică cu desăvârșită liniș-

nedumeritului Selby ceeace explicase și celorlalți în timpul mesei cu puțin mai înainte, explicând și motivele pentru care n'a spus nimic poliției. Intre timp privea cu atenție fața doctorului, care avea o expresie de încăpățânată neîncredere, și-și spunea că e foarte dificil să te înțelegi cu tinerii din ziua de azi.

— Acum vedeți cum stau lucrurile? — încheie.

— Da — spuse tînărul, dând din cap. — Dar cadavrul a fost percheziționat....

— Și?

— Și nu s'a găsit nici o cheie.

— Nu vi se pare că și faptul acesta poate fi explicat, și încă într'un mod foarte simplu?

— Scuzați-mă, d-nă, însă eu nu mi-l pot explica.

— Plecând, asasinul a luat cu el și cheia. — Și Violet se ridică; apoi surâzând cuceritor, a zis cum făcea câte-odată: — Imi pare foarte rău că v'ați făcut griji zadarnice, doctore; dar apreciez așa cum se cuvine gentilețea pe care ați avut-o venind să ne avertizați. E cam târziu mi se pare și bineînțeles, rămâneți aci noaptea asta; numai în cazul când n'aveți în grija d-tră vre-un bolnav care-ar putea să vă reclame dintr'un moment în altul.

— Cât despre asta, nu-i nici-un pericol, d-nă, căci eu n'am clientelă.

— Nu?

— Nu; nu-mi exercit pentru moment profesiunea pentrucă mă ocup de niște cercetări științifice.

— Atunci ne-am înțeles: rămâneți aici. Nu vreți să trecem dincolo... să cunoașteți pe toți ai casei? Plymouth, majordomul, va avea grijă să nu vă lipsească nimic, iar mașina vă va fi dusă la garaj.

— Mulţumesc doamnă!

Violet ieşi; şi Selby opri pentru un mome pe Joan, care era gata să-şi urmeze mama.

— Aţi fost astăzi la cinematograful Radio-City

— Da.

— Şi ce film aţi văzut?

— „Strada romană".

Selby păru uşurat şi adăogă:

— Continuaţi să spuneţi aşa, cu atât mai mul cu atât mai mult cu cât nu spuneţi decât puru adevăr.

CAPITOLUL IX.

Violet Prescott îşi strînse mai tare haina de catifea în jurul trupului şi se privi, cu mare atenţie şi timp îndelungat în oglindă. Obişnuită să se studieze cu oarecare asprime, ştia foarte bine c'ar mai putea trage un oarecare avantaj estetic, deşi, din cauza trupului cam diform, nu putea face prea mult. De exemplu ştia ce culoare îi vine mai bine şi că o rochie croită în tăieturi largi, masca de minune linia greoaie a bustului.

De mai mult de douăzeci de ani însă, nu-şi mai făcuse nici-o iluzie, resemnându-se aşa cum era puţin o importa cum arată, dar, n'ar fi vrut ca fiu său s'o găsească desgustătoare. Catifeaua, de e- xemplu, o aranja de minune; şi se îmbrăca de asta destul de des în catifea.

Gândurile ei erau împărţite acum între toaleti şi Arthur. Deşi credea că ştie absolut totul des- pre el, vroia să ştie şi mai mult; şi din cauză asta luptase din răsputeri, împiedicându-l să aibă o ocupaţie precisă, aşa că, îl avea aproape în toa deauna lângă ea, sub directa ei supraveghere. Dacă

de exemplu, ar fi intrat în viața financiară l-ar fi scăpat și nu l-ar mai fi putut proteja cu dragostea ei bolnăvicioasă. Pentru moment, ora despărțirii de el era încă îndepărtată; mai înainte de asta Arthur trebuia să treacă de vârsta periculoasă, vârstă pe care Violet o prelungea an de an.

Terminând să se studieze în oglindă, doamna Prescott se întoarse spre Ruth:

— Poți pleca. Nu mai am nevoie de tine noaptea asta.

Camerista stinse becul din dulapul de haine și închise ușile. Avea o figură foarte preocupată; și stăpâna simțea lipsa surâsului ei fermecători — surâsul acela pe care se obișnuise să-l vadă mereu în jurul ei, în intimitatea dormitorului, în timp ce fata se ocupa de o seamă de fleacuri cărei ei, Violetei, îi dădeau o caldă senzație de cochetă moditate.

Violet se lăuda cu darul ei de-a alege servitorii și de a-i face să țină la ea și la casa ei; și nici nu vroia să audă, spre deosebire de alte femei de condiția ei, să încredințeze o însărcinare așa de delicată secretarei sau menajerei principale. Cu Ruth, de exemplu, reușise foarte bine; de asemeni cu Plymouth și cu mult mai înainte cu d-na Galt care, deși nu făcea propriu zis parte din personalul de serviciu, era totuși una dintre salariatele sale. Îi întâlnise pe toți trei în diferite situații de unde-i scosese cu multă abilitate, apreciindu-i la justa lor valoare; și astfel schimbase pe Plymouth, dintr'un mediocru agent de asigurare, într'un desăvârșit majordom, pe d-na Galt dintr'o stearsă casieriță a unui magazin de modă într'o ireproșabilă secretară, iar pe Ruth, ajutoarea tatălui său care avea o mică prăvălie la Old-

hampton de unde familia Prescott făcea dese ori cumpărături, într'o perfectă cameristă, care știa să surâdă întotdeauna cu amabilitate... așa cum surâsese tot timpul până în seara aceea. Și d-na Prescott observă numaidecât indispoziția fetei și, ca s'o încurajeze, surâse ea însăși:

— De ce nu râzi în seara asta Ruth? Ce ai?

— O, doamnă, a fost o zi atât de neobișnuită asta!

— Surâsul e cel mai bun antidot al melancoliei. Când vei fi mai bătrână îți vei da seama cât de mult influențează sufletul timpul și viceversa. Imi amintesc chiar că un oarecare întemeiase chiar o școală bazată pe asemenea principii. Nu-mi mai amintesc însă cum îl chema.

— Da doamnă — răspunse mecanic Ruth, care părea foarte liniștită dar care era în realitate extrem de nervoasă, așa cum sunt foarte multe persoane, aparent de-o descurajatoare placiditate.

— Hai, surâzi, Ruth... Ei, așa merge! Te-ai certat cu cineva?

— Nu, doamnă.

— Tatăl tău e sănătos? Dar familia?

— Sunt bine cu toții, mulțumesc!

— Uh! Vorbește Ruth, nu fă pe misterioasa. Ce te-a supărat așa de rău?

— Toate cele ce s'a întâmplat... Vreau să spun polițaiul acela care-a telefonat de mai multe ori dela New-York, imediat după masă... Domnul Plymouth, bucătăreasa și noi toți ceilalți ne întrebam... domnul Arthur...

Auzindu-se pronunțându-se numele fiului său Violet apucă mâna cameristei și i-o strânse până ce aceasta scoase o mică exclamație de durere. Apoi spuse, c'o voce neobișnuit de aspră:

— Ce idei stupide mai sunt și astea? Arthur n'are nici o legătură cu moartea d-lui Worthington: nici una, înțelegi? Nici una!

— Oh, doamnă, dar nici prin gând nu ne-a trecut c'ar putea fi altfel! Doar știm foarte bine cu toții că d. Arthur a fost astă dimineață pe coline și vom declara asta oricui ne-ar întreba... Oh! Mâna!... mă doare!

— Fiul meu a fost toată dimineața pe colline, așa cum a spus!

— Știu doamnă, știu foarte bine!

— Acum poți pleca! Noapte bună!

— Noapte bună, doamnă!

Camera lui Arthur era chiar lângă a Violetei. După plecarea cameristei, Violet ieși pe coridor și bătu încet la ușa lui. Și fiindcă nu primi nici un răspuns, deschise ușa și intră: întoase apoi butonul luminii electrice:

— Cine-i? — întrebă imediat. Arthur din camera de dormit.

— Mama, dragă!

— Ah, și ce vrei? Cât e ceasul?

— Unu!

Când intră în camera de culcare a fiului său Violet găsi lampa depe mesuța de noapte aprinsă și pe Arthur stând cu spatele rezemat de perne, cu ochii grei de somn, puțin iritat. Ea trase un scaun lângă pat și se așeză. Ar fi vrut Violet să se așeze chiar pe pat, lângă el, să-i mângâie părul sburlit, dar...

— Ce s'a întâmplat? — întrebă tânărul.

— Trebuie să vorbesc puțin cu tine, dragă.

— Despre ce? Și nu puteam sta de vorbă și mâine dimineață? Sunt frânt de oboseală si mi-i somn.

— Trebuie să vorbim tocmai despre cele ce se se vor întâmpla mâine dimineaţă.

— Dacă vrei s'o iei dela capăt... — urmă tânărul uitându-se suspect la mama sa, — îţi repeţi pentru a nu ştiu câta oară că azi am fost la Montauk.

— Ştiu, dar e vorba de mâine dimineaţă acum. Un oarecare Valcour, locotenent în poliţie, va veni să-ţi ia interogatoriul.

— Să-mi ia interogatoriul? Şi dece tocmai mie?

— Nu fii aşa nervos, dragă!

— Nu sunt deloc nervos! De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— Cu atât mai bine atunci. Deci, acest Valcour, după ce ne-a interogat pe noi, vrea să te interogheze şi pe tine, pentru simplul motiv că vrea să afle unde-ai fost azi-dimineaţă între ora nouă şi zece.

— Ţi-am spus doar, la Montauk.

— Îi vei răspunde mâine întocmai. — Apoi d-na Prescott se uită îndelung la mâna brună şi subţire a fiului său care frământa cu nervozitate cearsaful şi adăugă, cu glas dulce: — Dar, în fond, unde ai fost? Mie-mi poţi spune adevărul.

— La Montauk.

— Hai, hai, Arthur...

— Nu mă crezi? Spune atunci tu unde-am fost?

Ea îi puse mâna peste mâna lui, mângâindu-i-o; dar tânărul îşi retrase brusc mâna, şi şi-o vârî sub plapomă.

— Arthur..

— Ce-i?

— Nimic, ţine minte... nimic din ceeace ai putea tu face nu mi-ar putea micşora dragostea me-

pentru tine. Voiu fi ca şi până acum, mama ta...
Ai ştiut până acum asta?

— Oh, mamă, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar Violet urmă să vorbească, din ce în ce mai palidă, şi din ce în ce mai puţin atrăgătoare:

— Spun asta fiindcă mă tem pentru tine. Aşi vrea ca, măcar atâta timp cât trăiesc să n'ai nicio neplăcere şi nici după asta!

— Ştiu — făcu tânărul încurcat. Şi întotdeauna mama lui îl învingea când ataca problema astà, căci el nu se îndoia nici un moment de sinceritatea ei şi de faptul că-l iubea atâta încât ar fi înfruntat orice pentru el, chiar şi moartea, aşa ca un indian fanatic care se aruncă sub carul lui Jaggernauth pentru a fi strivit. Scoase mâna de sub plapomă şi strânse încet mâna mamei lui, lăsându-şi-o apoi, moale, într'a ei.

— Dragă... spune-mi: unde-ai fost azi?

— La New-York!

— La ce oră?

— Am stat la New-York toată ziua!

— La ce oră ai ajuns acolo?

— Aproape de opt.

— Şi când te-ai întors?

— Pe la cinci.

— Spune-mi ce-ai văzut... ce-ai făcut.

— Ascultă, mamă: poţi fi absolut sigură de-un lucru: nu l-am omorît eu.

— Hai, hai, cine atunci? — făcu Violet nerăbdătoare.

— Când îţi spun că eu în nici un caz!

— Nu-i asta punctul important. Totuşi, vezi...

— Ce?

— Erai singur?

— Sigur!

Mințea, bineînțeles; și Violet era sigură de asta, numai văzându-i privirea inocentă cu care o mângâia, fără să clipească. Așa cum făcea și când era mic, știa ea foarte bine. Mai știa totuși că doza de încăpățânare a lui Arthur e a extrem de mare și că, dacă el n'avea chef să vorbească, ea nu putea face nimic.

De aceea reluă:

— Nu trebuie să amintești nimic de asta locotenentului Valcour. Ne-am înțeles?

— Îi voiu spune c'am fost la Montan'.

— Și ce-ai făcut la New-York?.

— Dimineața am fost la strand, iar după amiaza la „Metropolitan".

— Și n'ai întâlnit nici un cuoscut?

— Nici unul!

Violet făcu o teribilă sforțare pentru a ascunde teama care-i strângea sufletul și adăogă:

— Atunci odihnește-te, dragă!

— Da, mama.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Și când doamna Prescott fu pe prag se întoarse din nou către fiul său și spuse:

— Și n'ai grijă de nimic... De nimic, înțelegi?

CAPITOLUL XI

In dimineața următoare cerul era încă acoperit cu nouri. Nu mai ploua, ce e drept, iar vîntul stătuse, așa că nu se mai auzea decât sgomotul valurilor care se spărgea, surd, la mal. Joan se uită la ceasul de-e mesuța de noapte și văzu că e ora șapte. O jumătate de oră după aceea coborâ, ieșind pe terasa care da spre ocean. Văzu

pe plajă pe Selby şi se duse şi ea acolo.

— Prea frig pentru o partidă de înnot, — spuse el.

— Adevărat.

După cum se părea, amândoi tinerii dormiseră destul de bine. Joan spuse că încuiase bine toate uşile şi n'o deranjase nimic, nici măcar vreo jaluzea mişcată de vânt. Şi tot vorbind aşa, se trezi că întrebuinţează fraze familiare, ca şi cum l-ar fi cunoscut pe Selby de cine ştie când.

— Facem o plimbare? — propuse.

— Cu plăcere.

In faţa lor se întindea până departe, în zare, plaja nisipoasă, iar în stânga se sbătea veşnic neliniştitul ocean. Nisipul era tare sub picioare şi se putea merge cu uşurinţă. Şi mergând aşa, cei doi tineri începură să vorbească, atacând numeroase subiecte, fără să facă nici o aluzie la Worthington şi la crima din ajun. Selby povesti că se născuse într'o fermă din Vermont, că rămăsese orfan la vârsta de 16 ani, adică cu zece ani mai înainte, aşa încât ea află numaidecât ce vârstă avea doctorul. Moştenise însă o frumoasă avere; studiase între timp la Barlington, îşi luase diploma şi-i mai rămăsese încă destul bani ca să-şi poată continua în linişte cercetările sale ştiinţifice relativ la aspectele încă nesigure ale circulaţiei sângelui. Şi şi-ar fi continuat cercetările acestea chiar şi cu preţul vieţii sale.

— Şi când le vei termina, ce vei face? — întrebă Joan.

— Voiu fi celebru!

Începură să râdă amândoi, apoi fata continuă:

— Nu; să vorbim serios: vreau să spun că în momentul acela nu vei mai avea nici un scop de urmărit, nimic pentru care trebuie să lupți.

— Atunci probabil că mă voiu reîntoarce la Vermont și-mi voiu forma o clientelă, schimbîndu-mi Fordul într'un tractor cu care-mi voiu vizita bolnavii în timpul iernii, bolnavii mei pe jumătate îngropați în zăpadă.

— Oh, nu, nu vei face asta! Știu că viața unui medic de țară e de cele mai multe ori foarte aspră; știu asta dela unchiul meu, fratele tatei.

— Ce spui? — întrebă Selby oprindu-se brusc.

— Ce ai? — întrebă mirată fata. Le fuseseră îndeajuns plimbarea aceea pentru a-și spune pe nume și a-și vorbi la singular. — Parcă te-ar fi mușcat un șarpe.. Te înspăimântă faptul că am avut un unchiu medic?

— Și e mort unchiul tău?

— Da!

— Și unde-i sunt cărțile?

— Cărțile! Adică?

— Sigur, cărțile lui de medicină... răspunde-mi și nu te mai uita la mine cu gura căscată.

— Probabil că sunt în casă. Unchiul meu și-a petrecut ultimii ani ai vieții în casa noastră... Cât despre faptul că mă uit la tine cu gura căscată, nu-i adevărat, na! Și dece vrei să știi unde-s cărțile lui?

— Urmarea e logică — murmură tânărul, ca și cum ar fi vorbit numai cu sine.

— Ce urmare?

— Nu voiu fi sigur până nu văd cărțile. Sunt în bibliotecă?

— Așa cred.

— Hai să vedem atunci!

— Nu fac niciun pas până nu-mi explici totul.

Dar Selby pornise înainte ca și cum n'ar fi auzit nici-un cuvânt.

Selby!... Așteaptă-mă Selby! — striga de mai multe ori Joan: dar el alerga ca un nebun spre casă, întorcându-se numai pentru o clipă și făcându-i semn cu mâna.

Atunci se întoarse și ea din drum, încetișor, adânc rănită în suflet, simțind o ciudată răceală în locul căldurii aceleia care-o făcuse atât de mulțumită și fericită chiar. Era o croare să vrei binele omenirii! Și-apoi cine-și închipuia că-i, deși dădea asemenea aere, băețoiul acela? Și ce voia să facă? Pe investigatorul, poate? Căci purtarea sa fără sens, se referea probabil la moartea lui Worthington...

Ei bine, să-și facă cercetările pe care le dorea, să răsfoiască toate cărțile unchiului Eric, dacă va fi în stare să le găsească singur în bibliotecă, pentrucă ea nu-l va ajuta sub nici-un cuvânt. Era un impulsiv, astă-i tot, în stare să comită cine știe ce prostii, pentru a asculta pornirile lui!

Așa dar era orfan! Cu-atât mai puțin rău pentru părinții lui! Cât despre viitorii lui clienți, să-i aibă Cerul în grija Lui! Ar fi fost în stare să părăsească fără niciun cuvânt un bolnav și să alerge ca un nebun pentru cine știe ce... sau pentru a căuta diagnosticul în cărțile de medicină ale unchiului Eric!

Și tot gândind astfel, Joan ajunse pe o cărăruie dintre dune, care trecea tocmai pe lângă cabinele de baie: și'n momentul acela zări trupul țeapăn al lui Spotwood sprijinit de zid, cu capul căzut pe piept. În primul moment crezu că-i beat, dar după ce-l scuturâ bine și-i văzu capul bălăngănind

în stânga şi-n dreapta şi după ce descoperi şi gaura din frunte, înţelese că era mort. Scoase un strigăt ascuţit, unul singur, şi fugi ca o disperată spre casă.

Mama sa era pe terasă, în faţa unei ferestre ca e dădea în bibliotecă. şi se uită înăuntru. Probabil că auzise strigătul Joan-ei căci se întoarse imediat şi porni repede către ea. Probabil că şi Selby îl auzise, căci dintr'un salt fu pe terasă.

— Mamă... mamă... Ah, mamă!...

— Fată dragă... ce ai?

Joan se aruncă în braţele mamei ei, o strânse cu un elan neobişnuit şi-abea fu în stare să hâlbâie:

— Spotwood... a fost omorît... acolo, lângă cabine.... are o gaură în frunte şi sânge... sânge..

— Dragă doctore, du-te te rog şi vezi despre ce-i vorba — spuse cu o linişte curioasă Violet Prescott.

Tânărul se uită neliniştit la Joan, apoi plecă în goană.

— Oh!... mamă... l-am apucat de spate şi capul îi se mişca în dreapta şi'n stânga...

— Hai, linişteşte-te fetiţo şi nu te mai gândi la asta.

— Şi cum să fac ca să nu mă mai gândesc? Oh, unde vom ajunge cu atâtea crime?

Ochii dominatori ai Violetei păreau că scrutează, neturburaţi, orizontul, ca şi când ar fi aşteptat vre-un semn, vre-un mesaj dintr'o ţară necunoscută. Apoi îşi strânse fiica la piept, cu violenţă, şi-i spuse:

— Nu ştiu!

CAPITOLUL XII.

Noul delict, omorîrea lui Spotwood, cădea sub

cercetarea poliţiei locale şi a Poliţiei Statului, nu a celei din New-York.

Căpitanul Hubert, şeful poliţiei din Oldhampton era un om micuţ, cu o faţă binevoitoare, cu părul rar; avea bune relaţii politice şi deţinea din belşug acel tact indispensabil pentruca numeroşii vizitatori care veneau aici în timpul sezonului de vară, ca şi proprietarii de imobile de altfel, să respecte cât de cât spiritul legii.

Natural că, survenind un asasinat pe una din cele mai importante proprietăţi ale circumscripţiei sale, Hubert ar fi vrut să atribue cu cea mai mare plăcere crima unui vagabond, sau şi mai bine, vre-unui visitator sau vre-unui delicvent local. Primele cercetări fură încredinţate sergentului Stirling, din Poliţia Statului, care-şi avea reşedinţa la Babylon; care Stirling, neavând nici un interes spre a atenua lucrurile ca Hubert, nu considera situaţia chiar cu atâta toleranţă. Spotwood era pentru el o fiinţă omenească ucisă de-o altă fiinţă omenească; şi vinovatul, oricare ar fi fost, trebuia să-şi plătească cum se cuvine crima, fără a lua în seamă circumstanţele de clasă socială, dacă lucrul acela ar fi putut sta în puterea lui, a lui Stirling.

Aşa că, în dimineaţa următoare, când Valcour veni să ia interogatorul lui Arthur, se găsi „blocat" de sergent. Avu loc un foarte scurt schimb de idei, dar amândoi fură convinşi că noua crimă era în legătură cu asasinarea lui Worthington; cu toate că divagaţiile lui Hubert răsa să se înţeleagă contrariul.

Acesta se încăpăţâna să pună uciderea nenorocitului valet pe seama vre-unui pescar din etant care prefera localitatea Oldhampton altor ţărmuri, căci

apele erau foarte bogate aici în peşte: şi mai ales în peşte de bună calitate. Nu era vorba, bineînţeles, de-un criminal periculos: din contra! Ci de-un carecare individ, care, înfierbântându-se la un pahar de vin, şi urcnâdu-i-se sângele la cap, cine ştie cum... şi poate că avea şi-un pic de nebun caz pe Spotwood, sau poate numai dintr'o simplă întâmplare...

Şi bravul căpitan ar fi fost în stare să cânte mult timp pe tonul acesta, dacă Stirling nu i-ar fi atras atenţia, în modul cel mai respectuos posibil, că la noua alegere a căpitanului de poliţie — pentrucă însărcinarea de căpitan de poliţie i se dăduse lui Hubert pe cale electivă — care va avea loc peste puţin timp, va avea motive serioase să se plângă şi să-şi regrete atitudinea de acum!

După aceea micul grup, la care se adăogase şi coronerul împreună cu medicul local Chester Polter, cercetă cu cea mai mare luare aminte locul crimei şi poziţia cadavrului, şi toate acestea sub un soare excesiv de fierbinte, în timp ce valurile oceanului îşi tăiaseră din elanul din ajun, abea mai atingând plaja.

In casa Prescott însă, personalul de serviciu era cu totul scos din minţi; semăna cu un grup de pisici strânse într'o încordată aşteptare. Plymouth era nenorocit fiindcă bucătăreasa nu mai vroia să facă nimic, trei dintre servitoare, peste măsură de înspăimântate se încuiaseră în odăile lor, iar Ruth, după o serie de atacuri de isterie, fugise în casa părintească, nemai vrând să ştie nici de doamna Prescott, nici de nimic altceva. Relting, în sfârşit, era aşa de terorizat, încât tresărea la cel mai mic sgomot, scăpând tot din mână, printre care şi o sticlă şi trei pahare din

cel mai fin cristal; așa că, nu se mai putea conta în nici-un caz pe el pentru serviciul mesei de prânz, în cazul când cineva ar mai fi avut poftă să mai mănânce în ziua aceea, și dacă bucătăreasa ar fi binevoit să prepare ceva. Așa că, nenorocitul de Plymouth, călcându-și un obicein din care făcuse punctul de onoare a vieții sale, se hotărî la un moment dat să bea un bun pahar de brandy, prin meritul căruia se simți, după mai puțin de cinci minute, un alt om.

Selby regăsi pe Joan pe terasă și se apropie de ea:

— Sunt destinat, după cât se pare, să vin mereu să te rog să mă conduci într'un loc izolat și sigur, unde să putem sta de vorbă între patru ochi.

— In cazul când nu-ți vine cheful s'o iei din loc ca și cum ai avea un regiment de draci după tine, lăsându-mă singură pe plaja goală — replică fata, care începuse să-și revină

— Ceeace vreau să spun se referă tocmai la fuga mea de azi, dacă ții așa de mult s'o numești așa. Unde putem merge?

— Ai dreptate, nu-i cazul să mai rămânem pe terasă — spuse Joan uitându-se la grupul care se învârtea în jurul cabinelor de baie. — Mama încearcă să-l consoleze pe Arthur, s'o pună pe picioare pe Selina, și să-l convingă pe Plymouth și pe d-ra Galt că n'au ajuns încă în ziua de azi, deși în scurt timp toți din casa aceasta vom deveni pe bună dreptate suspecți.

— Ascultă, Joan; știu bine că nu-ți vor plăcea deloc cele ce-ți voiu spune: dar e necesar să știi: Dac'am merge să stăm de vorbă în automobilul meu?

— Cu sergentul acela proptit în uşă? Crezi că ne va lăsa să ieşim?

— Dar atunci, unde-am putea merge?

— In salonaşul meu, dacă vrei!

Plecară amândoi depe terasă. Selbe avea o figură descompusă şi era din ce în ce mai nervos. Când ajunseră în salonaş, reîncepu:

— Nu ştiu cum să încep, Joan!

— E vorba tot de Worthington?

— Da; adică, tot ceeace am de spus, se referă în mare parte la el. Şi vreau numai decât să-ţi spun, căci poliţia, dacă nu e sigură, încă, bănuieşte în orice caz.

— Iţi repet însă, că nu vreau să am de-afaceri nici un singur moment cu poliţia.

— Da, dar asasinatul lui Spotwood schimbă aspectul lucrurilor; iar eu nu vreau să risc nici-o clipă consecinţele, în cazul când n'aşi vorbi.

Selby tăcu câteva momente; căuta par'că să-şi justifice mai întâi lui însuşi cele ce avea de spus; trebuia, oricum, şi mai ales în împrejurările actuale, să uite cuvintele de dragoste care-i inundau sufletul, şi să pună datoria înaintea oricărui alt sentiment. O datorie care pentru el, era o adevărată poruncă. Insfârşit, începu:

— Nu comit nici-o trădare faţă de nimeni, pentrucă, vezi, eu am fost acela care-am dat poliţiei indiciile necesare, punând-o, ca să spun astfel, pe calea cea bună; şi probabil că nimeni nu s'ar fi gândit la asta fără intervenţia mea.

— La ce faci aluzie?

— La rigiditatea instantanee a cadavrului!

— Ah!

— Nu-ţi place să vorbim de asta?

— Nu.... dar.... Vorbeşte totuşi şi te rog să fii

cât mai explicit: căci până acum nu pricep încă unde vrei să ajungi.

— Imi dai voie să-ţi dau câteva amănunte tehnice cu privire la rigiditatea cadavrului, aşa numita **rigor mortis?** Sunt amănunte foarte importante pentru noi.

— Dă-mi câte exemple vrei dacă găseşti că-i necesar!

— Deci, sunt cazuri în care completa întepenire a cadavrului se verifică imediat după moarte: corpul devine ca de piatră, rămânând exact în poziţia în care l-a lovit moartea. Acestea sunt însă cazuri extrem de rare, care survin la zeci de ani unul, dar care totuşi survin.

— Şi i s'a întâmplat lucrul acesta şi lui Horaţiu?

— Exact. Şi acum iată punctul important; fenomenul acesta care poate interveni în tot felul de morţi, se manifestă în special în cazurile de moarte violentă. Acest lucru e demonstrat de cele mai celebre exemple pe care le cunoaştem.

— Nu uita mai ales că în fenomene de acestea nu poate interveni nici un artificiu.

— Nu voiu uita — răspunse docila fata.

— Ori, în cazuri de rigiditate instantanee a cadavrului are o deosebită simnificaţie poziţia mâinilor cadavrului sau obiectele pe care le ţine în mână. Dacă în mâna cadavrului s'ar găsi, de exemplu o armă, un pistol sau un pumnal care i s'ar lua apoi dintre degetele puternic încleştate, atunci nu mai rămâne nici-o îndoială că omul s'a sinucis.

— Dar nu s'a spus de-atâtea ori că Horaţiu nu s'a sinucis?

— Şi într'adevăr nu s a sinucis. Tocmai asupra acestui punct vreau să te lămuresc; adică

supra felului în care poliţia s'a convins că nu e vorba de-o sinucidere. Iţi aduci aminte în ce poziţie erau mâinile cadavrului?

— Ah, nu!

— Mâna stângă era, în parte, vârîtă în buzunarul vestei, ca şi cum victima era tocmai pe cale de-a o scoate, iar degetele mâinii drepte strângeau braţul scaunului, şi aşa de puternic, încât abea i-au fost descleştate. Ori, rigiditatea, urmând imediat morţii, e imposibil să se fi sinucis. Cu alte cuvinte, Worthinghton a murit chiar în poziţia în care a fost găsit.

— Cred că înţeleg.

— E un lucru destul de simplu şi extrem de evident. Revolverul era pe podea, sub scaun: dar n'ar fi putut cădea nici din mâna stângă, care era în buzunar, nici din mâna dreaptă care ţinea braţul fotoliului. Reuşeşti să-ţi imaginezi scena?

— Da?

— Şi-apoi expresia figurii demonstrează că Worthington cunoştea foarte bine persoana pe care o avea în faţă. E de ajuns să-ţi aminteşti zâmbetul lui...

— Nu i-am văzut faţa. Era acoperit c'un cearşaf.

— Atunci să-ţi spun eu: expresia feţei lui Worthington nu vădea nici surpriză nici groază, ci aşa ceva, ca o plăcută aşteptare, ca şi cum s'ar fi aşteptat să i se întâmple ceva plăcut, să spunem. Şi-apoi din faptul că mâna dreaptă ţinea braţul fotoliului, s'ar putea trage concluzia că el se sprijinea tocmai de braţul scaunului fiindcă voia să se ridice.

— Dar dacă spui că aceste cazuri sunt extrem de rare, cum de ţi-ai putut da seama că şi aici s'a întâmplat un lucru asemănător?

— Am să-ţi explic imediat dacă vrei. Ia aminte mai întâi de toate că fenomenul acesta se produce mai cu seamă la persoane care-au făcut cu câteva zile înainte de-a muri o mare activitate musculară. Iată şi exemplul pe care-l dă în oarecare Brouardel în cartea sa intitulată „Moartea şi moartea violentă", exemplu atestat de persoane mai presus de orice bănuială. Un colonel englez de cavalerie care călărea la Inkerman în fruntea regimentului său, fu decapitat de-o schijă de obuz; ei bine, aşa decapitat cum era, continuă să rămână pe cal, deşi acesta alerga, şi ajunse pe câmp odată cu escadronul său. Mai vrei şi-un alt exemplu?

— Dacă vrei...

— Acesta de-acum se referă la un soldat francez, care în timpul războiului franco-german, a fost găsit pe malul unui pârâu, cu gamela în mână, ca şi cum ar fi vrut să bea din ea. Era şi el decapitat; îi rămăsese numai maxilarul inferior, care-i atârna pe piept, izolat.

Selby nu observă că Joan, la amănuntele acelea macabre, devenise extrem de palidă. Şi totuşi fata se forţa să reziste, gândindu-se la un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat când se vedea alături de Selby, la gura focului, într'o casă din Vermont, foarte absorbiţi într'o discuţie care lua aspectul unei adevărate prelegeri dintr'o sală de anatomie. In timpul acesta tânărul continua, înflăcărat de propria lui demonstraţie:

— Să luăm acum cazul lui Worthington. Poliţia a cercetat activitatea lui din zilele premergătoare morţii şi a stabilit că Worthington fusese la vânătoare cu câţiva prieteni, obosindu-se peste măsură, bând extrem de mult şi nedormind aproape

de loc; fapt carre l-a pus în cele mai bune condiţii pentru o eventuală rigiditate instantanee în caz de moarte. Ori, Falk şi Schraff au demonstrat prin experienţe că această rigiditate poate fi produsă când toate aceste condiţii îşi dau concursul, şi mai ales când e atinsă măduva prelungită...

— Şi asupra cui s'au făcut experienţele acestea? — întrebă Joan cu toată repulsia ei pentru asemenea subiecte.

— Asta n'are nici o legătură cu discuţia noastră. Unul dintre cele mai cunoscute exemple se refră la un soldat de cavalerie care, în timpul luptei dela Potomac, fu lovit în gât de-o schijă tocmai în momentul în care se urca pe cal. Proiectilul îi atinse şira spinării provocându-i o moarte instantanee; şi cadavrul înţepeni pe loc în poziţia în care se găsea; un picior în scară şi mâna în coama calului. Ori, autopsia a arătat că şi în cazul lui Worthington a fost atinsă măduva prelungită, proiectilul intrând pe sub bărbie şi mergând drept spre ceafă.

— Totuşi nu pot pricepe cum ai dedus tu toate acestea numai uitându-te la cadavru?

— E drept că n'am dedus asta din primul moment, adică chiar imediat ce-am fost chemat de d-ra Galt; am crezut, din contra, că Worthington a fost omorît cu cinci-sase ore mai înainte, adică între orele nouă şi zece dimineaţa. Tot aşa au crezut de altfel şi ceilalţi doctori...

— Şi? — făcu Joan surâzând cu oarecare amărăciune. — De vreme ce mi-ai dat atâtea amănunte specifice, nu înţeleg dece te-ai oprit tocmai aici.

— Vezi, trebuie să mă scuzi de toate aceste explicaţii care n'au nici un interes pentru tine, dar trebue să-ţi mai dau încă câteva; în condiţiile

obișnuite regiditatea cadavrului începe numai după trei sau patru ore dela moarte; după șase sau șapte ore, devine completă. Ori, rigiditatea era completă în momentul în care am examinat pe Worthington; era normal atunci să ajung la concluzia că fusese omorît cu cel puțin șase-șapte ore mai înainte. Apoi, după ce am examinat și posibilitatea rănirii măduvei prelungte și imediata ei consecință adică rigiditatea instantanee a cadavrului, apăru evident tocmai contrariul, așa că atât eu cât și colegii mei am rămas de-adreptul umiliți că nu am înțeles asta chiar dela început. Șira spinării cadavrului nu era rezemată de șezut și totuși cadavrul stătea drept, ba chiar puțin plecat în afară. Deci, îmi spuneam, dacă n'ar fi intervenit fenomenul rigidității instantanee, cadavrul ar fi căzut imediat pe podea.

— Ah! — făcu gânditoare Joan. — Asta e proba care duce la concluzia că Horațiu a fost asasinat?

— Exact. Dar mai e ceva...

— Ce?

Selby vorbea cu mult entuziasm desvoltându-și teza sa, devenind chiar puțin didactic în felul cum sublinia anumite amănunte agitându-și mâinile, așa cum ar fi făcut un profesor care voia să imprime în memoria elevei sale un adevăr absolut, cam greu de priceput însă.

Și adăogă:

— Vezi — continuă Selby c'un aer încurcat și îndurerat — proba făcută de noi face ca alibiurile voastre să devină inutile. Căci e vorba de timpul cuprins între ore'e nouă și zece dimineața. Ori Worthington putea fi omorît chiar și cu câteva clipe înainte de-a fi văzut cadavrrul, cum

bine înțelegi cred din cele ce ți-am spus până acuma cu privire la rigiditatea instantanee; cât despre asasin, acesta putea fi să spunem, chiar și d-ra Galt, sau oricare dintre cei care erați la New-York. Aceasta e stratagema la care, după mine, va recurge poliția; oamenii săi va face să credeți că asasinatul a avut loc între nouă și zece dimineața și va căuta să vă atragă în cursă înșelându-vă și ce-ați făcut în timpul prânzului, când eraţi la New-York cu toatele.

Ioan stătea aproape nemișcată, în timp ce Selby umbla nervos prin cameră, uitându-se din când în când pe fereastră la grupul care-și continua cercetările misterioase și neliniștitoare pe lângă cabinele de baie.

Ioan fusese atât de sigură că nici mamă-sa, nici Arthur și nici d-ra Galt n'ar fi putut fi suspectate grație alibi-urilor lor! Dar acum nimeni nu mai era sigur nici de el însuși, și lucrul acesta o zăpăcea într'un mod îngrozitor. De altfel, în urma declarațiilor lui Selby, puteau fi suspectați toți ai casei. Insfârșit spuse:

— Mi-ai promis să-mi spui și care-i persoana pe care-o bănuie poliția!

Tânărul se opri în fața ei și fața i se făcu aproape aspră când o întrebă:

— Coaforul acela de dame, Emil, n'are și o sucursală aici la Oidhampton?

— Da; și pentru ce?

— E și asta una din circumstanțele care trec în ochii oamenilor dela poliție cam stranii.

— Adică?

— Pentru ce s'a dus el la New-York d-na Prescott, pe timpul acela îngrozitor ca să-și on-

dulează părul, când ar fi putut face asta și aici, având în vedere că Emil are o sucursală și la Oldhampton? Pentru ce a condus ea singură automobilul, pe acela mic, bagă bine de seamă, în loc să-l ia pe cel mare și să-l lase pe șofeur să conducă, așa cum ar fi fost normal? Și șofeurul, interogat, a declarat că d-na Prescott nu șofează decât în cazuri extrem de rare... Iată, îți repet, lucrul pe care poliția nu-l vede cu ochi tocmai buni.

Joan se sculă, foarte palidă, înfiorată de un tremur nervos.

— Din cauza asta m'ai sfătuit aseară să închid toate ușile apartamentului meu? — întrebă cu vocea alterată.

— De asta!

— Ca să mă păzesc de mama mea?

— Te rog, Joan, încearcă de înțelege mai bine! De dragul tău ți-am spus toate acestea. Am căutat să te fac să înțelegi cum stau lucrurile.. Nu trebue să te agiți atâta... Privește lucrurile mai rece.

— Ascultă Selby. Sunt lucruri care nu se pot privi rece, așa cum spui tu și mama e dintre acestea. Imi cunosc bine mama și știu care-i sunt sentimentele față de Arthur și față de mine. Și te asigur că dacă-ți imaginezi c'a fost capabilă să comită un asemenea lucru, nu ești în toate minților.

— Îți înțeleg emoția, într'un anumit sens și resentimentul tău...

— Cred și eu că înțelegi.

— Și atunci tot ce ți-am spus până acum a fost complect inutil.

— Mai mult decât inutil, e adevărat!

— Joan! Nu fii chiar așa de orbește ilogică!

— După cât mi se pare sunt anumiți oameni care trăiesc numai cerebral, fără să țină seama de propriile lui emoții: și nu pot suferi soiul acesta de oameni.

— Mi se pare că te referi și la mine, nu?

— Așa mi se pare și mie!

CAPITOLUL XIII.

Walter Herriot, avocatul d-rei Prescott, ajunse la Oldhampton la orele unsprezece dimineața. Deși nu era îmbrăcat cu prea multă eleganță, avea totuși înfățișarea unui om foarte important, lucru pe care îl știa foarte bine. Avea vreo saizeci de ani, desi nu părea pentrucă era bine conservat: o înfățișare plăcută, un zâmbet nelipsit depe frumoasa lui față, un glas convingător, insinuant, și-o inteligență sclipitoare; adică tot ce trebuie unui avocat.

Fu foarte fericit că se află la Oldhampton, salută cu efuziune pe stăpâna casei, dădu valizele lui Plymouth ca să le ducă în camera sa, fu mulțumit că-l vede pe Valcour o veche cunoștință de-a sa, cu care spuse că-i gata să înceapă imediat o lungă și foiositoare discuție, și făcu toate lucrurile acestea în mai puțin de cinci minute.

Și fiindcă cunoștea foarte bine casa, iar Plymouth era mereu nemulțumit cu personalul de serviciu, care nu-și revenise încă, îl conduse chiar el pe Valcour în bibliotecă. Își scoase din buzunar două țigări, aprinse una pentru el și una pentru polițist, și întins într'un fotoliu comod, începu surâzând vesel:

— Dragă locotenente, avioanele sunt într'adevăr un lucru extraordinar. Incă nu reușesc să mă conving că aseară eram la Los Angeles iar acuma sunt la New-York. Mă gândesc unde vom ajunge cu rapiditatea aceasta.

— La dracu, probabil.

— Adevărat — surâse amabil Herriot. — Şi mă gândesc dese ori, că, cu cât înaintează ştiinţa, cu atât natura omenească rămâne neschimbată.

— Dacă n'ar fi aşa, domnule Herriot, noi amândoi am fi rămas fără ocupaţie.

— Şi asta e adevărat. Dar să ne întoarcem la lucrurile noastre, bine ştii, am venit pentru a ajuta atât pe d-na Prescott cât şi pe d-ta. Şi-acuma, să văd ce pot face pentru a-ţi fi de folos?

— Dacă vei binevoi să-mi răspunzi la unele întrebări, ca să putem însfârşit cunoaşte anumite lucruri, vom economisi un timp foarte preţios pentru noi toţi.

— Intreabă-mă te rog — replică Herriot şi se aşează cât mai comod în fotoliu.

— Ca să începem; îmi poţi da relaţii asupra situaţiei financiarre a familiei Prescott?

— Sigur!

— Cum e?

— Proastă.

— Şi totuşi d. Prescott era unul din cei mai bogaţi oameni din regiune.

— Aşa era. Dar, cu câţiva ani mai înainte de a muri... dar amănuntele n'au nici o importanţă. Principalul e că lucrurile au mers din ce în ce mai prost, până când i s'a dat lovitura de graţie...

— Adică ,au rămas fără nimic chiar?

— Lucrurile n'au ajuns până aici!

— Dar ca să fii o casă aici, în condițiile acestea, și una la New-York, trebuie să te coste ceva!

— Dac'ai ști cât ți s'ar sburli părul din cap. Dar Violet Prescott e o femee foarte curajoasă și din cauza asta eu personal o admir peste măsură de mult, și n'a vrut cu nici un preț să renunțe la viața de lux cu care era obișnuită

— Ce să mai lungim vorba, dragă Herriot, cred că știi ce urmăresc cu întrebările acestea?

— Sigur că știu! Că moștenirea pe care Worthington i-a lăsat-o Joan-ei, va salva familia Prescott dela ruină, — replică Herriot. Fumă apoi câteva momente cu nepăsare, după care adăogă...și?

— Mi se pare că cunoști destul de bine situația, nu?

— Aproape. Aseară mi-a vorbit d-na Prescott cam vreo trei sferturi de oră la telefon.

— Atunci înțelegi destul de bine situația echivocă în care se găsește ea și copiii săi.

— Nu sunt complect de părerea dumitale. Ce găsești echivoc în situația familiei Prescott?

Valcour îi aruncă lui Herriot un surâs de-o nevinovăție înduioșătoare și-i răspunse:

— Dragă domnule avocat, sunt unele circumstanțe care încurcă oarecum planurile directorului de poliție Baldwin, și una dintre acestea e interesul mai mult decât evident pe care doctorul Selby îl poartă d-rei Joan. Știm, între altele, că el a venit în noaptea asta aici, și că în dimineața asta s'au întreținut mult timp în salonul particular al d-rei. Ne închipuim atunci, că au mai rămas foarte puține lucruri pe care d-ra să nu le știe. Și alta dintre circumstanțele la care făceam aluzie e

tocmai prezența dumitale aici. Vreau să fiu absolut franc cu d-ta, d-le Herriot...

— Scuză-mă, d-le locotenent, dar din lunga mea experiență am dreptul să mă îndoiesc de francheța unui om al poliției.

— Să spunem atunci că voiu fi de-o franchețe relativă.

— Așa mai merge.

— Deci, iată lucrurile pe care le știm noi. Nu-i adevărat că Worthington a fost omorît între orele nouă și zece dimineața, cum s'a crezut în primul moment; delictul s'a putut comite chiar și cu câteva momente înainte ca doctorul Selby să examineze cadavrul.

De data asta Herriot își pierdu aerul de nepăsare pe care îl arborase și făcu o mișcare bruscă din care cauză scrumul țigării căzu din belug pe cravata sa de culoarea perlei. Apoi observă:

— Credeam că măcar momentul morții era definitiv stabilit.

Valcour explică atunci avocatului ce se întîmplase între timp dând foarte amănunțite date asupra rigidității cadavrului pe care le aplică apoi cazului Worthington. Herriot îl ascultă cu atenție. In cele din urmă replică:

— Am înțeles foarte bine d-le locotenent. Dar dacă alibi-urile clienților mei nu mai sunt valabile în cazul acesta, de unde reiese că situația lor s'a înrăutățit? Sunt sigur că ei vor putea da socoteală de cum și-au petrecut întreaga dimineață de eri, minut cu minut, până la orele. . A propos, până la ce oră, după noua versiune a poliției? Până la trei sau până la trei și jumătate?

— Domnule avocat, e timpul să-ți cer să fii și d-ta franc cu mince.

— Ah! Ah! — râse vesel avocatul. — Mi se pare că vrei prea multe!

— Nu, să vorbim serios: vrei să-mi spui care erau relațiile dintre Worthington și familia Prescott, după moartea d-lui Prescott, bine înțeles!

— Faci aluzie la logodna Joan-ei cu el și la testamentul pe care Worthington îl făcuse în favoarea ei?

— Da, și despre croaziera depe Mediterana, și de tot ce s'a mai întâmplat după aceea.

— Eh! — făcu Herriot suspinând. Ar trebui să fiu un ghicitor sau Dumnezeu în persoană ca să-mi pot explica anumite trăsături ale sufletului omenesc. Voiu face însă ceeace pot. — Tăcu un moment, gânditor, căutând un punct de plecare și începu: — De aproape douăzeci de ani v'a a Violetei Prescott a fost condusă de-un singur motor: fiul ei. Dragostea de mamă e un sentiment elementar și natural, cred și-mi închipui c'o vei lua ca atare.

— Bineînțeles.

— Dar în momentul când această dragoste devine o pasiune, o manie mai bine zis e atât de puternică, în stare să abată oricare alt sentiment care i s'ar opune, devenind astfel, într'un anumit punct un adevărat pericol social. Adică dacă ar exista ceva care să amenințe viața lui Arthur, mama sa ar face orice ca să-l salveze.

In felul acesta îmi furnizezi ceeace s'ar numi o perfectă motivare a delictului. Și pentru ce faci asta?

Pentrucă stau de vorbă cu un om inteligent care poate raționa de minune. Căci datoria mea e să împiedic ca d-na Prescott și copiii săi să fie acuzați de crimă.

— Vrei poate să susţii că un asasinat poate fi explicat şi scuzat prin dragostea pe care d-na Prescott o poartă fiului său.

— Nu vezi, domnule locotenent, eu am o morală a mea şi, ca să fiu franc, cred că Violet Prescott făcea un lucru mult mai grav decât o crimă dacă ea, în loc să omoare, lăsa să trăiască.

— La ce faci aluzie?

— La Joan şi la Worthington. Şi, repet, Worthirgton n'a murit de mâna Violetei Prescott. Trebuie să cauţi în afara familiei Prescott pentru a găsi criminalul, ţi-o repet; şi de asta sunt absolut sigur. Şi argumentele mele se bazează pe planurile pe care d-na le făcuse mai înainte ca nenorocitul acela să fi murit.

— Imi închipui că te referi la logodna fiicei sale;

— Exact; şi văd că începi să pricepi cam ceeace aşi vrea să spun. Arthur trebuia să-şi continue viaţa lui obişnuită, în condiţiuile pe care numai o mare bogăţie le poate da. Şi doamna Prescott nu e nici proastă, nici nebună. Îşi închipuia nenorocita de ea pe idolatrizatul său Arthur lipsit de mijloace materiale şi suferind grozav din cauza asta.

Valcour se mişcă nerăbdător în fotoliul său, şi părea că tocmai în momentul acela îi venise o idee care-l preocupa enorm, deşi îl asculta cu multă atenţie pe Herriot, care urma între timp.

— Şi voiu fi foarte franc, în legătură cu faimoasa croazieră pe Mediterana. Cunosc foarte bine pe Violet Prescott şi ştiu că pe ea n'o interesează în nici un fel părerea oamenilor. Şi după părerea mea a fost de-un curaj extraordinar dacă a putut

să se îmbrace așa cum s'a îmbrăcat, în timpul acelei croaziere.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Nu sunt sigur. Violet se duse la New-York la o oarecare femee foarte meșteră în a pune în valoare părțile atrăgătoare dintr'un corp și în a le ascunde pe celelalte, reușind să creeze astfel ființe mai mult sau mai puțin artificiale. Și femeea aceea e o adevărată artistă în felul ei; știu asta pentru c'am condus familia Prescott la plimbare și doamna mi s'a părut complect schimbată. Dar asta nu era deajuns, căci sub aparența aceea destul de atrăgătoare nu era nici un sentiment. Rama să spunem așa, era o capod'operă, dar tablou! nu era pictat încă, ci se vedea pânza goală.

— Vrei să spui poate că doamna vroia să rivalizeze cu fiica?

— Nu, sau oricum, nu complect, căci la început ea nu știa cum vor merge lucrurile acestea cu claritatea cu care le văd eu, și să-ți poți închipui lupta aceea de trei luni de zile în care Violet trebuia să uzeze de toate artificiile pe care caracterul său le respingea, ca până la urmă să fie bătută și să treacă pe a doua linie de atac...

— Adică să-l facă pe Worthington să se însoare cu Joan?

— Nu, ci s'o facă pe Joan să se căsătorească cu el. A fost o adevărată strategie din partea sa căci Joan are o puternică personalitate deși e încă foarte tânără. E o trăsătură pe care a moștenit-o dela tatăl său; dar tocmai trăsătura asta de caracter favorizează planurile Violetei Prescott.

— Ba? Și în ce fel?

— Am cunoscut foarte bine pe Hartney Prescott. Toți știu că succesele lui în materie de finanțe au

fost excepționale; dar ceeace e mai puțin cunoscut e tocmai principiul inflexibil care i-a condus viața, principiu care a contribuit destul de mult la succesele lui financiare. Căci el credea că o anumită obligație trebuie plătită cu orice preț. Făcusem aluzie puțin mai înainte la, lovitura de grație care i-a fost dată și care i-a adus ruina lui materială: lovitură care i-a fost adusă tocmai de o obligație pe care ținea cu orice preț s'o plătească, chiar cu puțin mai înainte de-a muri. Și principiul acesta îl moșteni în mare parte Joan, dar și în mare parte Arthur; căci, deși par două caractere cu totul opuse, cei doi tineri au multe puncte comune. Dar favorita tatălui a fost întotdeauna Joan; pentru ea tatăl său era prototipul a tot ce era bun și drept în lume. Și din câte ți-am spus poți înțelege dece Joan accepta să se căsătorească cu Worthington.

— Sigur, ași înțelege foarte bine, în cazul când ar fi avut măsă vreo obligație de îndeplinit.

— Obligația aceasta i-o creie tocmai mama sa. Dar, fii atent, mă bazez pe presupuneri, nu pe fapte complect verificate; dar mă bazez pe presupuneri care se fondează la rândul lor pe faptul că cunosc la perfecție caracterul celor două femei. Sunt aproape sigur că lucrurile s'au întâmplat cam așa: că doamna acceptă largi ajutoare bănești din partea lui Worthington, sub tacita înțelegere a unei căsătorii cu Joan. Ori, evident, nu exista decât un singur fel de-a șterge aceste obligații contractate de doamna Prescott; și Joan se resemnă să plătească, să spunem așa.

— Și cum se explică atunci testamentul lui Worthington făcut în favoarea d-rei Prescott?

— Crezi că nu sunt limite pe care un om ca

Worthington le-ar putea trece atunci când e îndrăgostit de o fată tânără? Căci, având în vedere că te ocupi tocmai de faptele comise în momentele de slăbiciune omenească, nu trebuie să-ți mai dau exemple de câte prostii și greșeli se comit în asemenea cazuri; și nu numai din cauza dragostei, dar și din a urei, a fricei... Și nu tocmai în cazuri de acestea se comit cele mai mari sacrificii și cele mai ne evăzute delicte? Și nu ți se pare că un testament, adică un lucru care se poate schimba, poate fi întrebuințat de cineva foarte șiret ca un fel de momeală pentru a prinde mai cu ușurință prada dorită?

— Ești foarte abil în lucruri de acestea, d-lo avocat!

— Ți-aș i putea întoarce cu multă ușurință complimentul.

— Spunându-mi lucrurile acestea ai lovit tocmai în armele cele mai ascuțite și care-ar fi devenit cele mai periculoase în cazul când le-am fi întrebuințat în cercetările noastre.

— Dar aceste arme ascuțite nici nu există, crede-mă! — replică Herriot cu nerăbdare — Puteți să vă învârtiți cât vreți, voi cei de la poliție în jurul rigidității cadaverice, în jurul faimoasei croaziere, în jurul excesivei dragoste materne a d-nei Prescott sau în jurul testamentului lui Worthington; dar nu veți putea niciodată a ura temeinic pe nici unul din clienții mei, căci nici unul din ei n'a avut nici un rol în comiterea celor două delicte.

— Totuși s'ar putea acuza și temeinic!

— Da! Și cu ce argumente?

— Cu câteva bucăți de stofă și cu o ceașcă.

CAPITOLUL XIV.

— Liniştește-te mamă, şi încearcă să judeci mai limpede! — ţipa în pâlnia telefonului Selina Lane. Aici se cercetează împrejurările în care s'a comis un asasinat şi nu se poate pleca nici pentru un moment măcar fără permisiunea poliţiei!

— Roag-o pe Violet să vie puţin la telefon — răspundea d-na Lane dela New-York, cu glasul ei imperios dar liniştit, adevărat glas de luptătoare feministă.

— E în salon cu avocatul Herriot şi, înţelege, nu vrea să fie tulubrată.

— Totuşi şi eu şi tatăl tău insistăm să pleci numaidecât dela Oldhampton şi să vii direct la Tuxedo. Am veni noi să te luăm; dar el a plecat tocmai la Chicago pentru nişte afaceri, iar eu nu pot pleca pentrucă tocmai acum a venit vicontele Lassale cu Elisabeta şi cu idiotul de fiu-său.

Ochii Selinei descoperiră tocmai în memento-tul acela pe sergentul Stirling care intra în cameră tunând şi fulgerând fiindcă nu putuse lua interogatoriul servitoarelor, unele plecate iar altele în continuă criză de isterie, şi profitând de ocazie, Selina spuse:

— Uite, mamă, ai putea vorbi la telefon cu sergentul Stirling.

— Cu sergentul care? Şi dece trebue să vorbesc cu el? Du-te şi-ţi fă valiza şi pleacă imediat.

— Sergentul Stirling am spus, mamă; căci el e însărcinat cu facerea cercetărilor de care ţi-am pomenit. Nu-i aşa, d-le sergent? — Şi Selina puse receptorul la urechea lui Stirling, explicându-i cu veselie aproape: — Vedeţi, mama insistă

să plec numaidecât la New-York.Nu vreți să vorbiți cu ea? Explicați-i cum stau lucrurile!

— Sigur! — și Stirling duse mâna pe receptor. — Allo.

— Ce? — întrebă aspru vocea d-nei Lane

— Allo!... aici vorbește sergentul Stirling, din poliția de Stat..,

— Domnișoara! Ați întrerupt convorbirea sau a cineva pe fir..

— Așteptați un moment, d-nă Lane! Am spus că eu sunt sergentul Stirling din Poliția de Stat.

— Am înțeles foarte bine asta, fii liniștit; dar eu nu vreau să vorbesc cu d-ta. Vorbeam cu fiica mea, în casa Prescott din Oldhampton.

— Fiica d-tră e aici, lângă mine. Și eu sunt tot în casa Prescott din Oldhampton și sunt însărcinat cu facerea cercetărilor într'un caz de omor.

— Dacă-i așa, las-o imediat pe fiica mea să plece. Nu mă importă dacă-și exprimă tendințele artistice pictând paravane, dar nu vreau ca numele nostru să apară prin ziare în legătură cu un asasinat. Și faptul acesta îți va putea apare cam învechit, dar e așa cum îți spun, și numele nostru nu trebuie să apară în ziare nici în legătură cu un asasinat nici pentru alt motiv, ai înțeles?

— Fiica d-tră nu va vedea nici un reporter, fiți liniștită: am pus un gardian în fața casei tocmai pentru a împiedica accesul curioșilor și-ai reporterilor, și nu vor fi de aceea nici reportagii, nici fotografii.

— Nu căuta să mă duci cu vorba d-le sergent. Și-ți repet că vreau ca fiica mea să fie lăsată numaidecât să plece.

— Imposibil doamnă.

— Ce?

— Imposibil fiindcă d-ra e reţinută aici în calitate de martor.

— Martor pentru ce?

— Martor pentru afacerea cu asasinarea valetului.

— Ce?

— Valetul asasinat, am spus!

— Ascultă, domnule, dar cred că unul din noi nu e teafăr. Ce-mi tot cânţi acolo?

— Valetul d-lui Arthur Prescott, un oarecare Spotwood a fost asasinat astă noapte. Aţi înţeles acuma?

— Şi vrei să-mi spui că fiica mea a stat toată noaptea trează pentru a vedea cine a asasinat pe valetul lui Arthur?

— Asta n'o pot şti. S'ar putea întâmpla să fi văzut, dar s'ar putea întâmpla să nu fi văzut nimic.

— Pot să vă asigur d-le, că, din câte am înţeles din tonul vocii ei, ea n'a văzut nimic şi nu ştie absolut nimic. Căci dacă ar fi fost de faţă în momentul comiterii unui asasinat ar fi acuma la pat, în ghiarele morţii poate, pentrucă e o fire extrem de nervoasă, d-le sergent, mă poţi crede.

— Aici nu este vorba de-a crede sau de a nu crede pe cineva, d-nă. Cei care sunt în momentul de faţă în casa Prescott vor rămâne pe loc până când se vor clarifica lucrurile.

Şi nenorocitul Stirling înapoie recoptorul Selinei spunând:

— Continuaţi d-tră, poate aveţi mai mult succes.

— Mamă, sunt eu, Selina. — reîncepu fata — Ai auzit! Nu pot pleca!

— Am auzit, am auzit. Mă mir însă de Violet Prescott. Căci n'avea nici un drept să te ia la

Oldhampton după omorîrea lui Worthington în casa ei din New-York. Bine: atunci vin cu acolo. Plec imediat la Oldhampton, deşi cred că Lassale-junior îmi va distruge toate mobilele în lipsă. Închipueşte-ţi că în dimineaţa asta şi-a săpat numele în consola pe care o aveam dela bunicul tău. La revedere atunci pe curând.

Convorbirea fu întreruptă; şi Selina se întoarce spre Stirling:

— Imi pare foarte rău d-le sergent. Mama va fi în seara asta aici chiar înainte de masă cred.

— Dar dece vrea să pleci numaidecât. Şi dumneaei trebuie să înţeleagă dar că nu te poţi juca cu legea, mai ales într'un caz de acesta! Ce tip de femee e?

— O veţi defini mai bine când o veţi cunoaşte — răspunse Selina uitându-se la el cu milă.

Şi plecă sus, la primul etaj. Cercetările acelea fuseseră o adevărată deziluzie pentru ea. Nici Stirling şi nici Valcour nu procedase cu insistenţa şi dramatismul acela care făcuse punctul culminant al filmului „Mary Dugan e vinovată"?. Nu erau prea intimidate nici persoanele suspecte, şi'n casă domnea o atmosferă relativ liniştită. Dar venirea d-nei Prescott va schimba numaidecât atmosfera aceea!

Stirling se uită după Selina până ce aceasta dispăru, apoi ieşi pe terasă şi spuse lui Valcour care aştepta acolo:

— Şi acum, d-le locotenent, putem sta de vorbă.

Valcour îl întrebă:

— Aţi stabilit punctele principale?

— Adică?

— Intrebam dacă aţi precizat anumite circumstanţe capitale, mai înainte de-a trece la noui cer-

cetări. Căci trebuie să economisim timpul!

— La care circumstanţe faceţi aluzie?

— La cele de ordin material, bineînţeles. De exemplu, criminalul trebuia să fi fost eri la New-York pentru a ucide pe Worthington; şi trebuia să fie astă noapte aici pentru a ucide pe Spotwood. Şi mai mult chiar, trebuia să cunoască foarte bine casa din New-York şi să aibă mijlocul de a intra în ea, şi trebuia să cunoască de asemeni foarte bine şi casa de aici. Şi însfârşit, trebuia să cunoască foarte bine pe Worthington, iar Worthington trebuia să-l cunoască şi el foarte bine, căci altfel expresia feţei lui ar fi fost cu totul alta; şi trebuia să-l cunoască şi pe Spotwood, dacă acesta a acceptat să meargă cu el pe cărăruia dintre dune, pe-o furtună ca cea de astă noapte, fără să bănuiască că merge la moarte. Şi am spus „criminalul" pentru a simplifica lucrurile, căci ar putea fi vorba de-o femee.

— Înţeleg, d-le locotenent; şi când aţi spus „criminalul", v'aţi referit şi la d-na Prescott şi la copiii ei şi la d-ra Galt, ca şi la întreg personalul de serviciu.

— Trebuie însă să restrângem numărul persoanelor suspecte. Amintiţi-vă că e vorba de-o persoană care a fost eri la New-York iar în noaptea asta aci. Şi bagă de seamă d-le gerant....

*

Ajungând la primul etaj, Selina se opri la uşa Joan-ei şi bătu; şi considerând că sunetul acela curios pe care-l auzi era un fel de invitaţie, intră; îşi găsi prietena agitată, extrem de palidă, stând lângă fereastră şi privind cu neliniste afară, spre poarta principală.

— A plecat, Selina? — întrebă Joan cu voce alterată.

— Cine?

— Pierre.... doctorul Selby.

— Habar n'am. Dar ce s'a întâmplat?

— Nimic.

Uhm! — Şi Selina se aşează, uitându-se cu atenţie la prietena sa şi fiind sigură că e pe cale de-a începe o nouă dramă. — Spune-mi; v'aţi certat?

— Cu Pierre? — Şi Joan râse forţat. — Iartă-mă, dar pentruce să mă fi certat cu el? Abea îl cunosc!

— Prostii! Hai vorbeşte!

— Câte odată am impresia că nu-i altceva decât o brută!

— Adevărat, dar spune-mi!

— A îndrăznit să insinueze cele mai groaznice lucruri despre mama, închipuieşte-ţi!

— Şi ce anume?

— A acuzat-o pur şi simplu că ea ar fi asasinat!

— Cum? Vorbeşti serios?

— Şi mai mult decât atâta! A ajuns până acolo încât mi-a spus să încui uşile pentru a nu mă asasina şi pe mine!

Selina deveni serioasă. Apoi observă:

— Vezi, Joan, după câte s'au întâmplat... şi apoi fiecare e liber să gândească ce vrea.

— Aşi putea şti şi eu la ce faci aluzie? Explică-te te rog. Cred că nu eşti de părerea doctorului Selby; pentrucă atunci te-aşi ruga imediat să pleci de aici.

— Toate rugăminţile tale ar fi inutile — replică neturburată Selina. — Nici măcar mama n'a putut obţine dela sergentul Stirling permisiunea să p.t

pleca. Dar să vorbim serios; cum de i-a venit doctorului Selby ideea să suspecteze pe mama ta?

— N'aşi putea spune c'o suspectează. Mi-a dat doar a înţelege că, după părerea lui, mama e suspectată de poliţie.

— Şi crezi c'o suspectează într'adevăr?

— Cum poţi vorbi cu-atâta răceală de lucruri de acestea tocmai în asemenea momente?

— Spune-mi adevărul Joan; îl iubeşti pe Selby, nu?

— Eu? îl urăsc!

Şi Joan izbucni în plâns. Selina veni lângă ea şi-şi trecu mâna în jurul umerilor prietenii sale.

— Hai, hai, fetiţo; nu te mai chinui atâta! Ţine mai bine minte ceeace îţi spun; dacă va trebui să-ţi fiu domnişoară de onoare trebuie să te gândeşti la rochii şi să-ţi aminteşti că roşul îmi stă foarte rău. Iar eu, începând de mâine, sau din momentul în care îmi va da liber sergentul Stirling, voiu răscoli toate magazinele pentru a găsi două frumoase candelabre de argint pentru a ţi le face cadou la nuntă.

CAPITOLUL XV.

— Dacă mai este timp până la masă, n'aţi vrea să staţi un pic de vorbă cu mine? — întrebă Valcour pe d-ra Galt.

— Mai sunt douăzeci de minute până la masă, d-le locotenent, dacă va mai mânca cineva pe ziua de astăzi. Personalul de serviciu e complect zăpăcit, mult mai mult decât v'aţi putea închipui.

— Avem atunci timp destul. Să mergem să stăm câteva momente undeva.

Şi se îndreptară amândoi spre fundul terasei unde se vedeau câteva scaune de paie acoperite cu pânză albastră şi aşezate cu faţa spre ocean.

D-ra Galt era excesiv de nervoasă. Nu închiseso ochii toată noaptea învârtindu-se şi răsînvârtindu-se în pat în mijlocul unei întunecimi plină de tot feiul de fantasme, obsedată de cele mai imposibile gânduri; iar dimineaţa, descoperirea cadavrului lui Spotwood o înspăimântase de tot. Se forţa totuşi să pară calmă, şi mai ales curagioasă.

— Băgaţi de seamă d-le Valcour că abea sunt în stare să-mi adun gândurile — începu, imediat ce se aşezase într'unul din scaunele de paie de pe terasă.

— Înţeleg; şi voiu căuta să vă reţin cât mai puţin cu putinţă. Doriţi o ţigară?

— Nu, mulţumesc; acum nu. Aţi descoperit ceva în afacerea Spotwood.

— Am trimis amprentele sale digitale la Scotland Yard la Londra căci, fiind englez, n'aveam de unde să iau informaţii asupra lui.

— Credeţi că mai avusese oarecari neplăceri cu poliţia?

— Nu ştiu. Asta nu-i decât o simplă formalitate. — Şi Vascour se opri câteva momente uitându-se cu multă luare aminte la tremurul nervos al degetelor secretarei care părea foarte preocupată şi se uita la întinderea liniştită a oceanului. Apoi continuă, liniştit: — De ce nu-mi spuneţi d-ră?

— Ce? Ce să-ţi spun?

— Să-mi spuneţi ce aveaţi în punguliţă, în punga aceea a d-voastră brodată cu mărgele.

— Da. Nu pricep nici eu dece nu v'am spus până acum. Domnul Herriot ne-a dat a înţelege că alibi-urile noastre de ieri dimineaţă sunt complect nevalabile.... vreau să spun că după el, oricare dintre noi.... însfârşit, cred că mă înţelegeţi

foarte bine. V'am avertizat doar că nu voiu putea să fiu prea calmă.

— Ce aveaţi în punga brodată cu mărgele d-ră?

— Un mic diamant. L-am găsit pe a patra treaptă...

— Calmaţi-vă vă rog şi încercaţi să vă amintiţi cu cea mai mare exactitate posibilă tot ce s'a mai întâmplat de atunci. Diamantul era pe scara interioară a casei din New-York?

— Da.

Şi d-ra Galt povesti cum găsise diamantul, fără să pomenească nimic însă de bănuielile sale.

— N'aţi voi să mi-l arătaţi şi mie?

— E la d-na Prescott împreună cu acul.

— Care ac?

Şi d-ra Galt îi povesti cum îi dăduse Spotwood acul acela micuţ, pe care spunea că l-a găsit pe scara casei de aici.

— Credeţi că v'ar fi putut auzi cineva în timp ce vorbeaţi cu Spotwood? — întrebă apoi Valcour.

— Nu ştiu; dar putea să ne audă vorbind orice persoană din casă. Mai ales că nici eu nici Spotwood nu dădeam prea mare importanţă acestui lucru şi vorbeam normal, fără să ne păzim de nimeni.

— Şi când i-aţi povestit apoi lucrurile acestea d-nei Prescott în apartamentul său, cine v'ar fi putut auzi?

— Cred că nimeni; în cazul când nu era cineva pe balcon, căci una din ferestre era deschisă.

— Şi cine ar fi putut fi pe balcon?

— Spotwood, natural!

— Nu văd dece trebuia să fie chiar el şi nu altcineva.

— Asta e numai o impresie de-a mea.

— D-voastră cunoaşteţi toate obiceiurile casei, nu? Şi tot ceeace e în legătură cu personalul de serviciu îmi închipui?

— La ce faceţi aluzie?

— Mă gândeam că d-voastră trebuie să ştiţi care sunt zilele de ieşire ale servitorilor, unde dorm şi aşa mai departe.

— Unii dorm în camerile de lângă garaj iar alţii în cabanele de dincolo de cărare; femeile au camerile lor aici, în aripa de nord a casei. Cât despre zilele de ieşire, din cauză că sunt mulţi servitori, Plymouth îi lasă să iasă în grupuri şi'n zilele în care e mai puţină treabă.

— Aţi putea să-mi spuneţi, dacă ştiţi, ce servitori au avut liber ieri?

— Nu; dar poate să vă spună asta Plymouth, dacă nu cumva şi-a pierdut şi el capul. Pentrucă sergentul Stirling îl face pe el răspunzător de atacurile de isterie ale servitoarelor şi de faptul că Ruth, camerista doamnei, înspăimântată, a fugit în casa părinţilor săi.

— Da, mi-aduc aminte... — surâse Valcour.

In momentul acela se auziră câteva bătăi melodioase de clopot; şi d-ra Galt spuse:

— Semnalul mesei, d-le locotenent. Şi-mi voiu călca obiceiul de data asta şi voiu bea un bun cocktail. Nu vreţi să intrăm?

Fu foarte interesant pentru Valcour să observe modul extraordinar în care Violet Prescott domina întreaga adunare tot timpul mesei. Stătea între el şi Herriot. Arthur era la locul lui obişnuit chiar în faţa ei, între doctorul Selby şi ser-

gentul Stirling, iar Joan stătea față în față cu Selina. Serviciul mesei era făcut de Plymouth asistat foarte aproximativ de Belting, care nu-și desfipea ochii de teribilul Stirling; Plymouth făcea extraordinare sforțări să nu scape farfuriile din mână. Dar nu avu loc nici un incident de felul acesta.

Conversația o începu Herriot, luând, cum se spune, taurul de coarne.

— Cred că e inutil să ne stricăm pofta de mâncare schimbând fraze banale și convenționale. Eu am combătut toată viața mea orice tendință de convenționalism și m'am convins că mai ales în timpul mesei trebuie să fim cât mai naturali și să vorbim numai despre lucrurile care ne interesează.

— Din punct de vedere medical aveți perfectă dreptate, domnule avocat — replică Selby care continua să se uite la Joan cu o expresie care aducea foarte bine cu a unui câine bătut.

— Convenționalismul e refugiul celor slabi — aprobă și d-na Prescott continuând să se uite când la fiica sa când la doctorul Selby. — Și fiindcă societatea omenească e foarte slabă, convenționalismul e unul din factorii care o susțin.

— Jos cu convenționalismul atunci — reluă Herriot. — Și pentrucă toți de-aici nu ne gândim decât la un singur lucru, dece n'am vorbi despre acesta?

— Să vorbim atunci — conveni Violet. — Și ca să începem, nu vreți să ne spuneți și nouă d-le Stirling, ce progrese ați făcut?

Stirling părăsi cu părere de rău langusta cu care se luptase până atunci cu disperare și răspunse:

— Cadavrul lui Spotwood a fost transportat şi depus în camera mortuară a lui Lambkin, directorul pompelor funebre din Oldhampton: doctorul Pelter îi va face chiar astăzi autopsia. Iar ancheta va avea loc mâine. Tot ceeace ştim despre Spotwood e că el a fost omorît astă noapte. 'Am interogat toţi servitorii d-voastră care mai sunt în stare să vorbească fără să-i apuce crizele de isterie şi mi-au repetat cu toţii acelaş lucru: erau în pat. Şi nici unul dintre ei n'a avut insomnie sau dureri de cap sau mai ştiu eu ce pentru a deschide fereastra, căci atunci ar fi observat cu siguranţă ceva. Cât despre d-voastră e inutil să vă mai interoghez pentrucă dacă aţi şti ceva aţi fi vorbit până acum singuri. Dar, scuzaţi-mă doamnă, ce soiu de langustă e asta?

— O langustă obişnuită, domnule.

— Poate; dar pentru mine e o specie cu totul nouă pentrucă nu reuşesc s'o mănânc. Dar trebuie să reuşesc pentrucă am o foame de lup.

— Spuneţi-mi însă, dece mai faceţi autopsia nenorocitului-aceluia de Spotwood, când se ştie foarte bine că a murit de-un glonte tras drept în frunte? — întrebă cu indiferenţă Arthur, poate cu prea multă indiferenţă chiar.

— Pentru o autopsie se găsesc întotdeauna motive. De exemplu ca să se ştie dacă înainte de-a fi omorît n'a fost cumva narcotizat sau îmbătat... căci cine poate şti cu exactitate cum s'a întâmplat lucrurile?

— Da, cine poate şti? — repetă Selina, care asculta totul aproape fascinată.

— Şi-apoi — continuă Stirling — trebuie să ştim cu exactitate care-i drumul parcurs de glonte.

— Căci — observă Selby — ştiind ce drum a

parcurs glontele se poate preciza dela ce distanţă a tras asasinul; dar, după ultimile cercetări, lucrul acesta nu mai prezintă nici o garanţie.

— Dece? — întrebă sergentul.

— Pentrucă un proiectil poate devia chiar şi în momentul în care intră în corp.

Şi începu o vie discuţie pe tema aceasta; şi Joan, care făcea uriaşe sforţări să nu se uite la Selby, simţea totuşi că fiecare cuvânt pronunţat de el, tonul lor mai ales, era ca un fel de rugăminte, ca o dorinţă... Dar ea se uita neclintită la mama sa, mai ales când aceasta găsea că are ceva de spus; şi-şi dădea seama cu ruşine parcă, că sămânţa aceea de îndoială pe care o aruncase doctorul Selby în sufletul ei, începuse să încolţească. Căci ea ştia după o experienţă de ani cât de mult îl iubea mama sa pe Arthur, şi mai ştia că mama sa nu s'ar da în lături nici dela crimă pentru a-i aranja viitorul lui Arthur. Şi-apoi din punct de vedere strict obiectiv, temerile lui Selby erau destul de justificate; dar din punct de vedere practic, nu, nu... numai un acces de nebunie ar fi făcut-o pe mama lei să comită o crimă; dar Violet Prescott avea o minte extrem de sănătoasă, o minte pe care s'ar fi putut lăuda foarte puţine femei.

De asta era foarte sigură Joan; şi totuşi, aproape fără voia ei, se întorcea cu gândul la câteva evenimente survenite imediat după moartea tatălui ei. De exemplu, îi reveni acum în minte, colocviu avut pe bordul navei lui Worthington care ancorase tocmai în rada Nissei, când mama sa îi făcuse o foarte puţin voalată aluzie asupra situaţiei lor financiare chiar în faţa lui Worthington demonstrându-i că obligaţia pe care o aveau

față de binefăcătorul lor trebuia numaidecât plătită, pentru a menține onoarea casei. Și ea, Joan acceptase să plătească această datorie, contractată în numele familiei, deși cu timpul și-a dat seama că datoria aceasta fusese făcută numai pentru Arthur. Și lucrul acesta i-l desvăluise o seamă întreagă de mici întâmplări...

— Joan dragă...

— Da, mamă!

— Incearcă să mănânci puțin!

Joan încercă să-i surâdă mamei sale, dar nu reuși; și nici nu mai putu simți acea reconfortantă siguranță de solidaritate care pentru ea era tocmai esența familiei. Se destrămase cu totul acea siguranță care până acum i se păru tot așa de sigură ca și pământul de sub picioare. Și'n locul acesteia se cuibărise în sufletul ei o ciudată senzație de teamă.

CAPITOLUL XVI

După masă, fiecare era liber să facă ce vrea; Valcour, uzând de oarecare severitate, duse pe Plymouth într'o cameră dela parter și începu:

— Stai jos Plymouth și spune-mi tot ce se vorbește printre servitori.

— Lucrurile mergeau destul de rău și înainte ca sergentul Stirling să-i chinuie cu fel de fel de întrebări bănuitoare; acum însă nu mai e nimic de făcut cu ei.

— Bucătăreasa și-a dat demisia nu?

— Și-au dat demisia toți. Jumătate din personalul de serviciu își are bagajele făcute și e gata de plecare; dar sergentul nu dă voie nimănui să părăsească casa. Și vrea, din contra, s'o aducă

înapoi și pe camerista doamnei, pe Ruth, care a fugit din casa părintească, dar pentru moment nu poate căci medicul i-a prescris câteva zile de odihnă la pat. A pus însă un gardian la poarta casei sale; și din cauza asta li se pare tuturor că e arestată. E adevărat, domnule locotenent?

Și Plymouth încercă să surâdă, în timp ce-și ștergea sudoarea de pe frunte. Apoi reluă:

— Alții susțin că unul din barcagii doamnei are dese accese de nebunie și că l-ar fi omorît pe Spotwood în timpul unui acces dintr'acestea. Dar nenorocitul acesta locuiește cu soția lui într'o cabană. In dimineața asta a venit să ia cu împrumut un cuțit de bucătărie și trei dintre servitoare, văzându-l pe cărare cu cuțitul în mână, au alergat ca niște nebune și s'au închis în camerile lor. Și cu toată dezordinea asta, imaginați-vă, eu trebuie să am grijă de bunul mers al casei, să mă îngrijesc de masă...

Valcour îi surâse înțelegător lui Plymouth, apoi întrebă:

— Câți servitori au avut ieri liber?

— Cred că șapte sau opt. Înțelegeți, cum d-na plecase la oraș și nu erau prea multe de făcut, am profitat de ocazie și-am dat drumul la mai mulți.

— Să-mi faci o listă cu numele lor, indicând atâta cât poți, și orele între care au lipsit de-aici.

— Foarte bine d-le locotenent.

— Atunci să nu te mai rețin degeaba.

— Imi pare rău că nu v'am putut fi de nici un folos.

— Din contra! Mi-ai dat indicații destul de prețioase.

Apoi Valcour se duse s'o caute pe doamna Pres-

cott. O găsi în salonașul său particular și-l ceru, fără nici un fel de introducere, acul și diamantul. Violet i le dădu numaidecât, adăogând:

— Sunt cu totul de părerea d-voastră d-le locotenent că acul trebuie să aparțină unei femei de aici din casă; pot însă să vă asigur că nu-i nici al meu, nici al fiicei mele și nici al d-rei Galt. Am întrebat-o și pe Selina, dar mi-a răspuns că nu l-a mai văzut niciodată până acum.

— Nu poate fi al unei servitoare?

— Nu cred. Intâi pentrucă e un obiect prea costisitor pentru ele; și-apoi... cred că nu veți trece cu vederea faptul că lipsește una din pietre.

— Care a fost găsită pe scara casei din New-York?

— Exact. Cum e și natural s'ar putea susține că piatra a fost pierdută de cineva din personalul de serviciu în momentul închiderii casei și a fost apoi găsită din întâmplare de d-ra Galt; oricum e cam stranie coincidența... acul acesta găsit în aceeași zi...

— E într'adevăr stranie, atât pentru d-voastră cât și pentru mine.

Terminând ce avea de făcut, Valcour ieși pe coridor și bătu la ușa care își închipuia că trebui să fie a lui Arthur.

— Ah, d-voastră sunteți? — făcu tânărul văzându-l. — Doriți să vă asigurați de alibi-ul meu de ieri?

— E un cuvânt cam tare cel pe care l-ați întrebuințat. Aș vrea doar să stăm de vorbă, dacă nu te supără asta.

— Cum doriți. Luați loc atunci.

— Mulțumesc.

— Un păhărel de brandy?

— Acum nu; poate mai târziu.

— Stupid obiceiu acela de-a bea, nu? — şi spunând astfel, Arthur îşi umplu un pahar de brandy.

In timpul acesta Valcour îl observa cu atenţie încercând să-l clasifice cât mai bine în mintea lui: era un tânăr aproape nevropat, nu din punct de vedere medical ci psihologic; sensibil, mult prea sensibil pentru un om normal.

— Şi-atunci dece beţi?

— N'aşi şti să vă răspund. Poate fiindcă în momentele acestea mă simt mai înţelept.

— Mai ales când sunteţi în tovărăşia străinilor, nu?

— Natural. D-voastră nu vă exercitaţi iscusinţa asupra celorlalţi oameni?

— Cei care mă cunosc bine ştiu că eu sunt un adevărat miel în haine de lup.

— Vă cred pe cuvânt. Oricum, toţi oamenii sunt puţin nervoşi când au de-aface cu oamenii poliţiei. Şi au perfectă dreptate, nu vi se pare?

— Da, dar lucrul acesta li se întâmplă numai celor vinovaţi, celor care au motive să nu dea pe faţă cine ştie ce lucruri.

— Ce lucruri.

— Anumite gesturi obişnuite, ticuri nervoase sau mai ştiu eu ce. De exemplu cei care au obiceiul să ameţească femeile cu o lovitură în cap şi să le ieie cerceii şi inelele, au obiceiul să-şi mângâie mereu lobul urechii stângi; şi faptul acesta îi dă de gol.

Arthur, care în timpul acesta se plimba prin cameră, se opri şi se aşeză pe-un scaun, apoi spuse:

— Ieri am fost la Montauk şi am stat acolo toată ziua.

— Şi ploaia nu v'a împiedecat să vă plimbaţi?

— Nu, căci îmi place foarte mult ploaia.

— Eu însă o detest. Imi dă întotdeauna nevralgii.

— Şi nu m'am întâlnit cu nici un cunoscut — urmă Arthur. — Fiindcă nu mă întâlnesc niciodată cu nimeni când mă plimb pe coline. Am plecat de dimineaţă şi m'am întors spre seară.

— N'aţi luat cumva masa pe undeva?

— Nu; căci luasem cu mine câteva sandwiches pe care mi le-a preparat Plymouth.

— Atunci n'am nimic de adăogat.

— Şi-acum, dacă doriţi, un păhărel de brandy!

— Nu, mulţumesc, mai am încă o mulţime de lucruri de făcut.

— Da?

Valcour scoase din buzunar acul acela împodobit cu mici diamante şi întrebă:

— Trebuie să fac nişte cercetări cu privire la acul acesta.

— Dar e....

— E...? — Şi Valcour îi întinse lui Arthur acul; acesta îl luă în mână, îl observă puţin, apoi exclamă:

— Da, sigur! I l-am dat chiar eu!

Expresia mirată a chipului lui Arthur se schimbă şi păru dintr'odată înspăimântat. Şi în loc să răspundă, întrebă:

— Dar unde aţi găsit acul acesta?

— Mi l-a dat mama d-voastră.

— Când?

— Acum câteva minute.

— Ascultaţi, d-le Valcour, trebuie să-mi spuneţi tot ce ştiţi cu privire la acul acesta; pentrucă are o importanţă foarte mare aceasta. Vreţi?

— Sigur!

— Şi Valcour povesti aproape tot ce ştia; adică, că Spotwood găsise acul pe scări, că i-l dăduse d-rei Galt iar aceasta d-nei Prescott. Dar nu pomeni nimic de diamantul găsit pe scara casei din New-York.

— Ciudat! Il pusesem în buzunarul pantalonilor. Probabil că a căzut...

— Vi l-a dat cineva înapoi, poate?

— Nu; şi pentrucă unul dintre diamante căzuse şi nu ştia unde să-l repare, l-am luat să-l dau eu la un bijutier.

— Şi când s'a întâmplat asta?

— Acum câteva zile! In timpul săptămânei trecute, cred.

— Şi unde a pierdut persoana în chestie diamantul?

— Aici, în una din serile trecute.

— Chiar în casa asta?

— Nu, ci în sat!

— Deci, diamantul a fost pierdut în sat!

— Exact.

— Şi cine era persoana?

— O prietenă de-a mea!

— O viligiaturistă?

— Nu, căci e născută la Oldhampton, unde tatăl ei mai locuieşte încă şi acum.

— Mi-aţi putea spune care e numele acestei persoane?

— Nu văd ce importanţă ar avea asta!

— Ceeace îl mira pe Valcour era faptul că tânărul ignora faptul că diamantul fusese găsit: şi lucrul acesta era într'adevăr ciudat, căci d-na Prescott vorbise de lucrul acesta şi Joan-ei şi Selinei şi era imposibil ca tânărul să nu fi auzit

măcar vorbindu-se de ăsta. Dar îşi amintî că în seara precedentă Arthur băuse cam mult şi că se dusese la culcare mult mai înaintea celorlalţi. Şi-şi închipuia că dimineaţa, când se sculase şi aflase de omorîrea lui Spotwood, uitase cu toţii întâmplarea cu acul.

Şi pe când Arthur îşi turna din nou un pahar de brandy, Valcour observă, calm.

— Mă întreb dacă am să pot să vă conving de-un singur lucru măcar!

— De care?

— Că am putea merge mult mai repede cu cercetările dacă v'aţi hotărî să spuneţi adevărul!

— Scuzaţi, d-le locotenent, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— D-ra Galt a găsit diamantul căzut din mon-tura acestui ac ieri pe scara casei d-voastră din New-York.

Trecu mai bine de un minut până ce Arthur se hotărî să răspundă:

— Bine; şi ce-i cu asta?

— Dacă aveţi mintea destul de clară ca să mă puteţi urmări, v'aş spune că consecinţa logică a faptului acestuia e foarte simplă; adică, ieri, atât d-voastră cât şi persoana căreia i-aţi dăruit acest ac, eraţi la New-York. Şi acum vreau să ştiu între ce ore aţi fost la New-York şi care-i numele prie-tenii d-voastre?

— Şi dacă vă spun, îmi promiteţi că nu veţi spune nimănui?

— Nu pot promite asta.

— Vom da atunci cărţile pe faţă — spuse cu oarecare amărăciune în glas tânărul.

— Imi place să procedez cu lealitate; cesace vă pot promite e doar faptul că voiu face aşa fel

încât să se vorbească cât mai puţin posibil de acest ac. De altfel înţelegi cred foarte bine că nu pot promite mai mult.

— Înţeleg şi aveţi cea mai mare dreptate.

— Atunci, să vedem; cine e prietena d-voastră.

— Camerista mamei mele, Ruth Davis — răspunse înroşindu-se Arthur. — Dar lucrurile nu stau cum vă închipuiţi d-voastră!

Valcour nu întrebă nimic cu privire la aluzia tînărului, ci observă numai:

— Aţi întâlnit ieri pe fată la New-York, sau aţi plecat de aici împreună?

— Ne-am întâlnit acolo!

— Pe la ce oră?

— Cred că era ora unsprezece.

— Unde?

— Acasă.

— Şi nu mai era nimeni acasă?

— Nu.

—Şi-aţi rămas acolo tot timpul?

— Da; vreau să spun c'am plecat din casă abea pe la orele trei după prânz.

— Şi dece atâtea taine? Vă temeaţi să nu vă anuleze căsătoria?

— Am înţeles; l-aţi silit pe Plymouth să vorbească.

— Nu, sau mai bine zis nu l-am silit să-mi vorbească despre lucrurile acestea. Dar vedeţi, mi s'a părut că d-voastră faceţi parte din grupul acela de oameni care se căsătoresc în secret. Dar cum s'a întâmplat de v'aţi căsătorit tocmai cu Ruth, şi mai ales unde? Poate în Connecticut?

— Exact. In Iunie trecut. Vreau să înţelegeţi bine...

— Nu e nevoie să-mi daţi nici o explicaţie;

cred că am înţeles despre ce e vorba. Şi acum — spuse Valcour ridicându-se — eu nu voiu spune nimănui că acul acesta aparţine cameristei d-nei Prescott, cu condiţia însă, că nici d-voastră să nu spuneţi nimănui nimic.

— Ah! Şi cum de v'aţi decis aşa dintr'odată să nu spuneţi nimic?

— Voiu fi foarte sincer; dacă se va şti că Ruth a pierdut diamantul la New-York, mă tem să fie în pericol.

— Aşa ca Spodwood?

— Exact.

CAPITOLUL XVIII.

Autopsia cadavrului lui Spotwood nu aduse nici un rezultat pozitiv; se ştiu doar că a fost omorît de două gloanţe de revolver calibru 38 care-au fost trase dela o distanţă de mai puţin de un metru; iar din cauza vântului şi a mugetului mării, nu auzise nimeni detunăturile. Nu venise încă nici un răspuns dela Londra şi pentrucă nu avea nici o rudă prin partea locului, fu înmormântat, cu toate pregătirile necesare, de foştii săi stăpâni.

Imediat după ce ieşise din camera lui Arthur, Valcour se dusese în casa tatălui cameristei, dar fiindcă aceasta dormea, sub influenţa unui somnifer pe care i-l dăduse tatăl ei, plecase la New-York împreună cu doctorul Selby. Iar sergentul Stirling, după ce pusese trei agenţi de pază în jurul casei Prescott, se suise în motocicletă şi plecase imediat spre Babylon.

La ora cinci Joan intră în salonul mamei sale pe care-o găsi în faţa biroului său, citind o carte groasă.

— Ah, tu erai, dragă! S'a mai întâmplat ceva?

— Nimic, mamă.

— Văd că eşti cam nervoasă; sună te rog să aducă ceaiul.

— Mai târziu, te rog. Aşi vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Spune!

— Vreau să vorbesc cu tine despre moştenirea lăsată de Horaţiu.

Buzele Violetei reţinură cu greutate un surâs de triumf, deşi ochii ei erau complect inexpresivi. Dar răspunse cu mare linişte:

— O avere aşa de mare e o mare răspundere pentru tine, înţeleg. Dar eu şi cu avocatul Herriot te vom ajuta şi-ţi vom da sfaturile necesare.

— Nu vroiam să vorbesc despre asta cu tine. Vroiam să-ţi spun că refuz să fiu moştenitoarea generală a lui Horaţiu.

— Refuzi? — şi Violet se sculă în picioare.

— Şi dece, dragă?

— Pentrucă acuma nu mai are nici un rost!

— Scuză-mă, dar nu înţeleg.

— Şi totuşi e aşa de clar! Ştii doar că am consimţit să mă mărit cu Horaţiu pentrucă aveam de plătit o datorie; şi m'aş fi măritat, ştii foarte bine, şi'n condiţiile acelea era foarte normal să mi lase mie toată averea; dar acum moartea sa a schimbat totul.

— Ascultă, dragă, n'ai vrea să fii mai explicită?

— Mai explicită decât atâta e cam greu, dar dacă vrei, iată: dacă aşi accepta în condiţiile arestea moştenirea lăsată de Horaţiu, adică fără să-i fi devenit soţie, ar însemna să iau un lucru care nu-mi aparţine, e clar, nu?

— Fată dragă, dar lucrurile stau cu totul altfel

și dacă Horaţiu ar avea rude atunci aşi înţelege scrupulele tale, dar el era singur pe lume, aşa că acceptând moştenirea nu deposedezi pe nimeni. Şi, fără să fiu cinică, suma lăsată e aşa de mare, încât chiar şi cei dispuşi să te critice, vor sfârşi prin a te felicita.

— Mamă! — făcu fata privindu-şi mama drept în ochi.

— Ce-i?

— Fii sinceră, crezi că e demn ceeace mă îndemni să fac? Şi mai ales, e demn pentru Arthur?

— Fii şi tu sinceră şi spune-mi: ţi-a vorbit cineva de asta?

Joan nu răspunse; şi veni încetişor lângă birou şi se aşeză în fotoliu. Cartea pe care-o citea mama sa era încă deschisă şi Joan putu să citească: „.... şi dacă lovitura nimereşte o arteră se produce o hemoragie care, de cele mai multe ori e mortală....". Se întoarse brusc către mama sa şi forţându-se s'o privească drept în ochi, îi răspunse:

— Nimeni nu mi-a vorbit nimic, dar ştiu şi eu lucrul acesta.

— Ce lucru dragă?

— Că-l iubeşti foarte mult pe Arthur.

— Tu nu-l iubeşti?

— Da, dar nu aşa cum îl iubeşti tu.

— Nu crezi că eşti cam obosită fetiţo?

— Oh, da foarte obosită!

— Am să-ţi dau un calmant seara asta.

— E inutil. Vreau să terminăm de discutat lucrurile acestea acum, să nu fiu nevoită să mai revin asupra lor.

— Draga mea, chiar şi în chestiuni de moralăsunt de luat în consideraţie mai multe puncte. Să

judecăm cazul nostru din cel mai puţin rău punct de vedere.

— O, nu, asta e o argumentare falsă. Falsă şi suspectă!

— Tu nu poţi judeca fără patimă o problemă atât de gravă!

— Nu ştiu; ştiu doar un lucru, că, orice s'ar întâmpla cu noi toţi, eu nu mă voiu atinge de banii lui Horaţiu.. Şi sunt sigură că procedez aşa cum trebue; şi dacă tata ar trăi m'ar aproba.

— Eşti cam deprimată, dragă. Dar mâine, după ce vei dormi, sunt sigură că vei vedea altfel lucrurile....

Joan se ridică şi făcu câţiva paşi către mama sa; şi văzu că surâsul dispreţuitor care-i înflorea buzele dispare încetul cu încetul.

— Nu vreau banii aceia, nu-i vreau.... înţelegi — exclamă cu glasul scăzut; apoi ieşi din cameră, intră în camera ei, încuie uşa şi stătu aşa câtva timp lipită de uşă, părând că vede mereu în în faţa ochilor cuvintele acelea: „....o hemoragie care poate fi mortală".... Când îşi mai reveni puţin intră în baie şi-şi spălă faţa cu apă rece. Descuie uşa şi coborî.

Îl găsi pe Plymouth care tocmai punea lemne în sobă.

— Plymouth!

— Domnişoară?

— Unde e doctorul Selby?

— S'a dus la New-York cu locotenentul Valcour.

— N'a spus când se reîntoarce?

— L-am întrebat dar mi-a răspuns că nu se mai întoarce.

— Nu ţi-a spus să.... să-mi spui nimic?

— Nu. Şi fiindcă dormeaţi cu toţii l-am salutat eu la plecare. A spus „mulţumesc" şi gata. Vă mai pot fi de folos d-ră?

— Nu, Plymouth, nu mai am nevoie de nimic.

CAPITOLUL XVII.

Agentul Sigfried îşi părăsi pentru câteva momente postul său, se asigură încă odată dacă poarta principală e bine închisă, se urcă pe aripa maşinii d-nei Lane, întovărăşind-o de-alungul aleei care ducea la peron.

Şi cu tot frigul care se lăsase pe seară, lui îi era extrem de cald. Doamna Lane, văzînd că e împiedicată să intre, dăduse un adevărat atac în faţa porţii; si'n momentul acela se mai uita încă cu privirea ei severă la bietul agent înfricoşat.

Sigfrid asistase mai de mult, tot în calitate de agent, la una dintre şedinţele feministe şi vocea tăioasă a d-nei Lane îi rămăsese gravată în auz pentru vecie, mai ales c'o auzea de multe ori şi la radio, căci soţia sa asculta cu religiozitate toate conferinţele în care se vorbea despre emanciparea femeii.

Şi faptul că d-na Prescott nu-l anunţase pe Sigfried de iminenta sosire a d-nei Lane, o făcea pe aceasta să creadă că Selina nu pomenise nimic de asta.

— Insfârşit — încheie vocea care-l făcea să îngheţe pe bietul Sigfried — voiu putea sta de vorbă cu superiorul dumitale şi-i voiu spune tot ce gândesc despre instituţia d-voastră, aşa cum ţi-am spus de altfel şi dumitale. Cum te cheamă?

Şi agentul fu foarte mulţumit că poate spune şi ei

măcar un cuvânt, așa că răspunse imediat:

— Sigfried.

— Nu cred.

— Ce nu credeți?

Dar vocea nu mai insistă asupra numelui, ci începu să pomenească din nou de dreptul pe care orice om îl avea de-a intra în casa unor prieteni fără să ceară permisiunea nici unui polițist și promise bietului Sigfried că va cere lămuririle necesare superiorului său, Stirling, și de va fi nevoie va merge chiar până la superiorul lui Stirling sau până la superiorul superiorului lui Stirling.

— E aici Stirling, sper — întrebă Vocea.

— Nu, a plecat la Babylon — răspunse cu un ton plin de invidie Sigfried.

— Atunci care-i superiorul d-tale de aici?

— El.

— Ești într'adevăr foarte inteligent! — comentă cu amară satisfacție Vocea. — Cui trebuie să mă adresez ca fiica mea să poată în sfârșit pleca?

— Lui.

— Dar unde, când și cum?

— Când se va reîntoarce.

Adela Lane luă din mașină o mică valiză, un șal de lână pe care i-l adusese Selinei ca să nu răcească în timpul călătoriei spre New-York și o cutie de bomboane din acelea pe care le aducea întotdeauna Violetei oridecâteori venea la Oldhampton și spuse — Mulțumesc și la revedere.

Coborî, iar Plymouth care era tocmai la intrare, veni spre ea.

— Bună seara Plymou

— Bună seara d-nă Lan.

— Nu am bagaje — spuse văzând pe Plymouth căutându-le cu ochii — căci voiu pleca cu Selina imediat după masă.

— Foarte bine d-nă.

— Dacă agentul Sigfried îmi va permite să mănânc, bineînţeles.

— In privinţa mesei nu mi s'a dat nici un ordin — replică agentul. — Dar fiica d-voastră nu va pleca de aici înainte de întoarcerea d-lui sergent Stirling.

Adela Lane îi răspunse doar c'un surâs; si intrând, întrebă:

— E bine doamna, Plymouth?

— Bine, mulţumesc.

— Mă duc direct în camera ei.

— Doamna e în salonul de jos.

Şi Adela se îndreptă spre salon. Şi-o găsi pe Violeta şezând în faţa focului, uitându-se pierdută la flăcări.

— Violeta, dragă....

— Ah, tu erai, Adela! Bună seara!

Doamna Prescott se ridică, sărută pe prietena sa şi spuse:

— Nu mă aşteptam să te văd

— Crezi că aveam vreun pic de linişte până nu te vedeam?

— Eşti foarte drăguţă! — murmură automat Violet, luând cutia cu bomboane şi-o duse pe-o mesuţă. Doamna Lane se şi aşezase, şi'n timp ce-şi scotea mănuşile întrebă:

— Dece-ai făcut asta?

— Ce? — făcu brusc Violet.

— S'o aduci alci pe Selina în momente de acestea?

— Imi pare rău, Adela, dar nu credeam că lucrurile vor ajunge aici.

— Nici nu reușesc măcar să mă gândesc cum de li-a trecut prin minte așa ceva.

— Intenția mea era s'o feresc pe Selina de-a fi interogată de poliție — replică rece Violet.

— Te-aș ruga să fii mai lămurită. Nu văd dece ar fi putut fi interogată.

— Draga mea Adela, gândește-te că sunt lucruri pe care nu le poți înlătura după asemenea evenimente.

— Te-aș ruga să fii mai explicită.

— Ieri, când am părăsit casa noastră din New-York, știam că poliția atribuia moartea lui Horațiu unei sinucideri. Din nenorocire însă d-ra Galt i-a spus locotenentului Vaicour...

— Acesta e însărcinat cu cercetările morții lui Horațiu?

— Exact.

Și Violet continuă să-i povestească că d-ra Galt spusese polițaiului că Joan dormise noaptea la Selina, și, cum era și logic, polițaiul trebuia să verifice dacă d-ra Galt spusese adevărul. Si de aceea o luase pe Selina la Oldhampton, dusând-o într'un loc sigur.

— Loc sigur! — repetă d-na Lane. — Lasă, lasă, Violet...

Și Violet încercă s'o convingă că nimeni nu putea prevede că în noaptea aceea va fi omorît Spotwood; dar acum, lucrurile stând așa, nu se mai putea face nimic.

Doamna Lane spuse că va vedea ea dacă nu se mai putea face nimic, după ce va vorbi personal cu sergentul Stirling; apoi, adăogă cu asprime:

— Şi spune-mi, Violet, cine a ucis pe valetul lui Arthur?

— Adela!

— Oh, scuză-mă: voiam să te întreb pe cine suspectezi că l-ar fi putut omorî?

— Şi dacă ţi-aş spune că prefer să nu vorbesc asupra acestui lucru nimic?

— Nu-mi place deloc ce-mi spui — replică d-na Lane uitându-se cu atenţie la prietena sa. — Dar ce bine-ţi stă palidă!

Dar doamna Prescott începu să plângă; liniştit, extrem de liniştit, cu lacrimi enorme. Şi Adela căreia nu-i venea să creadă că prietena sa pe care o ştia foarte tare, fu extrem de emoţionată şi exclamă cu sinceră părere de rău:

— Violet, dragă, ce ai?

Şi chiar dacă d-na Prescott era pe punctul de a i se spovedi prietenii sale, aceasta nu se întâmplă, fiindcă chiar în momentul acela intră Arthur; şi mama, făcând o dureroasă sforţare de-a se reţine, apăru în ochii fiului ca de obiceiu, neturburată.

Doamna Lane strânse mâna tânărului şi observă că are ochii neobişnuiţi de aprinşi, iar buzele de-o culoare extraordinar de frumoasă şi de vie. Crezu că-i bolnav, că are febră, şi la întrebările ei îngrijorate, tânărul răspunse:

— Bolnav eu? Nici gând, doamnă! Nu m'am simţit de mult timp aşa de bine ca acum!

— E drept însă că eşti cam aprins la faţă — intră şi Violet în vorbă, foarte preocupată.

— Nu, mamă, te înşeli.

— Dă-mi mâna, cred că ai temperatură.

— Dacă-ţi spun că n'am nimic! — izbucnind

enervat peste măsură. — Nu pot fi lăsat nici un moment în pace?

Şi spunând asta ieşi imediat. Violet rămase foarte îndurerată de neaşteptata izbucnire a fiului său, dar nu spuse decât atâta:

— Bietul băiat! e aşa de obosit

CAPITOLUL XIX.

Din strada principală din Oldhampton, Valcour devie puţin şi intră în strada Liliacului; fiecare căsuţă de aici avea o mică grădină în care, primăvara, înfloreau numeroase tufe de liliac, care alimentau din belşug florăriile de lux din New-York.

Casa familiei Davis era la numărul 77, şi în obscuritatea însemnării i se păru lui Valcour destul de mare şi de frumoasă. Opri automobilul şi intră în curte. Un agent ieşi imediat din umbra zidului şi veni în întâmpinarea lui.

— S'a sculat fata? — întrebă Valcour pe şeptelie.

— Da, de câteva ore — răspunse agentul.

— A spus ceva?

— Nimic. Stirling i-a cerut să se reîntoarcă în casa Prescott, dar a apucat-o o nouă criză de isterie şi doctorul l-a oprit s'o ia cu forţa.

— Mă duc la ea atunci.

— Foarte bine.

După aceea Valcour apăsă pe butonul soneriei, agentul se întoarse la postul său.

Deschise o fată frumoasă, proaspătă, bine făcută, dar extrem de nervoasă.

— D-ra Ruth Davis, nu? — întrebă locotenentul

— Da, ce doriţi?

— Iată — surâse Valcour — nu ştiu cum să vă

spun, dar cred că va fi deajuns să vă anunț că sunt un prieten de-al lui Arthur.

Privi câteva momente pe Valcour, ca și cum ar fi vrut să-i ghicească gândurile, apoi spuse:

— Dacă doriți să intrați!...

— Mulțumesc.

Ușa dădea direct într'un salonaș din care pornea și scara care ducea la primul etajj. Ruth reîncepu:

— Și Arthur v'a trimis?

— Nu, domnișoară. — Și uitându-se spre scară, întrebă: — N'am putea vorbi între patru ochi, domnișoară?

— Sigur, căci sunt numai eu acasă; tata vine abea după miezul nopții.

— Dacă nu mă înșel tatăl d-tră lucrează aici la Oldhampton, nu?

— Da, are o mică prăvălie.

— Luați loc, d-le locotenent.

Fața veselă a fetei devenise deodată foarte gravă. Și începu:

— Imi închipui că ați fost însărcinat cu cercetarea împrejurărilor în care s'au comis cele două asasinate, nu?

— Exact. Astăzi am stat mai mult de vorbă cu Arthur și el mi-a spus că sunteți căsătoriți în secret.

— Da! Dar nu trebuia să spună asta! — și ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Să ne înțelegem însă :Arthur mi-a făcut mărturisirea aceasta numai datorită faptului că bănuiam așa ceva!

— Bănuiați? Și cum?

— E un lucru foarte ușor pentru noi polițiștii; și sunt sigur că Arthur n'a spus nimic mamei

— Oh, domnule Valcour, dece nu-l hotărîţi să destăinuie odată mamei sale acest lucru?

— Voiu face cu plăcere acest lucru, imediat ce-mi va fi cu putinţă.

— Ştiu că pentru doamna va fi o adevărată catastrofă; dar mai ştiu şi că ea mă iubeşte, şi-apoi familia mea nu-i chiar de aruncat: oameni din familia Davis au fost primii colonişti din regiune.

— Înţeleg. — Şi Valcour, privind-o drept în ochi pe fată, reluă: — Arthur mi-a mai spus că eri aţi fost împreună la New-York.

Auzind aceste cuvinte Ruth păru uşurată dintr'odată şi exclamă plină de mulţumire:

— De asta sunt foarte, foarte mulţumită că v'a vorbit. Căci, vedeţi dacă ne-am fi găsit, din întâmplare în casă în momentul în care a fost d. Worthington, Arthur, în starea în care era, n'ar fi putut face absolut nimic.

— Băuse poate?

— Foarte mult chiar. Şi din Iunie trecut mă tot muncesc să-l desvăţ de obiceiul acesta, dar el îmi spune c'ar fi ridicol să-mi promită că nu va mai bea, fiindcă nu-şi va putea ţine promisiunea.

— Iertaţi-mă, spuse Valcour, — dar mi se pare că se arde ceva la bucătărie.

— Da,! aveţi dreptate, făcusem puţină pâine.

Şi Ruth alergă în bucătăria care era chiar alături, lăsând uşa deschisă. Când reveni aduse pe-o faţuriţe o bucată de pâine caldă şi un pahar cu lapte.

— Ce miros plăcut! — exclamă investigatorul.

— Fac întotdeauna o pâine foarte bună. Gustaţi-o să vă convingeţi!

Şi Valcour mâncă cu poftă, căci drumul de la

New-York până aici îi făcuse o foame teribilă. După care continuă:

— Invidiez din ce în ce mai mult pe Arthur. Dar, spuneţi-mi n'aţi vrea să faceţi şi pentru mine ceva?

— Cu plăcere! Despre ce e vorba?

— De un lucru foarte simplu: aşi vrea să-mi spuneţi ce-aţi observat eri în casa din New-York. Vă întreb pe d-tră, pentrucă Arthur, fiind cu mintea cam tulbure, cum singură aţi spus, nu-şi aminteşte tot.

— Dar n'am avut nimic de observat, d-le locotenent. Ne dusesem acolo, aşa, ca să mai stăm de vorbă, între patru ochi.

— Şi la ce oră aţi ajuns acolo?

— Imediat după unsprezece.

— Fraţi singură?

— Da; dar Arthur ajunsese înaintea mea. Eu am venit cu trenul, iar el cu automobilul. Aşa facem noi de obicei... — şi fata deveni roşie ca focul, — căci vedeţi, e foarte greu să ne întâlnim în altă parte.

— Tocmai mă întrebam; ce rost avea să mergeţi amândoi la New-York, pe timpul acela mizerabil! Dar dacă aşa obişnuiţi...

— Nu e un obicei, d-le Valcour; ci facem aşa oridecâteori pleacă doamna de-acasă, iar eu am, bineînţeles, liber. Atunci Arthur spune că-şi petrece ziua pe coline. Dar — adăogă Ruth ridicând din sprîncene — e insuportabil asta.

— Înţeleg foarte bine. Şi spuneţi-mi, aţi rămas în casă până la ora două, adevărat?

— Da, aproape.

— Şi în care parte a casei aţi stat?

— La etajul al doilea, unde...

— Scuzaţi un moment. Pentru a preciza lucrurile, să începem cu antreul. Când aţi intrat n'aţi observat nimic curios, vreau să spun că toate lucrurile erau la locul lor?

— Da. Am stat un moment acolo; dar Arthur bea mereu din sticla pe care o poartă mereu cu el.

— Şi aveaţi de vorbit lucruri importante? Numai dacă îmi puteţi spune, natural!

— Il rugăm, ca de atâtea ori de altfel, să spună doamnei de căsătoria noastră. Şi lucrul acesta e necesar, d-le locotenent, orice ar spune doamna.

— Un copil, poate?

— Aproape.

— Şi Arthur era şi el de părerea asta?

— Nici nu înţelegeam măcar ce-i vorbeam. Băuse prea mult.

Valcour se uită câtva timp la faţă. Observase chiar dela început că avea o uşoară vânătaie sub ochiul stâng, cu meşteşug ascunsă sub un strat de pudră. Apoi întrebă:

— Şi v'a lovit atunci sub ochiu, nu?

— Ce? Nici prin gând! Arthur nu m'a atins niciodată.

Valcour nu mai insistă asupra acestui punct, şi reluă:

— Şi v'aţi dus apoi sus, nu?

— Da. Căci vroiam să doarmă puţin.

— Şi'n timp ce urcaţi v'a căzut acul, nu? Dela cravată sau dela fular?

— Exact. Fiindcă trebuia să-l susţin pe Arthur pe scări. Oh, d-le Valcour, ştiu foarte bine că acesta e marele lui defect, după cum ştiu şi că e

foarte slab, nehotărît... dar îl iubesc, vedeţi!

— Şi unde l-aţi dus?

— La etajul al doilea, vă repet, în salonaşul acela de la capătul scării; şi l-am silit să se întindă pe-un divan.

— Şi aţi întrebuinţat poate şi-o ceaşcă în timp ce stateaţi acolo?

— Da, o ceaşcă cu apă.

— Şi-aţi rămas acolo până la orele două?

— Aproape. Căci, după ce s'a odihnit puţin, Arthur a început să se simtă ceva mai bine şi am crezut că aerul rece îl va face să-şi revină complect.

— Şi-aţi ieţit odată?

— Nu. Am ieşit eu întâi, pentru a aduce automobilul, pe care l-am adus chiar în faţa uşii.

Valcour înghiţi ultima fărămitură de pâine, cu o linişte plină de speranţe, apoi reluă:

— Şi cât timp v'a trebuit să aduceţi automobilul?

—Cel mult douăzeci de minute. Arthur îşi lasă întotdeauna maşina la un garaj de lângă strada a Treia.

— Şi când aţi ajuns cu maşina în faţa uşii aţi intrat din nou?

— Nu; căci Arthur mă aştepta în faţa uşii.

— Şi vi s'a părut nerăbdător să plece mai repede? V'a spus adică că aţi întârziat sau poate ceva asemănător?

— Nu, nimic, căci era aproape adormit. Şi ne-am întors împreună la Oldhampton. Şi toate încercările mele de a-l trezi au rămas fără rezultat. Nu i-am mai amintit nici de necesitatea de-ai vorbi doamnei de căsătoria noastră...

— Se aranjează totul cu timpul — încheie Valcour.

In ochii fetei se aprinse pe neaşteptate un fel de teamă, de nedumerire mai bine; şi întrebă cu nerăbdare:

— Dar spuneţi-mi, d-le Valcour, Arthur a fost acela care v'a vorbit de acul pe care l-am pierdut? Vi l-a şi arătat poate? Atunci nu era chiar aşa de beat, cum credeam, dacă şi-a putut aminti asta! Foarte ciudat, fiindcă, pe când eram în automobil mi-a spus că nu-şi aminteşte nimic din ce a făcât în timpul cât a fost în casă.

— Acul mi l-a dat doamna Prescott; şi de găsit l-a găsit Spotwood — răspunse liniştit Valcour.

— Doamna! — exclamă Ruth; şi fiica ei se schimbă în adevărată teroare.. — Şi ştie că-i al meu?

— Nu, din fericire nu ştie nimic.

Şi Valcour plecă imediat, mulţumit de pâinea gustoasă pe care o mâncase, dar nu mai puţin şi de rest. Dete bună seara agentului, se sui în maşină şi porni.

Dar nu era deloc mulţumit locotenentul Valcour; era foarte nervos şi presimţea parcă o nouă ameninţare. Se simţi aproape uşurat când zări în pragul casei Prescott pe Stirling, vorbind cu unul din agenţii puşi de pază.

— Stirling — spuse — am de vorbit câteva lucruri cu dumneata. Suie-te imediat în maşină

Stirling se sui imediat şi maşina porni în goană, dar se opri pe o stradă laterală, la câteva sute de metri distanţă, şi Valcour începu:

— Intâi, iată informaţiile cu privire la Spotwood.

Şi Stirling află astfel, din informaţiile pe care le trimisese la New-York, poliţia din Londra, că adevăratul nume al lui Spotwood era Chester Spotwood Langham şi că acesta încercase nume-

roase mici spargeri, dar că nu reuşise nici odată. Şi Valcour îşi imagină atunci că Spotwood voia să se servească de acul acela pentru a şantaja pe Arthur, de a cărui căsătorie secretă probabil că ştia. Si motivul asasinării valetului putea fi foarte bine acesta.

Vorbiră apoi de revolverul găsit lângă cadavrul lui Worthington.

— Şi nu s'a găsit pe el nici-o amprentă? — întrebă Stirling.

— Nici una. Worthington purta mănuşi, iar d-na Prescott la fel.

— E cea pe care o suspectaţi, nu-i aşa d-le locotenent?

— Da, dar numai până la un anumit punct

Şi Valcour îi explică sergentului dece i se părea complect ilogică purtarea Violetei Prescott. De exemplu dece s'a dus la New-York să se onduleze pe-un timp îngrozitor ca cel de eri? Şi dece a condus ea singură maşina şi nu şi-a luat şofeurul ca de obiceiu? Dece a spus aşa târziu că ea îi dăduse cheia lui Worthington?

Cât despre afirmaţiile avocatului Herriot cu privire la planurile ei de-a-şi căsători fiica cu Worthington, pentruca, devenind aceasta bogată, ar fi scăpat şi Arthur de orice lipsă materială, îi dădeau destul de mult de gândit şi acestea. Căci, dacă Worthington ar fi avut bună oară intenţia să rupă logodna şi să revină asupra testamentului făcut în favoarea Joan-ei, toate planurile Violetei ar fi căzut. Şi poate că aici era adevăratul motiv al asasinării acestuia.

— Dar atunci — observă Stirling — de ce n'o arestaţi? Poate că atunci ar face mărturisiri complecte.

Dar Valcour îi răspunse cu câteva minute mai înainte Ruth îi spusese că Arthur rămăsese singur în casa din New-York aproape douăzeci de minute, în timp ce ea se dusese să ia automobilul dela garaj; iar la întoarcere îi găsise pe tânăr aşteptând-o în faţa porţii.

Joan dădu un telefon la New-York în timpul mesei şi află care era numărul doctorului Selby, ba încă şi adresa: toată ziua se gândise numai la doctorul Pierre Selby şi la cuvintele pe care le schimbaseră între ei.

Şi ajunse la concluzia că era îndrăgostită de el. Nu se putea hotărî să nu se gândească la el, deşi ştia c'ar fi trebuit s'o facă. Căci doctorul Selby îi spusese chiar în faţă că o suspectează pe mama sa de asasinarea lui Worthington.

Ceru numărul de telefon al lui Selby, dar îi răspunse valetul acestuia care-i spuse că doctorul ieşise; ea îşi dădu numele, fără a mai adăoga nimic altceva.

Masa de seară fu foarte tristă. Joan văzu de multe ori privirea mamei sale oprindu-se asupra ei, apoi asupra lui Arthur, cu o expresie când iubitoare când cercetătoare. Selina era mai abătută ca de obiceiu, iar d-na Lane tăcea şi ea. Domnişcara Galt avea o înfăţişare bolnăvicioasă şi aproape că nu se atingea deloc de mâncare. Singur Herriot mânca cu poftă, dar tăcea şi el, limitându-se să arunce scurte priviri conmesenilor.

După ce masa fu terminată şi toţi ceilalti trecură în salon pentru a-şi lua cafeaua, Joan telefonă din nou; dar află că Selby nu se întorsese încă şi nici nu telefonase între timp.

Doamna Prescott propuse o partidă de bridge şi începură cu toţii să joace, dar extrem de dis-

traţi, aşa că d-na Lane, cea mai puţin neliniştită dintre toţi, câştigă vreo 17 dolari. Din fericire, renunţase să mai ceară socoteală celor dela poliţie dece n'o lasă pe fiica sa să plece în seara aceea la New-York şi hotărîse să rămână ea la Old-hampton până a doua zi.

Când pendula sună orele unsprezece, se întrebă ce mai aşteptau de nu se duc la culcare, şi adăogă:

— Fiindcă mâine va avea loc ancheta, nu uitaţi şi trebuie să fiţi odihniţi cu toţii. Şi ciel c'ar fi bine scumpa mea Violet, să iei un calmant, căci eşti extrem de nervoasă.

— Am să fac întocmai, mulţumesc — răspunse Violet; şi întorcându-se către fiica sa, spuse: — îţi voiu aduce şi ţie un calmant, draga.

— Mulţumesc, mamă, dar cred că nu e nevoie.

— Nu-ţi va face rău totuşi.

Şi pentru a alunga atmosfera apăsătoare din cameră, avocatul Herriot începu să povestească una din învechitele lui anecdote, dar nu reuşi să facă mare lucru.

Apoi se separară cu toţii, schimbând între ei urările obişnuite. .D-ra Galt se oferi să ţină, după cât putea, loc de cameristă, dar d-na Prescott refuză. Iar Joan observă că atunci când mama sa pronunţase numele cameristei, Arthur se uitase la ea c'o expresie care ar fi înghiţit şi pe cel mai tare om.

Joan intră în apartamentul ei, încuie bine toate uşile şi încercă să telefoneze din nou lui Selby; servitorul îi recunoscu numaidecât vocea şi-i răspunse imediat.

— Domnul doctor s'a întors acum un ceas şi mi-a spus că dacă mai telefonaţi între timp să

vă spun c'a plecat spre Oldhampton.

— Mulțumesc mult.

— Un moment, d-ră! a mai spus să vă spun, și să vă repet propriile lui cuvinte, că e un 'diot'.

Mai era un ceas până să poată ajunge Selby la Oldhampton; și Joan, care vroia să-i vorbească numaidecât, se întreba acum nedumerită ce avea oare să-i spună lui Selby. Și ce voia el să-i spună prin vorbele că e un „idiot"? Poate că înțelesese, însfârșit, ce greșeală mare făcuse suspectând-o pe mama sa de crimă. Probabil că asta era.. și totuși... Indoiala aceea oribilă n'o părăsise încă pe Joan, ci i se înfipsese ca un cuiu în inimă.

Fata se așează într'un fotoliu, și rămase mult timp pe gânduri încercând să pună oarecare ordine în ideile care i se perindau prin minte. Citise doar de-atâtea ori prin jurnale de femei normale, bune mame de familie, care înebuniseră de-odată, comițând delicte îngrozitoare.

Și tocmai în momentul acesta auzi pe cineva bătând încetișor la ușă. Se uită la ceas și văzu că era mai mult de-o jumătate de oră de când se așezase în fotoliu; peste altă jumătatte de oră Selby va fi acolo. Și se duse spre ușă, dar nu deschise:

— Cine-i?

— Eu sunt, mama!

— Iartă-mă, dar tocmai mă pregăteam să mă culc.

— Dă-mi drumul imediat.

— Pentru calmant? Dar n'am nevoie, crede-mă!

— Dece ai încuiat ușa? Deschide!

— Mamă, te rog...

— Mi se pare că eşti cam nervoasă. Şi vreau să-ţi spun câteva lucruri. Deschide!

Fata făcu o imensă sforţare pentru a-şi refuza din nou mama dar, nereuşind, se resemnă şi trase zăvorul; şi imediat simţi presiunea trupului mamei care părea că împinge uşa cu toată puterea pentru a o deschide. Şi înfricoşată, cuprinsă de-o adevărată teroare, voi să închidă din nou uşa; dar nu mai avu nici un fel de putere în muşchi, căci uşa continua să se deschidă, încet-încet. Apoi Violet Prescott căzu peste fiica sa.

— Arthur...

Acesta fu singurul cuvânt pe care-l mai putu pronunţa mai înainte de a-şi pierde simţurile.

CAPITOLUL XXI.

Leşinul Violetei Prescott fu cauzat mai mult de şocul nervos decât de rana provocată de cuţit; starea de inconştienţă dură mai multe ore. In mai puţin de cinci minute toată casa fu în picioare.

Din fericire doctorul Selby nu întârzie prea mult, aşa că putu da victimei primele îngrijiri.

Valcour îl lăsă pe Stirling şi pe agenţii săi să facă primele cercetări, adică să inspecteze numaidecât toată casa şi atenansele, şi să ia interogatoriul oaspeţilor şi a servitorilor. Mai spuse apoi că nu trebuia să lase nici un moment singură pe doamna Prescott, mai ales până în momentul în care va veni şi va putea vorbi. Apoi se duse în bibliotecă unde îl aştepta

avocatul Herriot, şi începu fără nici un fel de introducere:

— Cred că acuma poţi să-mi spui adevărul, d-le avocat!

— Tocmai asta vreau şi eu.

— Foarte bine. Deci, mă înşel sau doamna s'a întâlnit ieri la prânz cu Worthington în casa ei din New-York?

— Nu te înşeli deloc.

După care Herriot începu, cu obişnuita lui dau doare să povestească cele ce-i spusese d-na Prescot; şi povestirea lui îşi pierdu în curând caracterul de simplă povestire, devenind o adevărată pledoarie desfăşurată în faţa unui tribunal imaginar. Căci, spuse avocatul, dacă clienta sa ar fi declarat poliţiei că s'a întâlnit cu Worthington, ar fi devenit imediat suspectă dacă nu cumva ar fi fost chiar imediat acuzată de crimă. Şi era adevărat că Worthington proiectase să cumpere casa din New-York şi să i-o dea soţiei sale în dar în ziua nunţii, dar care trebuia să fie o surpriză, de aceea lucrul acesta se ţinea în cel mai mare secret. Şi tocmai pentru acest lucru se întâlnise d-na Prescott cu Worthington, fiindcă mai aveau de pus la punct unele chestiuni. Şi condusese ea singură maşina din mai multe motive; întâi fiindcă cumpărarea casei fiind secretă, înţelegea să menţină secretul faţă de oricine, şi apoi mai era se vorbise multe despre legăturile ei cu Worthington cu ocazia celebrei croaziere pe Mediterana, aşa că nu vroia să mai dea motiv şi de alte bârfeli. Şi, dacă şi-ar fi luat şofeurul, acesta ar fi povestit tuturor că ea s'a întâlnit cu Worthington şi ea tocmai lucrul acesta voia să-l împiedece. Şi el, Herriot, spera ca Valcour să ia de

bună această explicaţie, căci, din faptul c'o cunoştea foarte bine pe d-na Prescott, putea fi sigur că clienta sa spusese numai adevărul

Şi iată cum se explica şi faptul că d-na Prescott îşi dăduse întâlnire cu secretara tocmai în ziua aceea, în casa din New-York. Căci carnetelul cu adrese nu era decât un pretext, bineînţeles: d-na Prescott îşi chemase secretara pentru ca, în cazul când ar fi fost văzută de cineva în tovărăşia lui Worthington, aceasta să-i fie loc de paravan. Fiindcă, mai mult decât oricând, trebuiau să fie evitate orice fel de vorbe, căci Worthington era doar viitorul ei ginere. Şi socotind că trenul d-rei Galt soseşte la New-York la ora trei şi un sfert, iar dela gară până acasă îi mai trebuiau încă vreo douăzeci de minute, îşi închipuia că Worthington avea destul timp să cerceteze casa şi apoi să plece; şi era foarte sigură de asta, căci după câte îi spusese chiar Worthington, avea o întâlnire de afaceri la ora trei şi jumătate.

Şi, după ce Violeta se întâlnise cu viitorul său ginere şi discutase tot ce avusese, îl lăsase să inspecteze casa şi se dusese apoi să ia masa după care intrase la Emil pentru a-şi face un permanent. Asta era tot; nici mai mult, nici mai puţin.

Şi terminându-şi pledoarea, Herriot îşi trecu o batistă peste frunte şi-şi şterse sudoarea; şi se uită la Valcour care nu spunea nimic. Aşteptă şi el câtva timp, dar, ne mai putând să se abţină, izbucni·

— Fii înţelegător, prietene, pentru numele lui Dumnezeu! Căci ce interes avea Violet Prescott să-l omoare pe Worthington? Planurile i se în-

deplineau treptat-treptat şi ea era gata să culeagă fructele mult aşteptate. Deci?

— Dacă am putea fi siguri de asta..

— Şi pentru ce n'am fi siguri?

— Pentrucă... pentrucă... şi dacă Worthington îi declarase tocmai că vrea să rupă logodna? In cazul acela toate frumoasele proiecte ale d-nei ar fi sburat...

— Dar de unde deduci că Worthington ar fi vrut să strice logodna?

— Cine ştie? S'ar putea găsi zeci de motive pentru asta. Dar cred că răspunsul ni-l va da chiar testamentul victimei.

Apoi investigatorul se duse din nou în salon unde-l găsi pe Stirling înfundat într'un fotoliu şi interogând un şir impresionant de servitoare, înfricoşate toate, plânse şi nenorocite. Iar agentul Sigfried adunase în camera de alături personalul masculin al casei. Valcour îl luă de-oparte pe Plymouth, îl duse în altă cameră şi-l întrebă scurt, nu fără oarecare gentileţe:

— Şi-acuma, prietene, spune-mi tot ce ştii

Nenorocitul majordom încercă să surâdă:

— Faceţi aluzie la cele ce s'au întâmplat în noaptea asta?

— Exact.

— Trebuie să vă mărturisesc că n'am închis uşa dela intrarea principală pentrucă aşteptam să se reîntoarcă şi sergentul Stirling. Doamna voise fără să-mi vorbească şi m'am dus atunci sus să-i cer câteva lămuriri în privinţa personalului care refuză să mai facă şi cel mai mic serviciu. Ajunsei astfel până la uşa salonaşului doamnei; dar nu bătui fiindcă, o auzii vorbind. Ridicase puţin vocea, aşa că putui să disting şi câteva cuvinte.

Dar plecai repede. Pol însă să vă spun că trebuie să fi fost foarte supărată; eu cunosc asta din tonul cu care vorbeşte.

— Şi ce spunea?

— Vă repet însă, că n'am auzit decât foarte puţine cuvinte, pe care vi le repet întocmai: „Să plec imediat de aici. Şi voiu face tot posibilul ca să-ţi asigur un venit care să-ţi permită să trăieşti fără să mai cei ajutoul nimănui; dar numai în cazul când vom fi siguri că am terminat-o cu d-ta pentru totdeauna". Asta e tot ce-am auzit.

— Şi nu ştii care era persoana cu care vorbea d-na? Şi nici nu bănui ceva?

Ochii lui Plymouth deveniră complect inexpresivi;

— N'am nici cea mai mică idee.

CAPITOLUL XXII

Abea pe la ora două se mai liniştiră puţin spiritele din casa Prescott. Selby spuse că doamna nu-şi va reveni decât după câteva ore. Joan ceru să rămână la căpătâiul mamei sale până ce aceasta îşi va reveni, dar el n'o lăsă, spunându-i că lucrul acesta era complect inutil, dar îi promise că o va anunţa imediat ce d-na îşi va reveni.

Rămaseră astfel în camera bolnavei, Valcour şi o infirmieră care venise dela Patchogue. Iar Stirling pusese câţiva agenţi de pază în mai multe puncte ale casei; căci ştia şi el foarte bine că doamna Prescott era în cel mai mare pericol ca şi Selby de altfel care se opusese net lui Arthur ca e susţinea că bolnava trebue transportată numai decât la un spital.

Şi înainte ca Joan să se retragă în apartamentul său, Selby se duse lângă ea în salon şi căuta s'o încurajeze.

— N'ai nici un motiv de îngrijorare — îi spuse Incearcă să dormi puţin.

Selina, care stătea înfricoşată într'un fotoliu, auzind cuvintele doctorului surâse cu ironie şi

— Arată-mi limba, d-ră Lane — spuse Selby.

— Lasă Selina, ironiile. Şi tu Pierre n'o lua în seamă, căci e extrem de nervoasă — spuse Joan.

— Arată-mi, limab, d-ră Lane — spuse Selby; şi fiindcă fata îl ascultă, docilă, scoţând o limbă de-o lungime respectabilă, doctorul adăugă, — îmi închipuiam. Ia puţin bicarbonat înainte de culcare. Şi tu Joan, încearcă te rog să dormi.

— Mulţumesc, Pierre. Şi-ţi mulţumesc şi pentru c'ai venit.

— Ce întâmplări, Dumnezeule! — suspină Selina.

— Nu te mai agita atâta, d-ră Lane; mâine vei fi mult mai liniştită, ai să vezi. Noapte bună Joan!

— Noapte bună, Pierre!

— Noapte bună d-ră Lane!

— Noapte bună!

Şi după puţin timp toţi ai casei dormeau sau, oricum, erau în pat. Toţi, afară de agenţi, Valcour şi infirmieră. Timpul se schimbă însă peste noapte şi începu să bată un vânt aspru dinspre nord-est.

Inainte de ora şase veni şi doctorul casei, Mortimer Peabore, care luase un avion şi făcuse drumul dela Priide's Crossing în cel mai scurt timp, posibil. Era un om cu o înfăţişare plăcută şi-şi căpătase o adevărată celebritate din cauza exac-

titățiî cu care punea diagnosticul bolnavilor săi. Fu primit de către Valcour şi Velby; şi după ce examină pe d-na Prescott, felicitând pe tânărul său coleg pentru felul cum a îngrijit-o, se aşează la masă şi luă ceva, căci era foarte obosit şi mai ales flămând.

Coborî apoi şi d-ra Galt, care părea că îmbătrânise cu mai mult de zece ani. Luă şi ea o ceaşcă de cafea pe care i-o dădu mai mult fără voia ei Plymouth. Şi după ce vorbi câteva lucruri cu Valcour cu privire la ancheta care urma să se ţină în dimineaţa următoare pentru asasinarea lui Spotwood, anchetă, care trebuia să se amâne în cazul în care d-na Prescott nu-şi va fi revenit, plecă. Şi din momentul acela, evenimentele care trebuia să ducă la soluţionarea misterului celor trei crime, se precipitară într'un ritm vertiginos.

Al doilea consult între doctorul Peabore şi doctorul Selby, se termină abea la orele nouă; veni atunci şi altă infirmieră de schimb, care primi mai multe instrucţii din partea lui Peabore.

La orele zece Valcour telefonă la New-York şi avu o lungă conversaţie cu un oarecare Joe. Păru foarte mulţumit de rezultatul acestei convorbiri şi surâse extrem de satisfăcut lui Plymouth care tocmai aşeza corespondenţa primită, pe una din mesele din apropiere, şi care nu auzise decât un număr infinit de „da" şi de „nu".

— Plymouth, vrei să te duci să rogi pe domnul Arthur să vie în bibliotecă? — spuse imediat ce lăsă receptorul din mână.

— Sigur, d-le locotenent!

Şi în timp ce aştepta în bibliotecă, uitându-se pe fereastră la marea din ce în ce mai agitată, se gândi la consecinţele arestării pe care n'o mai

putea întârzia acum nici un moment. Şi conveni, pentru a nu ştiu câtea oară, că meseria lui nu era deloc plăcută.

Plymouth intră agitat şi spune:

— Domnule locotenent, am căutat în toată casa şi am întrebat pe toţi, dar mi-a fost imposibil să-l găsesc pe domnul Arthur.

— Ai fost şi în garaj?

— Da; dar maşina lui e acolo. Probabil că s'a dus să facă o plimbare pe plajă.

— Unde e sergentul Stirling?

— La primul etaj.

— Mulţumesc.

Dispariţia asta a lui Arthur îl preocupa pe Valcour extrem de mult. Ieşi din bibliotecă chiar în momentul în care cobora Stirling; îşi puse repede fulgarinul, şi spuse sergentului că Arthur dispăruse şi dădu ordin să se trimită doi agenţi ca să cerceteze plaja şi'n cazul când îl va găsi pe fugar să-l aducă numaidecât acasă.

— Şi d-voastră unde vă duceţi? — întrebă Stirling.

— Mă duc să-l caut şi eu — răspunse cam în doi peri Valcour.

Şi ieşi.

CAPITOLUL XXIII.

Nu luă automobilul, căci distanţa dintre casa Prescott şi sat nu era prea mare, iar el dorea să se mai gândească puţin.

Strada Liliecilor era goală. In faţa casei Davis nu găsi nici un agent de pază căci Stirling, după atentatul contra doamnei Prescott îl chemase şi pe

acesta, pentru a înmulți numărul celor însărcinați cu paza casei Prescott.

Ruth se sculase.

— Il caut pe Arthur — începu Va'cour — și, dacă n'aveți nimic contra l-aș aștepta aici.

— Trebuia să vină la mine?

— Așa am impresia.

Modestul salonaș era tăcut și foarte primitor; și Valcour se întinse pe un fotoliu cu leagăn — același în care stătuse și cu o zi mai înainte — și începu să examineze lucrurile din odaie, lucruri vechi și de-un gust mai mult decât dubios.

— Nu cumva deranjez pe tatăl dv-voastră?

— Nu d-le locotenent. Căci tata se duce la prăvălie la ora nouă. Dar spuneți-mi, nimeni nu știe unde s'a dus Arthur?

Valcour avu de-odată emoția pe care o are călăul când pune frânghia pe după gâtul condamnatului, și răspunse:

— Nu. Pregătiți-vă să auziți câteva lucruri foarte neplăcute.

Ruth deveni palidă, dar strânse hotărîtă din buze, ca și cum ar fi vrut să sfideze destinul. Și replică liniștită:

— Voiți să-mi spuneți ceva rău cu privire la Arthur? Vă asigur însă că nu voiu crede nici un cuvânt.

Valcour surăse cu milă.

— Delictul are o adevărată fascinație pentru oamenii care se ocupă cu cercetarea lui. Dar, mai groaznic decât delictul însuși e datoria pe care o au acești oameni de-a scoate masca depe fața celor pe care îi considera până la un anumit punct prieteni.

— Nu mă luați așa pe departe, d-le Valcour;

spuneţi lucrurilor pe nume şi eu mă voiu sili atunci să vă arăt Dcă ipotezele d-voastră sunt greşite.

Dar Valcour nu se grăbi de loc şi în încetineala cu care proceda se asemăna unui temerar marinar care navighează în ape încă necunoscute şi caută mereu puncte de reper.

— Nu e vorba de ipoteze — răspunse. — Cred că sunt în posesia adevărului.

— A adevărului relativ la ce?

Şi Valcour începu să dea o mulţime exemple celebre, de delicvenţi care până la un moment dat fuseseră oameni cumsecade, normali, şi că începuseră apoi să comită în secret crime mai mult decât îngrozitoare, împinşi de lăcomie, iar de cele mai multe ori de frică: persoane — sublinie cu încetineală — bine educate şi foarte simpatice, ca Arthur de pildă, sau ca d-ra Joan.

Se auzi câteva uşoare bătăi la poartă; şi Valcour se ridică imediat şi se duse să deschidă. Dar nu era nimeni şi era mai mult decât probabil că bătăile acelea erau făcute de vânt, care bătea cu furie.

— Credeam că-i Arthur — spuse investigatorul aşezându-se din nou în largul fotoliu. — Dar va veni, n'aveţi nici o grijă; iar noi suntem gata să-l primim.

Ruth strânse din nou buzele, şi deveni din ce în ce mai palidă pe măsură ce Valcour îi vorbea despre asasinarea lui Spotwood şi de agresiunea contra d-nei Prescott, atribuind amândouă aceste lovituri unor acte neaşteptate, săvârşite fără nici un pic de deliberare din partea asasinului, acte pasionale, mult mai uşor de săvârşit după primul asasinat adică după uciderea lui Washington

— Înţelegeţi foarte bine, nu?, că Spotwood a

sub

fost omorît de frică căci el ar fi putut ghici, dacă nu cumva şt ştia, că acul cu diamante e al d-v. acul pe care l-a găsit în buzunarul pantalonilor lui Arthur. Era o frică exagerată, e drept, dar cum mintea lui era cam dezechilibrată.

— Aveţi un fel de-a vorbi de-adreptul odios!

— Sunt lucruri pe care e mai bine să le cunoaşteţi şi d-voastră!

Şi investigatorul urmă, dând amănunte asupra tentativei de omor contra Violetei Prescott, tentativă care fusese rezultatul unei convorbiri pe care doamna o avusese cu vinovatul, convorbiri în timpul căreia d-na Prescott refuzase să cedeze unor anumite ameninţări sau şantaje. Căci Plymouth, care era în faţa uşii salonului, nu auzise prea mult pentru a putea identifica persoana cu care vorbea d-na Prescott, dar că d-na, imediat ce-şi va reveni, va declara totul. Pentrucă, adăogă cu gravitate Valcour, d-na îşi va reveni în cel mai scurt timp posibil, dacă nu cumva vor interveni şi alte complicaţii.

— E posibil atunci că doamna să nu-şi revină înainte de-a putea vorbi şi de-a face vreo declaraţie?

— Doctorul Peabore m'a luat de-oparte şi mi-a spus că şi acest lucru ar fi posibil — răspunse Valcour; apoi surâse fetei ca s'o încurajeze, şi spuse: — Scuzaţi-mă, dar cred că nu mă veţi lua drept un om prost crescut dacă vă voiu cere o bucată de pâine, din cea preparată ieri de d-v. şi un pahar de lapte!

Şi schimbarea subiectului uşură în mod evident pe Ruth, pentrucă buzele sale înfloriră într'un surâs cuceritor. Şi fără să spună nimic se duse în bucătărie; Valcour se uită la ceas; tre-

cuseră cincisprezece minute şi Arthur nu venise încă!

Şi investigatorul continua să se legene în fotoliu, când Ruth intră cu pâinea şi cu laptele. Începu să mănânce din pâine cu poftă, apoi reluă:

— Şi acum să vedem cum a procedat vinovatul când l-a omorît pe Worthington!

— Am impresia că aveţi foarte multă încredere în d-tră!

— In linii generale, da. Dar pentru a reconstitui acest asasinat am nevoie şi de ajutorul d-tră, căci sunt unele amănunte care-mi scapă!

— Eu!

— Exact.. — Şi Valcour care luase o nouă bucată de pâine, urmă: — Unde aveaţi ascuns pistolul în momentul când aţi dat ochii cu Worthington? Sub şalul dela care vi s'a desprins acul?

Şi spunând asta, ochii lui Valcour se fixară într'un mod curios pe paharul cu lapte.

— Domnule Valcour — răspunse fata cu cel mai mare calm din lume — mă întrebam tocmai dece aţi venit la mine!

— Te cred! — şi în timpul acesta continua să mănânce. — Reputaţia mea de om şiret e puţin de modestă printre colegii mei; şi ca să aflu ceeace mă interesa m'am folosit mai mult de doctorul Potter.

— Şi ce lucru vă interesa aşa de mult? — întrebă liniştită Ruth.

— E vorba de vizita pe care i-aţi făcut-o săptămâna trecută. Dar el habar n avea că-mi trădează astfel un secret profesional, căci eu păream foarte preocupat de starea de nervi în care vă găseaţi ... Şi am reuşit să aflu astfel ceeace mă interesa.

— Nu pricep însă ce vă interesa!

— Mă interesa să ştiu dacă sunteţi sau nu pe cale de a avea un copil.. Pentru asta aţi luat p'ştolul cu d-tră la New-York?

— Ceeace îmi spuneţi e lipsit complect de sens şi eu nu înţeleg nimic, d-le Valcour — observă fata, uitându-se cu mare atenţie la paharul cu lapte.

— Şi aveaţi dreptate, căci ştim amândoi cât e de impresionabil Arthur; şi cred că dacă în ziua aceea n'ar fi băut atâta, planul d-tră ar fi reuşit de minune.

— Planul meu?

—Sigur, planul d-tră de a-l ameninţa cu sinuciderea chiar sub ochii lui dacă nu se decide să spună mamei sale că sunteţi căsătoriţi, hotărîre care ar fi avut drept scop salvarea onoarei d-tră compromisă de inexistentul copil.

— Domnule Valcour, .faceţi una dintre cele mai odioase şi mai mizerabile greşeli.

— Da? Nu cred!

Şi spunând asta, investigatorul luă o nouă bucată de pâine.

— Dar eu înţeleg foarte bine supărarea d-tră, pentrucă nu eraţi altceva decât camerista soacrei d-tră. Şi nu vă putea consola deloc gândul că ea ar fi putut face să se anuleze căsătoria, în cazul când Arthur i-ar fi mărturisit totul, şi că n'aţi fi putut conta atunci decât pe-o mică pensie viageră din partea ei.

— Şi ce motiv aveam să-l ucid pe Worthington, după d-tră?

— Pentru unul din aceste trei motive. In timp ce eraţi în casa din New-York aţi auzit-o intrând pe d-na Prescott şi, aplecată peste scară

din întuneric, aţi putut-o vedea. Şi numai prezenţa ei v'a umplut de-o adevărată teroare deşi vă gândeaţi cum aţi fi putut face să întoarceţi lucrurile în favoarea d-tră. Dar veni imediat şi d. Worthington şi planurile d-tră sburară în aer. Dar d-na Prescott plecă şi rămase numai d. Worthington să examineze în linişte casa.

Nimic rău din toată afacerea asta; dar la etajul al doilea eraţi d-tră cu Arthur întins pe divan, dormind somnul profund al beţivilor..

— Îmi veţi plăti scump asta d-le Valcour, foarte scump chiar.

— Dacă vă voiu spune că şi eu plătesc ceeace fac acuma ,poate nu mă veţi crede! Dar să continuăm! Deşi, unul din motivele pentru care aţi omorît pe Worthington poate fi frica pe care d aveaţ de-a nu fi descoperită de el în tovărăşia lui Arthur; căci, în cazul acesta d-na Prescott ar fi aflat totul şi anularea căsătoriei d-tră ar fi fost chestie de timp numai, având în vedere că fiul ei era încă minor.

Extraordinarul calm al fetei rămase netulburat; apoi ea replică cu perfectă linişte:

— Nu, domnule locotenent, nu vă voiu răspunde nici un cuvânt la insinuările d-tră.

— Răbdare atunci.. Am făcut şi cercetări asupra trecutului lui Worthington, trecut care nu era chiar de tot inocent în anumite priviri. Şi lucrurile stând astfel, surprinzându-vă acolo sus în fovărăşia lui Arthur, ar fi avut un ascendent asupra d-tră, şi în cazul acesta ar fi putut foarte bine să va şantajeze. Şi expresia de plăcută aşteptare care i-a rămas pe figură s'ar putea explica foarte bine dacă ne-am gândi la posibilitatea aceasta; deci, al doilea motiv al uciderii lui Worthington

ar fi cam acesta.

Ruth se uita din ce în ce mai des la paharul cu lapte; dar rămânea cu buzele strânse, cu figura împietrită, fără să scoată nici un cuvânt.

Dar Valcour reluă din nou, uitându-se cu ateuție la fața fetei.

— Atunci nu-i nici acesta motivul. Atunci să trecem la al treilea, care am impresia că e cel adevărat. D-tră aveați încă pistolul în mână, care, din instrument de șantaj, deveni instrument de crimă. In situația d-tră de cameristă a d-nei Prescott și de soție a lui Arthur, știți foarte bine care era situația lui Worthington și vă dădeați foarte bine seama de neplăcerile și de pericolele prin care ar fi trecut familia Prescott în cazul când acest om ar fi murit. Și așa, ați hotărît de-o dată moartea lui..

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat. Și ați omorît pe Worthington în speranța de-a o avea în mână pe d-na Prescott. Și ați fi putut și jura că omorul a fost comis de Arthur într'un moment de beție, afirmând că Worthington și nu Arthur v'a făcut vânătaia aceea la ochi, așa că, soțul d-tră, pierzându-și capul, a tras pentru a se răzbuna. După cum puteați să jurați că ați văzut cu ochii d-tră cum d-na Prescott a omorît pe Worthington. Și cu care din aceste două amenințări ați încercat s'o șantajați pe d-na Prescott astă noapte?

Ochii cameristei erau aspri și fără nici un fel de expresie, ca și cum ar fi fost de sticlă; continua însă să-și țină buzele strânse. Valcour termină de mâncat și ultima bucățică de pâine, apoi luă în mână paharul cu lapte. Notă chiar în momentul acela o întrebare în fața fetei, și,

liniştit ca şi până acum, ţinând încă paharul de lapte în mână, afirmă cât îi era de uşor ei să-l hotărască pe Arthur să iasă din casă, având în vedere starea de beţie în care se găsea, fără ca el să observe cadavrul viitorului lui cumnat.

— N'aţi putea demonstra niciodată cele ce spuneţi — observă scurt Ruth.

— Credeţi poate că noi cei dela poliţie suntem cu ochii legaţi poate? — exclamă Valcour cu nerăbdare? — Vi s'au găsit în dulapul d-tră hainele încă ude de ploaie, pe care le-aţi aruncat acolo imediat ce-aţi omorît pe Spotwood, înainte de a vă schimba pentru a trece în camera d-nei Prescott. Şi minciunile d-tră au fost de-a dreptul stupide!

— Care minciuni? — întrebă cu vocea alterată Ruth.

— Aceea de exemplu că aşteptaţi un copil; şi cealaltă că Arthur a rămas singur în casă timp de douăzeci de minute până ce d-tră aţi adus maşina dela garaj. Cred că nu trebuia mare inteligenţă ca să vă daţi seama că lucrurile acestea pot fi controlate cu uşurinţă. Căci omul dela garaj a declarat că aţi venit împreună să luaţi maşina.

— Faptul că hainele mele erau ude de ploaie nu probează că eu sunt asasina.

— Şi-apoi mai e şi povestea cu buzunarele fulgarinului cu care eraţi îmbrăcată în ziua în care aţi fost la New-York. Chiar înainte de-a veni aici am avut o convorbire telefonică cu New-York-ul. Fiindcă dosul acelor buzunare au fost examinate la microscop şi s'au găsit în ele aceleaşi mici corpuleţe care s'au găsit şi pe revolver. Şi

cred că asta e o probă destul de evidentă, nu?

Valcour se ridică; şi apropiindu-se de fată spuse cu liniste:

— Nu vrei să împarţi laptele acesta cu mine?

CAPITOLUL XXIV.

— Domnule locotenent, poate că sunt eu o proastă — spuse Adela Lane, cu o privire care exprima tocmai contrariul; — dar nu pricep încă de nu şi-a dat seama nenorocita aceea că vei observa imediat că a pus cianură în lapte; gustul schimbat al laptelui ar fi dat-o imediat de gol.

— Da — răspunse Valcour — dar întâi mori şi pe urmă simţi gustul de cianură; e o otravă care actionează fulgerător.

Doamna Lane făcu semn lui Plymouth, care asculta prea atent la cele ce se vorbeau ca să mai aibă grijă şi de serviciu, să umple paharul poliţistului. Fiindcă în capul mesei, în locul ocupat de obiceiu de stăpâna casei stătea acum el, pentrucă Violet Prescott era încă prea slabă ca să se poată scoborî.

La stânga d-nei Lane stătea Valcour, apoi Selina, sergentul Stirling, şi doctorul Peabore: la dreapta era avocatul Herriot, Joan, doctorul Selby şi d-ra Galt. Iar în faţa ei Arthur, cu o figură înspăimântată. Şi el fu acela care vorbi, cu glasul alterat şi îndurerat totodată:

— Cred, domnule locotenent că dacă n'aşi fi eşit chiar în momentul acela şi d-tră nu v'aţi fi întors cu spatele spre ea, Ruth ar fi încă printre cei vii.

— **Kismet!** — spuse sentenţios d-na Lane care-şi regăsise între timp vocea ei de feministă militantă..

— Destinul, dacă vrei, băiete... Plymouth, ser-

gentul Sirling vrea puţin miel. Dar ce te face să crezi Arthur că era mai bine dacă Ruth n'ar fi înghiţit laptele acela otrăvit? Mai ia puţină friptură, domnule sergent... insist chiar...

— Atunci...

— Domnule locotenent — întrebă şi Herriot la rândul lui — ce o făcea să creadă pe nenorocita de Ruth că otrăvindu-vă, ar fi putut scăpa de urmările crimelor ei?

— Nu ştiu; cred însă că se gândea că o va salva Arthur..

— Poate — intră în vorbă şi Stirling — că avea inetnţia să arunce toată vina pe Arthur şi acesta s'ar fi descurcat cum ştia..

— Vedeţi — spuse Valcour — în momentul când s'a dus în bucătărie şi a pus otrava în lapte, nu ştia încă precis ceeace credeam. Căci, o făcusem să creadă că d-na Prescott ar fi putut muri înainte de a-şi reveni şi de-a face declaraţiile care ar fi acuzat-o...

— Mai e însă un lucru pe care încă nu-l înţeleg — urmă d-na Lane. De unde avea ea în casă cianură de potasiu?

— In prăvălia tatălui ei se găseau şi unele articole de farmacie.

— Bine, dar nu există o lege care împiedică ieşirea dintr'o farmacie a materiilor otrăvitoare... Plymouth, vin în paharul d-lui Stirling.

— Eu mă întreb însă — spuse d-ra Gale care între timp îşi revenise — cum de-a avut Ruth curajul să bea otrava.

Şi discuţia se învârti mult timp în jurul acestui subiect; şi Selby fu de părere că gestul cameristei se datoreşte stării nervoase în care se găsea şi nu remuşcării sau fricei de scaunul electric.

Doctorul Peabore fu şi el de părerea tânărului său coleg; dar Selina declară că şi ea făcuse multe gesturi numai sub impulsul unei reacţii musculare sau nervoase, fără ca voinţa să fi jucat nici cel mai mic rol; asta decând cu întâmplarea aceea cu şarpele, pe când avea doar şase ani.

Doamna Lane spuse apoi că nu înţelegea bine motivele pentru care Ruth a ucis pe Worthington; şi dorea ca lucrul acesta să i se explice cu mai multă claritate, căci voia să ţină o conferinţă la prima şedinţă a „**Asociaţiei feminine de cercetări psihice**", tratând tocmai despre acest subiect.

Şi Valcour începu să-i explice cu o răbdare îngerească. Pentru o femee cu mentalitatea şi situaţia socială a cameristei, motivele erau foarte clare şi aveau la bază lăcomia de bani. Căci, în calitatea ei de cameristă a d-nei Prescott şi de soţie a lui Arthur, ştia foarte bine care era situaţia economică a familiei ,după cum ştia de asemeni bine care erau dispoziţiile testamentare ale lui Worthington. Şi, murind Worthington, averea lui ar fi trecut familiei Prescott şi indirect ei; şi mai mult chiar, ar fi avut oricând în mână şi pe soacră şi pe soţ..

— Am vorbit puţin cu d-na Prescott înainte de-a coborî la masă — adaogă investigatorul — care mi-a spus că eri seara Ruth s'a prezentat în faţa dumneaei şi i-a spus că Arthur e cel care-a asasinat pe Worthington; Arthur care se găsea în complectă stare de ebrietate; şi mai spuse că era gata să păstreze cea mai mare tăcere asupra acestui lucru dacă d-na va recunoaşte căsătoria lor contractată în secret în Iunie trecut, şi dacă îi va da o dotă de cinci sute de mii de dolari, imediat

ce familia Prescott va intra în posesia averi lăsată de Worthington. In cazul când doamna efectuă acest lucru, va declara totul poliţiei. Şi atunci, doamna, al cărei carcter îl cunoaşteţi foarte bine deveni asemeni tigroaicei care-şi apără puiul, şi luă de pe masă, în culmea furiei, cuţitul de tăiat hârtie; dar Ruth, mai voinică, i-l smulse cu uşurinţă din mână şi o răni.

Imediat după ce masa se termină Joan se duse de stătu câtva timp lângă mama sa. Vorbiră o mulţime de lucruri şi se simţiră mai apropiate sufleteşte ca niciodată. Violet plânse mult, strângând cu multă dragoste mâna fiicei ei într'ale sale. Şi explică tot odată şi motivul pentru care ci îse cartea accea de medicină care-o înspăimântase aşa de mult pe Joan; voia să se convingă dacă declaraţiile poliţiştilor sunt juste şi dacă s'ar fi putut apăra în caz că va fi acusată de crimă.

Vorbiră şi de moştenirea lăsată de Worthington şi Joan deveni mai înţelegătoare căci, situaţia schimbându-se, ea accepta moştenirea cu condiţia ca mama ei să dispună de ea aşa cum dorea. Şi Violet primi cu bucurie propunerea, încheind.

— Vom face o croazieră în Atlanticul de sud cu nava bietului Horaţiu şi vom petrece iarna în Argentina şi în Brazilia.

Şi Joan aprobă din toată inima proiectul mamei sale, acum când nu mai avea nici un motiv s'o bănuiască de cine ştie ce faptă necugetată; şi adăogă:

— Vom face tot ce vrei, mamă dragă.

Apoi coborî; îl găsi pe Pierre la parter, îmbrăcându-şi fulgarinul.

— Pleci? — întrebă

— Cred că e timpul să plec — răspunse, şi urmă pe Joan care intra în bibliotecă

— Dece? — insistă Joan.

— Pricepi că nu pot rămâne aici pe vecie — Dar vocea doctorului Selby era plină de speranţă.

— Dar până mâine cred că poţi rămâne, nu?

— Sigur! — Şi Selby îşi scoase fulgarinul şi şi-l aruncă pe-un scaun. Apoi spuse: — E cam întuneric aici!

— Vrei să aprind lumina?

— Oh, nu!

— Atunci?

— Ascultă, Joan... — Şi Selby, care se întrerupse, urmă cu disperare: — Eu am un venit mic, numai şapte mii de dolari pe an....

— Şi e aşa de scumpă viaţa la Vermont încât să nu ajungă şapte mii de dolari pe an?

— Nu; dar mă gândesc că tu ai fost obişnuită...

— Şapte mii de dolari sunt tocmai suficienţi pentru doi oameni, care vor trăi cred destul de comod.

— Pe urmă voiu mai câştiga şi alţii...

— Natural.

— Dragă doctore Selby — şi Selina îşi scoase capul din dosul unui fotoliu în care ci era o carte pe-o lumină imposibilă — fă-mi o favoare, în numele lui Dumnezeu! Sărut-o pe Joan şi lasă-mă să-mi termin de citit cartea în liniştel

SFÂRŞIT

Editura „EXPRESS"

Str. Brezoianu Nr. 8, Bucureşti — Tel. 4.29.91

Direcţia: V. A. MIHAILESCU şi AL. CALISTRAT

Toată lumea se amuză, deslegând

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

de CRISTIAN CHIRIAC

Cea mai frumoasă şi cea mai elegantă publicaţie de acest gen, din ţară

LEI 100.000 premii — — 32 pagini

CELE MAI BUNE ROMANE
POLIȚISTE ȘI DE AVENTURI
apar în
editura „Express"
care publică numai lucrări inedite

Tipărit în Întreprinderile
«EMINESCU» S. A.
— București —

Romanul «DRAMA FAMILIEI PRESCOTT»
s'a tipărit cu aprobarea Cenzurii Centrale Militare
din Iulie 1945

12

EDITURA EXPRESS

oferă

O carte bună

Un roman captivant

O prezentare grafică
desăvărşită

Un preţ extrem de eftin

Numai cartea noastră vă
oferă toate satisfacţiile

Lei 800

Editura Expres Gara